Giới thiệu Vợ Câm

Trích đoạn:

- Con này bị câm, mày chửi đi nó không chửi lại đâu...haha...

Tiếng một đứa đầu vàng vàng trắng trắng hô hào, cả bọn đi theo cả nam cả nữ lại nhao nhao như mới tìm ra được cái gì thích thú lắm.

Tiểu Nam chẳng mảy may khó chịu, cô vẫn luôn tay súc đá bi vào ly nhựa cho khách.

- Bao nhiêu vậy nhỏ?

Tiểu Nam cười cười lộ răng khểnh trắng xinh, cô đưa cái bảng đen viết lên đó con số 9.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiểu nam

- Con này bị câm, mày chửi đi nó không chửi lại đâu...haha...

Tiếng một đứa đầu vàng vàng trắng trắng hô hào, cả bọn đi theo cả nam cả nữ lại nhao nhao như mới tìm ra được cái gì thích thú lắm.

Tiểu Nam chẳng mảy may khó chịu, cô vẫn luôn tay súc đá bi vào ly nhựa cho khách.

- Bao nhiêu vậy nhỏ?

Tiểu Nam cười cười lộ răng khểnh trắng xinh, cô đưa cái bảng đen viết lên đó con số 9.

Chị khách gật gật, đưa tờ polymer 10 ngàn, hào sảng nói:

- Thôi khỏi thói.

Lại nghe tiếng bọn choai choai khi nãy:

- Mày lại lấy cái bảng cho nó khỏi viết chơi.

Một đứa bự con đi hùng hổ tiến lại, nó nhìn Tiểu Nam, tay giựt phắc cái bảng đen đã cũ.

- Tao mượn nha câm.

Nói rồi nó bỏ chạy sang bên kia đường, leo lên chiếc xe đạp điện của thằng đầu sỏ, cả bọn vừa chạy vừa rêu hò cười hí hửng.

Tiểu Nam dí theo một đoạn nhưng nghĩ lại thôi, dù sao cô vẫn còn mấy tấm bảng ở nhà, cứ cho tụi nó lấy, kiểu gì mai nó không đưa lại.

Chị khách vừa leo lên con xe máy, giọng có chút khó chịu:

- Kệ tụi nó, mất dạy. Học hành không lo lo phá làng phá xóm. Cố lên em gái.

Tiểu Nam cười cười, cô không nói được câu cảm ơn nhưng vẫn cúi đầu gật gật cảm kích.

12 giờ trưa, cái giờ nắng nóng đến cực điểm, cái xe nước giải khát vẫn đứng vững bên vệ đường dưới gốc cây me to trước cổng trạm y tế của phường, Tiểu Nam tháo cái nón lá xuống, cô lấy trong túi ra quyển truyện tựa đề: Bàn học có năm chỗ ngồi, vừa đọc vừa cười tủm tỉm trông vui lắm.

Bà bán tàu hũ gánh đi ngang qua, quen miệng chọc cô mấy tiếng:

- Nam, coi gì bậy bạ mà cười mình vậy mạy?

Tiểu Nam cười tươi rực rỡ, cô đưa tay phẩy phẩy chào lại bà.

Ở đây ai mà không biết cô gái câm bán nước giải khát cháu bà Huề vừa mất được gần năm. Trước kia cô bé đi học sẽ ra phụ bà Huề bán nước, mà kể từ sau khi bà mất cô chỉ bán có một mình.

Thương lắm, không nói chuyện được, giao tiếp bằng cái bảng đen giống mấy đứa tiểu học hay tập viết chính tả. Mà được cái Tiểu Nam xinh gái trắng trẻo cười lên lại có răng khểnh còn đãi ngộ thêm đồng điếu hai bên, xinh hết phần con nhà người ta.

Hai bà cháu ở đây lâu rồi, bà Huề bán nước từ cái thời vừa giải phóng miền Nam, tính đến nay đã gần 40 năm. Độ gần 20 năm trước bà dắt đứa nhỏ chừng 2 tuổi về nuôi, ai hỏi thì nói cháu nội con của con trai bà, cô bé ấy năm nay hơn 22 tuổi chính là Tiểu Nam.

Cô bé đáng yêu học giỏi nhưng kể từ lúc 12 tuổi bị bọn bắt cóc bắt hụt thì không nói chuyện được, kể từ đó câm luôn cho đến tận bây giờ.

Cái vụ bắt cóc 10 năm về trước vẫn là một ẩn số với cô bé, vì trong khu bị bắt 8 đứa chỉ 2 đứa được cứu ra. Một đứa vì bị bạo hành quá kinh khủng nên đã chết sau đó, còn một đứa còn lại chính là cô gái câm bán nước giải khát ngày hôm nay.

Mà kể ra vụ bắt cóc này không ai biết vì khi ấy bà cháu Tiểu Nam đang ở quê Bình Thuận, vụ bắt cóc cũng xảy ra ở đó. Sau đó một tháng điều trị tâm lý thì bà Huề đứa cô về lại Sài Gòn, sống và bán nước giải khát cho đến khi bà chết.

Đáng thương cho hai bà cháu!

Trưa nắng gắt một chiếc SH màu trắng mới cóng thắng kít trước xe nước giải khát, một cậu thanh niên chừng 26,27 tuổi cao to trắng trẻo bước xuống xe.

- Nam, anh mua cơm cho em nè.

Tiểu Nam ngước mắt lên nhìn, môi cô cười mỉm, giao tiếp bằng tay với cậu thanh niên.

(Vì là giao tiếp bằng tay nên du vẫn viết ra lời thoại cho mọi người dễ hiểu, nhưng thực sự Tiểu Nam không nói được nhé mọi người)

- Anh mua làm gì?

Cậu thanh niên nhìn hiểu được ngôn ngữ của cô, anh cười hì hì:

- Hôm nay anh không đi làm nhớ đến em nên ghé mua cho em.

- Sau này anh đừng mua nữa.

Cậu thanh niên lại cười to:

- Ừ anh chưa chắc lại rảnh đâu, em ăn đi. À lấy anh chai pepsi đi.

Tiểu Nam cười cười, cô buông quyển sách đang cầm xuống, đi đến bên xe nước, súc một ly đá cầm theo chai nước ngọt đến cho cậu thanh niên.

Anh chàng đem đến cho cô hộp cơm sườn thơm phức nóng hổi. Cô tròn xoe mắt.

- Của mẹ anh làm?

Cậu thanh niên lại gật:

- Sao em hay vậy, phân biệt được cơm mẹ anh nấu với cơm bên ngoài luôn hả?

Tiểu Nam liếc mắt, miệng lại cười mỉm, vui vẻ ăn hết hộp cơm sườn.

Trung, anh chàng kỹ sư cầu đường đang làm cho một công ty nước ngoài bên quận 8, anh chàng từ nhỏ đã thích Tiểu Nam nhưng chắc chỉ là yêu thích kiểu anh em bình thường thôi chứ cũng không phải tình yêu nam nữ, bởi đến giờ anh quen với bao nhiêu cô nhưng nào đã ngỏ lời đến Tiểu Nam...

Còn về Tiểu Nam có thích anh hay không thì không biết chắc được, cái gọi là tình yêu nam nữ nó phức tạp vô cùng.

Trung ngồi được một lúc, sau nghe điện thoại lại đội nón vào chuẩn bị đi.

Anh đi đến chỗ Tiểu Nam rút trong ví tờ 500 ngàn mới cóng thơm phức.

- Cho em, anh mới lãnh lương.

Tiểu Nam vội lắc lắc tay, cô thật tình không dám nhận.

Trung nheo mi tâm, vội nhét tờ tiền vào tay cô, sau đó đi nhanh ra xe vừa đề máy xe vừa cười, nói:

- Anh cho, mua váy đầm mà mặc cho giống con gái, đẹp thế kia mà.

Nói rồi anh phóng xe đi mất để Tiểu Nam ngồi một mình ở đó có chút buồn cười lại có chút vui vui...

Xe Trung vừa đi mất thì một chiếc Audi đen sáng bóng chạy tới đậu trước xe nước giải khát.

Phía ghế phụ lái một tên đầu gấu tai to mặt bự xăm trổ đầy người bước xuống, hắn ta đi đến trước xe nước, mặt vênh váo cọc cằn:

- Tao kêu mày dọn đi bao nhiêu lần rồi, mày có tin tao đập nát cái xe này của mày không?

Tiểu Nam quýnh quáng hết cả lên, cô một phần sợ hãi, một phần lại không thể nói được nên chỉ có thể ra sức lắc đầu. Tay ôm hết xe nước giải khát, ánh mắt sợ hãi nhưng lại có chút kiên định.

Tên đầu gấu đẩy người cô ra, hắn hắt hết những chai nước trên mặt bàn, tiện chân đá vào thùng nước đá khiến đá rơi đỗ đầy ra đường.

Tiểu Nam sợ đến mức chân cũng muốn run, cô lắc lắc đầu lại dùng tay đẩy tên đầu gấu kia một cái khiến hắn trợn ngược mắt lên tính xông vào đánh cô. Phía bên đường người dân cũng chạy qua. Tiếng một chú lớn tuổi, quát:

- Con nhỏ bán nước bọn bay cũng không tha nữa hả?

Tên đầu gấu đi lại phía ông, hắn vênh váo:

- Liên quan tới mày hả thằng già, có tin tao đập què giò mày không?

Chú lớn tuổi cũng cứng rắn không kém:

- Đất chỗ này của ông nội tụi bây để lại hả, ăn hiếp người quá đáng thôi chứ, tiền bảo kê một tháng ăn chưa đủ hả?

Xung quanh người dân cũng chỉ trỏ bàn tán xôn xao:

- Đúng rồi, tiền bảo kê tháng cả triệu bạc chứ ít..

- Tụi thằng Năm này ác không giống bên thằng Tần..

Tiểu Nam nghẹn đỏ hết cả mặt, cô tức tối cộng thêm sợ hãi lại không nói được cho nên cả người đỏ ửng cứ như vừa đi nắng về.

Bà Hà bán tạp hóa ôm lấy cô, xoa xoa lưng, bà an ủi:

- Không có gì, tụi tao đuổi nó đi cho.

Tiểu Nam thật sự có chút lo sợ, từ ngày bà cô mất cô một thân một mình, đây là lần thứ 2 cô bị bọn giang hồ đến phá rối rồi.

Phía sau xe, một người đàn ông với sóng mũi cao vút nhìn nhìn cô, môi mỏng hồng hồng bất giác nâng lên thành đường cong khá đẹp mắt.

Ra dấu cho tài xế kéo cửa sổ xe xuống thấp một chút, anh nâng cánh tay thon dài với những ngón tay búp măng đẹp ngất ra khỏi cửa xe như muốn làm cái gì đó.

Tiểu Nam nhìn chầm chầm hành động của người đàn ông trong xe, cô có chút khó hiểu...

Anh đưa bàn tay ra khỏi cửa xe lại gõ vào kính xe nghe cốc cốc kèm theo tiếng gọi thâm trầm:

- Năm, lại đây.

Tất cả người dân đều tò mò nhìn vào trong xe tìm kiếm chủ nhân của giọng nói thâm trầm ấy nhưng đáng tiếc cửa sau xe được phủ đen chỉ nhìn thấy bàn tay của người trong xe ngoài ra không thấy được gì khác.

Tên Năm đi khom lưng cúi gối đến gần, người đàn ông trong xe nói vào tai hắn ta, một lát sau liền thấy hắn ta đi về phía Tiểu Nam, cúi đầu thành tâm xin lỗi:

- Xin lỗi chị dâu, em không biết quán của chị, xin lỗi chị rất nhiều.

Tiểu Nam trợn tròn mắt ngạc nhiên mà xung quanh mọi người cũng hết sức khó hiểu.

Trong xe lại truyền ra giọng nói thâm trầm êm ái:

- Năm, đi.

Tên Năm liền kê vào tai Tiểu Nam nói nhỏ sau đó cúi người lịch sự liền ra xe đi mất.

Tiểu Nam đứng đây nhìn theo chiếc xe hơi sang trọng, cả người cô bần thần như muốn chết đứng. Giọng nói tên đầu gấu kia vẫn còn vang vọng trong trí óc cô:

- Đại ca em muốn lấy chị làm vợ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cái ôm

- Nam em bị tụi giang hồ đến phá hả, chó má tụi này?

Tiếng Trung la hét um sùm bên ngoài. Tiểu Nam đang nấu dở nồi canh cũng phải chạy ra đón.

Trung nhìn thấy cô, anh nhăn mặt:

- Sao, có sao không?

Tiểu Nam lắc đầu, cô kéo tay anh đi vào nhà, rót cho anh cốc nước sâm lạnh, sau đó dùng ngôn ngữ hình thể nói chuyện với anh.

- Em không sao.

Trung có chút khó chịu:

- Sao không gọi cho anh, à mà quên em làm sao nói được.

Như phát hiện ra mình nói sai cái gì đó, Trung gải gải đầu cười trừ:

- Anh không có ý đó đâu.

Tiểu Nam lắc đầu, cô cười:

- Em không sao.

Trung nhìn cô, trong mắt anh có tia yêu thương sâu lắm:

- Sau này đừng bán nước nữa, em ở nhà đi anh nuôi cho không ấy đi phụ mẹ anh bán cơm đi.

- Không được.

Trung khó hiểu:

- Sao không, anh dư sức nuôi em mà.

Tiểu Nam lắc lắc đầu:

- Người ta hứa không phá em nữa, anh yên tâm.

Trung nheo nheo mi tâm, anh như muốn nói cái gì đó, lát sau ấp úng liền thôi không nói nữa.

Trung đến mãi về sau này anh vẫn tiếc nuối vô vàn khi ngày hôm nay không ngỏ lời yêu cô..Có khi chậm một bước là chậm cả đời, lỡ một lần là đi ngang đời nhau mãi mãi!

Tiểu Nam lại cười cười, cô kéo tay anh.

- Anh ăn cơm không?

Trung lấy lại tinh thần, anh gật đầu:

- Được, anh cũng đói.

Tiểu Nam để anh ngồi đó, cô một mình loay hoay dưới cái bếp nhỏ sạch sẽ. Mà phía này Trung lại nhìn cô không chớp mắt, trên môi anh bất giác lại cười đến ngây ngốc..

Đã 1 tuần trôi qua kể từ khi Tiểu Nam gặp tên Năm đầu gấu, những lời hắn ta nói vẫn còn lưu mãi trong đầu cô. Thật sự cô không thể hiểu được những

lời hắn ta nói vì cô có quen với đại ca của hắn bao giờ, chưa nói đến việc muốn lấy cô làm vợ?

Ấy thế mà chạy trời không khỏi nắng...

Tối hôm ấy tầm 6giờ, trong lúc cô đang loay hoay dọn hàng thì một chiếc xe hơi bóng loáng dừng trước xe nước.

Cô ngước mắt lên nhìn, bỗng dưng tim đập thật mạnh khi nhìn thấy chiếc xe hơi có chút quen quen. Hai tay nắm thật chặt, cô đứng thẳng người như sẵn sàng chiến đấu..

Từ trong xe một người đàn ông lịch sự mặc sơ mi trắng quần âu màu nâu nhạt đi về phía cô. Anh ta đến trước mặt cô, liền hỏi:

- Chị là Tiểu Nam?

Tiểu Nam gật đầu, trong mắt rất kiên định.

Người đàn ông tự giới thiệu:

- Em là Tần đàn em của anh Ngôn, anh ấy muốn gặp chị một chút.

Tiểu Nam nhìn nhìn vào trong xe vì trời bình thường đã tối mà trong xe lại phủ đen cô không thấy được gì.

Tần nhìn cô, cười rất đẹp mắt:

- Anh Ngôn trong đó, chị yên tâm.

Tiểu Nam tim đập thật mạnh, cô thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng với tình hình này nếu cô không đi thì sẽ không được yên. Nhưng nếu....

Cô cũng không hiểu vì sao trong lòng lại có loại ý nghĩ rằng cô sẽ không gặp nguy hiểm, mà thường những giác quan của cô rất đúng. Đánh liều, cô gật đầu, đi nhè nhẹ đến bên xe.

Tần nhìn cô cười cười, trực tiếp mở cửa xe phía sau cho cô, anh nói:

- Chị Nam, anh Ngôn đang trong đó.

Cô gật đầu, mạnh dạn bước vào trong....

Trong xe khá tối, khi cô ngồi xuống liền cảm nhận được hơi thở của người đàn ông kế bên cùng hương thơm nhẹ của mùi hoắc hương cô yêu thích.

Cô ngồi ngay ngắn, lâu lâu lại liếc mắt sang nhìn người bên cạnh. Anh giờ đây đang dán chặt mắt vào màn hình ipad, suốt từ nãy đến giờ vẫn không nói với cô câu nào.

Đang mãi quan sát người kế bên, cô lại giật mình khi nghe anh nói:

- Tần kéo vách ngăn.

- Dạ.

Từ đâu chẳng biết một tấm chắn chắn ngang giữa hai ghế đầu và 2 ghế sau, tiếng xoẹt xoẹt làm cho cô giật mình.

- Em sợ à?

Giọng người đàn ông trầm ấm vang lên. Tiểu Nam vội liếc mắt đến bên người anh, trong xe đã được bật đèn sáng từ khi nào, Tiểu Nam có thể thấy rất rõ diện mạo của anh.

Tóc chải chuốt gọn gàng, sóng mũi cao tắp, môi mỏng hồng hồng, chân mày rậm rất đẹp. Đặc biệt nhất vẫn là đôi mắt, đôi mắt sáng quắc nhìn như có thể xuyên thấu tâm can người đối diện...Cái khí chất lạnh người này đây là lần đầu tiên cô được thấy. Quá đẹp, quá mê người!

Thấy cô không trả lời, anh hỏi tiếp:

- Em nghe được không?

Tiểu Nam nghe anh hỏi, cô có chút buồn cười, không lẽ anh nghĩ cô bị điếc?

Cô gật gật, môi mím thật chặt.

Ngôn nhìn cô, anh lại hỏi:

- Hình như em không sợ tôi?

Tiểu Nam có chút giật mình, anh nói có chút đúng, cô lại không có cảm giác sợ anh chút nào, chẳng hiểu vì sao...

Thấy cô mím môi, anh lại hỏi:

- Bình thường em giao tiếp như thế nào.

Cô nhìn anh, tay diễn tả hành động đang viết.

Anh bật cười, gõ cốc cốc lên tấm chắn, giọng trầm:

- Tần đưa tôi giấy viết.

Tấm chắn kéo xuống một nửa, bên trên đưa xuống một quyển sổ tay kèm theo cây bút máy.

Ngôn nhận lấy đưa cho cô, anh lại hỏi:

- Em sống một mình?

Cô không viết câu trả lời mà trực tiếp gật đầu.

Lát sau như nhớ ra gì đó cô cúi người viết nhanh:

- Anh gặp tôi là có chuyện gì?

Anh nheo nheo mi tâm:

- Có chút việc cần trao đổi với em.

Trao đổi? Cô ngạc nhiên, cô và anh không quen không biết thì trao đổi như thế nào? Trao đổi về việc gì?

Ngôn nhìn cô, anh nói thật chậm:

- Lấy tôi đi!

Tiểu Nam giật nãy mình, cô mở mắt thật to nhìn nhìn anh giống như những lời vừa rồi không phải là từ miệng anh phát ra.

Cô và anh quen nhau khi nào, làm sao không quen không biết lại cưới nhau?

Tên này bị.... điên à?!

Tiểu Nam có chút bực mình, cô viết lên giấy:

- Anh bị điên?

Ngôn đọc được dòng chữ, anh không cảm thấy bực tức một chút nào mà ngược lại càng thêm ung dung thong thả:

- Tôi nói thật, tôi cũng không cần em đồng ý ngay, cứ về suy nghĩ đi.

Tiểu Nam như tức muốn điên lên, anh dựa vào giàu có là muốn bắt ép người à? Cô đâu phải loại người dễ dãi mà anh muốn cưới là cưới đâu. Nằm mơ đi!

Bực dọc, cô viết lên trên giấy dòng chữ:

- Tôi không đồng ý, cho tôi về.

Ngôn gật đầu, anh gõ gõ lên tấm chắn:

- Tần, đưa cô ấy về.

Suốt dọc đường đi về anh không nói với cô câu nào, mà cô càng nhìn anh càng bực tức. Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao anh lại muốn lấy cô, ngoài kia bao nhiêu cô gái sao lại chọn cô. À mà đâu phải anh chọn là cô sẽ đồng ý đâu, đừng mơ tưởng.

Đưa cô đến trước hẻm vào nhà, Ngôn không nhìn cô, anh ở trong xe nói vọng ra:

- Suy nghĩ đi, tôi không ép.

Tiểu Nam khó chịu quay lưng đi mất không thèm nhìn đến anh một cái.

Đợi khi cô đã đi một đoạn xa, anh mới ngước mắt lên nhìn. Môi nở nụ cười tà mị:

- Câm, rất tốt!

Sau đêm hôm đấy đến nay gần một tháng cô vẫn không hề gặp lại anh, mấy hôm trước tên Năm có đến hàng nước đưa cô một cái danh thiếp trên đó để duy nhất một số điện thoại.

Cô định không nhận nhưng nghĩ nghĩ lại cho vào túi, cũng không mảy may mà suy nghĩ đến.

Tối hôm ấy Trung đến nhà đưa cô đi chơi, lý do vô cùng đặc biệt vì ngày mai là sinh nhật cô mà ngày mai anh lại không có nhà nên hôm nay muốn đi ăn mừng trước.

Tiểu Nam mặc một chiếc váy hồng rất xinh, chiếc váy này là do mẹ Trung tháng trước đi du lịch Thái Lan về mua cho cô, cô quý lắm đến hôm nay mới dám lấy ra mặc.

7g tối Trung đến trước cửa nhà, anh hôm nay đẹp trai lịch thiệp với quần jean và áo thun. Nhìn thấy cô, anh vui vẻ cười cười:

- Tiểu Nam xinh quá!

Tiểu Nam cười cười, cô dùng ngôn ngữ hình thể.

- Cảm ơn anh.

Trung đưa cho cô hộp quà màu đỏ, nói:

- Của mẹ anh đưa, mẹ nói mai mẹ rảnh mẹ ghé qua thăm em.

Tiểu Nam gật đầu, cô cười rất hạnh phúc.

Hỏi họ giống yêu nhau không thì có lẽ có một chút nhưng hỏi họ có giống không yêu nhau không thì hình như lại là đúng.

Trên đời có những mối quan hệ phức tạp đến nỗi chỉ cần nghĩ đến thôi cũng thấy đau đầu.

Trung đưa cô đi ăn hải sản, món mà cô thích nhất. Suốt cả buổi cô chỉ nghe Trung nói rồi cười ngoặt ngoẹo chứ cũng không thể nói được câu gì.

Trung đối với cô là yêu hay thương đến cả bản thân anh cũng không rõ nhưng Tiểu Nam đối với anh lại có chút mến mộ...

Trung định sẽ đưa cô đi xem phim nhưng giữa chừng lại có điện thoại gọi đến. Tiểu Nam nhìn thấy anh biến sắc khi nghe điện thoại cô có chút lo sợ. Bình thường anh giữ bình tĩnh rất tốt sao hôm nay lại mất bình tĩnh đến như vậy?

Trung đưa cô đến trước nhà, anh nói:

- Em vào đi, có gì bữa sau anh đưa em đi xem phim nhé.

Tiểu Nam gật gật đầu.

- Anh về đi.

Trung nhìn cô, lại ấp úng:

- Nam này... anh...

Tiểu Nam nhìn nhìn anh.

- Sao vậy anh?

Trung chẳng nói gì, anh cứ nhìn cô một lúc lâu sau lại lắc đầu, cười có chút ủ rũ:

- Thôi không có gì em vào nhà đi, anh đi đây.

Tiểu Nam nhìn theo anh, lòng cô có chút hụt hẫng, không biết rõ đây là tư vị gì nhưng lại buồn nhiều hơn vui!

Cũng đêm hôm ấy, có một "vị khách không mời " ghé thăm.

Tầm 10 giờ tối, Tiểu Nam đã vào buồng đánh được một giấc cũng khá ngon, bên ngoài lại nghe tiếng gõ cửa không ngừng.

Cô tỉnh dậy, choàng vội cái áo khoác đi ra ngoài, đi đến gốc cột to, cô tiện tay bật đèn. Vì không nói được nên cô không thể hỏi người ngoài kia là ai, chỉ có thể gõ cốc cốc vào cửa giống như ra hiệu là cô đã biết có người bên ngoài.

Áp sát vào cửa trước, cô nghe bên ngoài có tiếng thở gấp, lại nghe giọng nam trầm ấm vang lên:

- Mở cửa cho tôi Tiểu Nam.

Tiếng gọi khiến cô giật nẫy mình, đây đây không phải là tên đại ca nhà giàu kia sao...sao anh ta lại đến đây?

Cô lén nhìn qua khe cửa thấy loáng thoáng có màu đỏ đỏ trên cánh tay anh ta, vì quá tối cô cũng không quan sát được đó thực sự là gì.

- Tiểu Nam mở cửa cho tôi, nhanh đi.

Tiếng người đàn ông gấp gáp lại có chút mệt mỏi, Tiểu Nam hai tay đặt trên ngực, cô hít một hơi thật sâu trong lòng lại đang đánh vật giữa mở và không mở. Nhưng hình ảnh vết đỏ đỏ như máu kia lại khiến cô quyết định mở cửa cho anh.

Cô gõ gõ vào cánh cửa xong lại kì cạch mở cửa.

Cửa vừa được mở he hé, một thân đàn ông ngã nhào vào trong, trên vai anh be bét một mảng máu đỏ thẫm. Tiểu Nam đở lấy anh, cô dìu anh ngồi trên tấm kỹ, xong lại nhanh tay đi ra đóng chặt cửa lại.

Cô không phải không biết anh là dân xã hội, nếu cô đoán không nhầm thì anh vừa mới bị người ta chém. Ôi ghê thật, nghĩ thôi cô cũng thấy dựng cả tóc gáy.

Giọng Ngôn ồ ồ, anh hỏi:

- Em có điện thoại không?

Điện thoại à?

Cô gật đầu, chạy vào trong buồng kéo ngăn tủ lôi ra một con NOKIA nhỏ bằng nửa lòng bàn tay đưa đến trước mặt anh.

Anh nhận lấy chiếc điện thoại, mặt lại có chút cười cười:

- Em xài cái này?

Tiểu Nam trừng mắt, cô nhanh tay muốn giật lại điện thoại lại bị anh nắm tay lôi lại khiến cô mất đà ngã vào lòng anh.

Anh một tay ôm ngang cổ cô, lại vòng qua người cô bịt miệng vết thương lại, tay còn lại bấm bấm vào điện thoại.

Tiểu Nam bị anh ôm cô hoảng hồn giãy người muốn đi ra lại bị anh gằn lại, anh nói khẽ:

- Yên đi, tôi mệt quá, đỡ giúp tôi một chút.

Tiểu Nam cảm nhận được tiếng thở gấp cùng mùi máu tanh tanh xộc vào mũi. Cô chưa từng có vết thương nào nặng đến thế nên không hiểu được cảm giác bị dao chém là như thế nào nhưng cô đã từng xem phim, chắc hẳn là sẽ đau kinh khủng.

Lại nghĩ nghĩ, dù sao cũng ôm một chút thôi mà, cái này là cô làm điểm tựa cho anh chứ cũng không phải loại thân mật gì... À ừm thất thân một chút thôi cũng được chứ, quan trọng nhất vẫn là anh ta đẹp trai!!!!

Ngôn ôm lấy cô, anh dựa hẳn hết vào người cô, bấm một dãy số gọi cho ai đó:

- Tôi đang ở nhà Tiểu Nam, chú đến ngay đi.

Tiểu Nam liếc nhìn nhìn anh, cô có ý muốn đứng dậy lại bị anh gằn lại ôm thật chặt, giọng anh trầm trầm, hơi thở phả vào mặt cô:

- Lạ thật, tôi không ghét mùi trên người em, càng ngày càng thú vị.

Thật sự anh không bài xích với cô, anh lại không ghét mùi thơm trên người cô. Anh cũng không phải dạng đàn ông hiền lành hay công tử bột mà không biết mùi vị đàn bà. Nhưng anh có một cái tật rất lạ đó là ghét mùi thơm trên người phụ nữ, càng thơm anh càng ghét, ghét đến muốn giết người. Đối với anh khi giao hoan cùng đàn bà anh thích lắm cũng chỉ là hôn má, còn về ôm ấp này thì có chút hiếm hoi. Anh cũng từng ôm phụ nữ, một vài ả đều là người đẹp có tiếng, thơm và sạch. Thơm theo đúng yêu cầu của anh, thơm của mùi thịt không phải nước hoa hay sữa tắm vì anh kỵ.

Nhưng khi ôm cô mặc dù trên người cô có mùi thơm của sữa tắm rẻ tiền nhưng anh không ghét, vì nói thật mùi thịt trên người cô còn thơm tho hơn nhiều, chắc nó át đi mùi sữa tắm rồi.

Nói về đại ca Hoắc Ngôn xuất thân là người Hoa này, chắc hẳn dân giang hồ SG kể 3 ngày 3 đêm chưa hết, còn về tình trường của anh thì hẳn 1 tuần vẫn chưa kể hết tên các bóng hồng...

Tiểu Nam không hiểu những gì anh nói nhưng cô không hỏi được nên cũng không lấy làm quan trọng.

Hai người cứ thế cho đến khi Tần đến, Ngôn được đàn em đỡ đi. Trước khi rời khỏi nhà cô, anh vẫn không quên lôi cô đi theo với lý do hết sức thuyết phục:

- Em đi theo tôi, tụi nó biết tôi trốn ở đây sẽ đến tìm em gây sự sẽ rất phiền phức cho tôi. Đợi mai tôi giải quyết xong sẽ đưa em về nhà.

Cô cứ thế mà ngơ ngác bị bọn đàn em của Ngôn đưa đi và vô tình trong một đêm đẹp trời cô lại trở thành người đàn bà của đại ca Ngôn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đánh ghen

Đêm tối hôm ấy cô được đưa về nhà riêng của Ngôn, đây không gọi là nhà mà giống với kiểu biệt thự sân vườn. Thật sự thì nhà to lắm, to nhất mà Tiểu Nam từng thấy từ trước đến giờ.

Mà từ lúc cô đến đây, cô vẫn chưa gặp được Ngôn, sau khi nói với cô ở yên đây đến sáng thì anh hoàn toàn biến mất.

Tiểu Nam cũng không xem anh là quan trọng mà ngược lại cô lại đang lo cho Trung. Vừa hôm qua anh nói mai sẽ đến tìm cô, nếu không gặp được cô chắc anh sẽ lo lắm.

Đến sáng hôm sau Ngôn cho Tần đưa cô về, cô cũng không hỏi người tên Tần là anh đang ở đâu vì thật sự cô không hề suy nghĩ đến anh chút nào.

Về đến nhà tầm 7 giờ sáng, hôm nay cô không đi bán vì hôm qua Trung nói hôm nay mẹ anh sẽ đến thăm cô nên khi Tần đưa cô về cô lại đi nhanh ra chợ mua thức ăn ngon chuẩn bị sẵn. Vì theo như mọi năm thì sinh nhật cô không Trung thì mẹ anh sẽ đến ăn với cô bữa cơm.

Tiểu Nam sau khi nấu xong đồ ăn, cô ngồi đợi đến gần trưa vẫn không thấy ai đến, lại đợi đến 2 giờ trưa khi bụng cô đã kêu lên mấy bận cô mới ủ rũ mà đi xuống bếp, bới một tô cơm to tự mình ăn một mình.

Bất giác cô lại nhớ đến bà nội, năm trước bà mất là sau sinh nhật cô vài ngày, tính ra cũng gần đến giỗ bà rồi. Lại nhớ đến má Hà mẹ Trung, bà thương cô lắm, mọi năm sinh nhật cô bà đến sớm lắm...

Cô chưa bao giờ tự ti về bản thân mình, cô biết cô không nói được nhưng cô luôn cố gắng sống tốt, làm việc thật tốt để người khác không xem thường và cũng không thương hại cô.

Còn về tình yêu, cô chưa yêu ai và cũng không dám yêu ai vì cô sợ...sợ mở lòng sẽ khó đến được với nhau vì cô và họ cách biệt về ngôn ngữ. Hơn nữa trong tìm thức cô có một nỗi sợ hãi không nói được nên lời, nó đi theo cô đã 10 năm kể từ ngày cô bị bắt cóc..

Riêng với Trung, đó là loại tình cảm cao hơn tình thân nhưng không phải là tình yêu..

Bỗng dưng cô lại nhớ đến Ngôn, người đàn ông đẹp trai nhưng vô lý, lại nhớ đến lời đề nghị của anh...Cô lại có chút suy nghĩ đến nó.

Tốt thôi nếu sau này cô không thể yêu được ai cô sẽ nhận lời của anh, dù sao cô bị câm cả đời này sống cũng sẽ an phận. Thay vì tìm người môn đăng hộ đối với hoàn cảnh của cô thì được gả cho anh vẫn khá tốt. Chí ích cả đời về sau cô sẽ không bận tâm về cái ăn cái mặc của mình....Anh ta cũng tốt đó chứ!

Một ngày sinh nhất trôi qua hết sức nhạt nhẽo, ngày hôm nay Trung không đến tìm cô mà mẹ anh cũng không đến. Cô không giận chỉ là có chút đau lòng....ngày sinh nhật một mình... cô phải tập quen với nó từ lâu rồi chứ!

Cuối cùng đêm hôm đó Trung cũng đến tìm cô..

Đang loay hoay dọn dẹp trong phòng, cô nghe bên ngoài có tiếng xe máy chạy đến.

Lát sau lại nghe tiếng Trung nhè nhè:

- Tiểu Nam anh nè, anh đến chúc mừng sinh nhật em.

Tiểu Nam giật mình, cô cảm nhận được hình như anh đang say. Vội bỏ giẻ lau xuống, cô chạy nhanh ra ngoài.

Trung nhìn thấy cô, anh cười ha hả:

- Happy Birthday to you...Happy Birthday to you..

Tiểu Nam cười cười, cô dùng ngôn ngữ hình thể nói chuyện với anh:

- Anh say hả?

Trung không nói gì, anh lại châm châm nhìn cô.

Tiểu Nam cũng nhìn anh, cô dùng tay huých vào người anh mấy cái anh mới giật mình tỉnh lại.

- Tiểu Nam, anh sắp lấy vợ rồi.

Cô nhìn anh, trong lòng có chút nhói nhói, chẳng hiểu sao khi anh nói anh lấy vợ tim cô lại khó chịu đến như vậy.

Miệng vẫn cố trưng ra nụ cười gượng gạo, cô chúc mừng anh:

- Chúc mừng anh, việc tốt mà.

Trung buông bánh kem trên tay xuống, anh nắm lấy tay cô, giọng gấp gáp:

- Em yêu anh không hả Nam? Em yêu anh không?

Tiểu Nam hoảng hốt, cô nhìn anh không chớp mắt.

- Tiểu Nam, anh yêu em, anh yêu em...

Trung ôm lấy cô, anh hôn lên môi cô...Tiểu Nam vì sợ liền đẩy người anh ra, cô bực dọc.

- Anh say rồi.

Trung nắm lấy tay cô thật chặt:

- Nam, nếu yêu anh thì nhận lời lấy anh đi. Đi em.

Tiểu Nam thật sự choáng váng, cô không hiểu anh đang nói gì, thật sự cô không hiểu...

Trung không nhận được câu trả lời từ cô, anh đi đến bên ghế,ngồi xuống. Hai tay anh vò đầu, giọng bức rức:

- Nam...anh phải lấy vợ... anh làm người ta có bầu rồi!

Cô nhìn anh hai tay cô nắm thật chặt, cô không biết bây giờ trong lòng cô có loại tư vị gì?

Là vui mừng, đau buồn hay là tiếc nuối???

Cô không yêu anh nhưng cô thích anh, cô thật sự thích anh. Anh nói anh làm người khác có bầu nên vui hay nên buồn?

Cuộc đời cô từ khi 15 tuổi đã quen với sự hiện diện của anh. Anh ở bên cạnh cô, chăm sóc cho cô, lo lắng cho cô...

Ngày bà nội cô mất, một tay anh đứng ra lo ma chay cho bà.. Cô nhớ ngày hôm đó mưa lớn lắm, mưa như muốn trôi đi cả căn nhà lụp xụp của cô..Xe cứu thương đem xác bà về, khi đưa bà vào nhà, đặt bà nằm trên tấm kỷ, những giọt nước mưa do trần nhà dột roi xuống khắp nơi. Cô khi ấy vừa đau lòng vừa xót xa, chỉ biết ôm lấy bà mà khóc, dùng thân mình che chắn cho bà khỏi ướt....Anh khi đó không ngại mưa như trút nước mà leo lên trên mái nhà dùng tấm bạc xanh anh vừa chạy đi mua che chắn lại trần nhà...Anh nói: anh ướt được nhưng cô ướt sẽ bệnh!

Cô và anh như thanh mai trúc mã, vậy mà....

Cô muốn nói với anh nhưng không nói được lời nào, cô chỉ còn biết đứng đó nhìn anh, nhìn thật lâu thật lâu.

Trung ôm đầu đau khổ, lát sau anh lại đứng phắt dậy ôm lấy cô, gấp gáp từng câu từng chữ:

- Nam em yêu anh không, em có yêu anh không?

Cô không trả lời, cô cũng không ôm anh, cô bây giờ như người trên mây chỉ biết đứng đơ người...

Đau đớn hơn nữa khi cô không nói được, bao nhiêu câu muốn hỏi, bao nhiêu lời muốn nói cứ thế vì cô bị câm mà nín nghẹn mãi mãi..

Đáng lý ra ông Trời nên cho cô điếc luôn, để cô không phải nghe mà không thể trả lời!

Bỗng từ xa một cô gái xinh đẹp đi tới, cô ta tiến đến chỗ cô, mạnh mẽ bấu vào thịt cô kéo cô ra khỏi Trung.

- Con kia mày làm cái gì chồng tao?

Tiếng Tâm - vợ sắp cưới của Trung hét lên, Trung giật nãy mình khi thấy cô ta. Trong mắt anh sau khi hoảng hốt là tức giận, anh hét:

- Em làm cái gì ở đây? Đi về ngay.

Trung kéo Tiểu Nam ra sau lưng anh, một đường che chở cho cô.

Tâm thấy thế càng điên tiết, cô ta nhào đến kéo tay Tiểu Nam:

- A thì ra mày là con câm mà mẹ chồng tao nhắc đến hả? Sao muốn lên giường với chồng tao hả?

Tay Tâm dơ lên cao như muốn đánh xuống mặt cô, mà Tiểu Nam cũng không phải hiền lành, khi tay còn chưa rơi xuống trên má cô cô đã nhanh tay bắt lấy tay ả ta.

Cô không nói được chỉ còn cách trừng mắt thật to nhìn Tâm, ánh mắt tức giận đến cực điểm.

Trung nhìn cô, anh có chút đau lòng, lại kéo tay cô xuống sau đó cũng kéo tay Tâm ra.

Anh quay sang nói với Tâm:

- Anh không nghĩ em lại đi theo dõi anh, em về đi, đang có thai đừng đi lung tung, mai anh sẽ qua đưa đi khám.

Lời nói không ngọt không nhạt nhưng thể hiện rõ sự quan tâm của anh giành cho Tâm. Còn Tiểu Nam cô như người thừa trong câu chuyện này, không ai yêu thương, không được quan trọng. Mà đúng thôi, cô vốn dĩ đã chẳng quan trọng trong cuộc đời của bất cứ ai...

Tâm liếc cô, cô ta lại nũng nịu với Trung:

- Anh đưa em về đi, đường khuya nguy hiểm quá.

Trung nhìn ả, anh hỏi:

- Em đến đây khi nào, ai đưa em đến?

- Em đi taxi.

Trung thở dài, anh quay sang nhìn Tiểu Nam, trong mắt là yêu thương cùng xót xa...

- Nam, anh đưa cô ấy về..

Cô không nói gì chỉ biết gật đầu thật mạnh.

Đêm hôm đó, Trung đến, vợ Trung đến... Câu chuyện giữa cô và Trung như kết khúc!

Sáng ngày hôm sau như thường lệ Tiểu Nam vẫn dọn hàng ra bán như bình thường. Một tuần cô đến trung tâm câm điếc học 2 buổi vào tối thứ 5 và thứ 7, ngoài ra cô cũng thường hay đến chăm sóc bọn trẻ trong trại mồ côi Hoa Mai, cái nơi mà bà Huề tìm được cô và đưa cô về nuôi từ hồi cô 10 tuổi.

Định kỳ hôm nay cô sẽ đến trại trẻ mồ côi dạy cho bọn trẻ viết chữ, cô và ma sơ ở trại thân thiết giống như cô với gia đình Trung vậy.

À nhắc đến Trung, cô lại thấy buồn não ruột!

Đang loay hoay dọn hàng thì từ xa một top phụ nữ tầm 3-4 người đi đến, Tiểu Nam nghĩ chắc là bệnh nhân đi khám bệnh nên cô cũng không để ý lắm.

- Con này hả, con này phải không?

Tiếng vài cô nhoi nhoi khiến Tiểu Nam giật mình, lại thấy bọn người bổ nhào đi đến, cô vô thức lui ra sau.

2 ả chạy nhanh đến, 2 ả đi sau trong đó có một người cô biết, là Tâm vợ sắp cưới của Trung.

Dự cảm có điều không lành, Tiểu Nam vội đi ra bên hông, nếu có gì không hay cô sẽ bỏ chạy. Nào ngờ 2 bên xuất hiện thêm vài tên đầu gấu đến chắn lối đi, cô bây giờ như con chuột nhỏ bị đưa vào ổ, không thể chạy đi bất cứ đâu.

Bị dồn ép vào trong, cô sẵn tay quơ cái chày đập đá cầm lên hù bọn nó.

Tiếng Tâm lảnh lót:

- Đm, đánh nó cho em, đánh nó.

Hai ba đứa nhào vô, đứa túm tóc, đứa lại kéo áo, đứa đè cô xuống, chúng nó thay nhau tán vào mặt vào người cô.

Tiểu Nam đau quá, cô không nói được cũng không thể la lên được, bây giờ chỉ còn cách cắn răng túm được đứa nào đánh đứa đó để tìm được thoát thân.

Bọn nó vừa đánh vừa la:

- Đm làm đĩ mà bị câm..

Tiếng Tâm vẫn cao nhất:

- Bà con xúm lại coi con câm đi làm đĩ giựt chồng con nè, trời ơi là trời. Mất dạy, khốn nạn!

Xung quanh dân tình bu lại đông lắm, Tiểu Nam thấy được thấp thoáng bóng dáng người quen của mình nhưng chẳng ai vào can, không một ai vào giúp cô ngay lúc này.

- Bỏ nha mạy, bỏ cái thói dạng háng cướp chồng người ta nha.

Bọn nó vừa đánh vừa hét lên.

Tiểu Nam toàn thân tê dại, cô rất muốn khóc nhưng bây giờ nước mắt không thể roi ra được dù là một giọt...

Tại sao chứ? Cô đã giựt chồng ai, cô cướp chồng ai? Cuộc đời này sao lại bất công với cô quá, bắt công quá...

Một con to con nắm áo cô lôi lên, nó dùng kéo cắt xoẹt rách chiếc áo sơ mi ra làm hai, lộ cả nội y bên trong.

Tiểu Nam co người, cô dùng tay che được chỗ nào sẽ che chỗ đó. Bên ngoài tiếng đàn ông cười nhạo, tiếng đàn bà bĩu môi, chưởi rủa..

Ghê tởm quá, cô sống ở đây đã hơn 10 năm ấy thế mà không ai giúp cô, xã hội này từ lâu đã không còn phân biệt phải trái nữa rồi. Chỉ cần có trò vui họ không ngại bu thật đông để xem người ta bị đánh... Nhìn đi, những người ngoài kia có ai mà cô không quen...

Đám kia tản ra, chúng thủ sẵn hột gà, nước mắm, sơn bên ngoài. Tiểu Nam ngồi co người, cô không dám liếc mắt, một cái liếc lên nhìn cũng không dám.

Ào, một ca nước mắm đậm đặc tạt thẳng vào người cô..Tiếp đó là hột gà thúi, từng hột từng hột roi xuống trên đầu, trên ngực cô...

Cô bây giờ hèn nhát, thê thảm không khác gì những người ăn xin....

Đánh ghen??? Cô đã làm gì ai? Làm gì ai???

- Nè, la liếm chồng tao là kết cục này nè con câm. Tao bầu 2,3 tháng là mày giở trò liền.Câm chưa đủ nhục hả con đĩ?

Tiếng của Tâm vừa nói vừa tức giận, cô ta diễn không khác gì cô đã ăn nằm với Trung trong thời gian cô ta có bầu. Buồn cười quá, ác phụ, ác phụ!

Từng lời từng lời muốn nói đều không thể nói ra, môi bập bẹ được vài chữ cọc lốc không ra đầu ra đuôi.

- T..ô...i...

Từ xa một chiếc xe hơi sang trọng đang chạy đến, người ngồi trong xe vừa nhìn thấy cô, mắt anh nheo lại tỏ khí hung ác lạnh người...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Đoạn 1 : Cứu

Ngay khi mọi người còn bu đông đến kẹt đường thì tiếng bóp còi xe làm mọi người mất đi sự chú ý.

Trên xe vài tên áo đi xuống giải tán đám đông, Ngôn bước từ trên xe xuống. Anh nhìn thấy Tiểu Nam đang co người trong gốc, toàn thân dơ bẩn, nguyên phần thân trên chỉ còn duy nhất một chiếc áo con.

Mắt anh nheo lại, tay cởi nhanh chiếc vets ngoài, đi đến gần cô.

Tiểu Nam nghe tiếng bước chân cùng tiếng la của đàn ông, cô ngước từ từ đôi mắt đỏ hoe lên nhìn.. Trước mắt cô, Ngôn đẹp như trong tranh đang từ từ

đi đến..

- Tránh ra coi, mọi người tránh ra hết đi.

Tâm đang hăng máu chọi hột gà vào người Tiểu Nam, bấy giờ nghe có người yêu cầu giải tán, ả bực mình, gân cổ lên chửi:

- Tụi bây là ai, ai cho tụi bây bênh con đi đó?

Xung quanh mấy ả đi theo cũng nhao nhao lên chửi rủa um sùm.

Vài tên lực lưỡng đi theo thì lại sợ đến xanh mặt khi nhìn thấy Ngôn. Bọn nó lùi lùi về sau, sau đó cúi đầu không dám ngẩn lên.

- Tụi bây làm gì vậy, đánh mấy thằng kia cho tao.

Ngôn không để ý xung quanh đang loạn cào cào, anh giờ đây chỉ châm chú nhìn Tiểu Nam.

Đi đến trước mặt cô, anh ngồi xuống, lấy áo vet choàng qua người cô. Anh không ngại mùi hôi thối trên người cô, bàn tay to lớn bao bọc lại cho cô không để một chút da thịt nào của cô bị hở ra bên ngoài.

Tần đưa cho anh khăn tay, anh lau những vệt trắng trắng đục đục trên người cô lại giúp cô lau mặt sạch sẽ...

Tiểu Nam nhìn anh, trong mắt cô bây giờ chỉ nhìn thấy sự dịu dàng của anh...

- Ai đánh em?

Tiểu Nam lắc lắc đầu, bỗng dưng từ hốc mắt tuôn ra vô vàn những giọt nước mắt trong suốt. Từ nãy đến giờ dù bị đánh bị chà đạp đến đâu cô cũng không khóc ấy thế mà chỉ một câu hỏi của anh cô lại khóc đến thế kia...

Ngôn dìu cô đứng dậy, ôm lấy cô vào lòng để cô dựa vào người anh.

Giọng anh trầm ấm:

- Các người đánh Tiểu Nam?

Tâm nhìn Ngôn, ả có chút sợ sợ nhưng khi nhìn thấy Tiểu Nam được một người đàn ông đẹp trai ôm lấy, ả ta nổi điên khóc rống lên:

- Trời ơi, giựt chồng tôi còn kêu người đến đánh tôi nữa.. huhu...huhu...

Ngôn nheo nheo mắt, anh dìu Tiểu Nam đi lại phía Tâm.

Đứng trước mặt ả, nhanh như chớp, tay anh luồng phía sau móc ra khẩu súng mini nhỏ chĩa thẳng vào cổ Tâm.

Ả ta bị dọa cho muốn ngất đi, phía sau cả đám người hết hồn tản đi hết.

- Tốt, vợ Hoắc Ngôn cô cũng dám động vào, tốt.

Tâm bị Ngôn dọa đến xanh hết mặt mũi, cả người ả như muốn ngất đến nơi, miệng lắp bắp:

- Tha...tha.. tôi...có...bầu..

Ngôn chĩa họng súng càng sâu:

- Tôi không thích đánh phụ nữ nhưng loại như cô nên bắn cho chết để không đi hại người. Có bầu là được quyền đánh người à?

Bên ngoài nghe được từng câu từng chữ của anh, mọi người mặc dù sợ hãi nhưng cũng còn đủ khả năng phân tích sự việc.

Tiểu Nam nhìn anh, cô mặc dù cũng giận lắm nhưng khi nhìn thấy Tâm đang có thai lại run sợ lẩy bẩy trong cô có chút mũi lòng..

Tay cô đưa lên kéo tay Ngôn lại. Ngôn nhìn cô, trong mắt tia sát khí rất cao nhưng cô không sợ, một chút cũng không sợ.

- Em sao vậy?

Tiểu Nam không nói được, cô chỉ còn biết lắc lắc đầu...

Từ xa Trung cùng mẹ anh chạy đến. Mẹ Trung ôm lấy Tâm, kéo tay ra khỏi mũi súng của Ngôn. Còn Trung thì ngây ngốc nhìn Tiểu Nam đang được Ngôn ôm thật chặt.

Tâm nhìn thấy Trung, ả khóc loạn lên:

- Huhu anh ơi, nó muốn giết em...

Bà Hà ôm lấy Tâm dỗ dành:

- Ai, ai muốn giết cháu tôi?

- Nó đó, con dâu hụt của mẹ đó...

Bà Hà đưa mắt nhìn Tiểu Nam, trong mắt bà giờ đây chẳng còn yêu thương như mọi khi mà là một mảnh giận dữ. Bà giao Tâm lại cho Trung, đi đến trước mặt cô,bà nói:

- Ngày trước bác thương con lắm nhưng bây giờ Trung nó sắp có con sắp có vợ rồi, con né thằng Trung ra đi.

Trung kéo tay bà:

- Mẹ nói cái gì vậy?

Bà Hà không quan tâm con trai, bà tiếp tục:

- Sao con kêu người đến hù con Tâm, con không biết nó có thai hả, lỡ có gì con chịu trách nhiệm được không? Bác thất vọng về con quá...

Tiếng Tâm khóc rống lên:

- Huhu...đau quá mẹ ơi... đau bụng quá...

Tiểu Nam đau lòng đến cực điểm, cô nhìn Trung,nhìn mẹ Trung...Đối với cô họ bây giờ còn thua cả một người xa lạ là Ngôn đây.

Con người mà, khi có thứ tốt hơn họ thường chẳng nhớ đến những thứ đã cũ..

Tiếng Tần hét lên:

- Mẹ con các người làm loạn đủ chưa? Đm con dâu bà đưa mấy đứa đầu gấu tai heo này đến chỗ chị dâu tôi đánh cho chị ấy không ra hình dạng gì giờ định ăn vạ à?

- Hay thích ăn đạn? Thích không con bầu điên kia?

Tâm im phăng phắc, ả ta nép vào lòng Trung, không dám lòi đầu ra.

Mà bấy giờ bên ngoài mới lên tiếng:

- Trời ơi, tội con bé Nam, cái thằng Trung con bà bán cơm này ai không biết nó cua con Nam..

- Má ơi, làm từ nãy giờ không dám can..

Tiếng một người la lên:

- Bà chị đưa con dâu về dạy đi không ở đây một hồi chồng con Nam đập chết bây giờ.

Trung nhìn châm châm vào cô, khi nghe đến chữ chồng Nam, cả người anh như căng cứng, tròng mắt như có tia lửa vì giận:

- Em quen anh ta?

Ngôn kéo cô về phía sau, giọng trầm trầm mà lạnh lẽo:

- Mày đưa vợ con mày về và biến khỏi đây trước khi tao cho mỗi đứa một viên đạn. Không cần khóc lóc nữa, biến đi.

Anh chỉ tay vào Tâm đang núp sau lưng Trung:

- Tốt nhất cô bước ra xin lỗi vợ tôi, tôi không thích nói nhiều với phụ nữ.

Tâm vẫn núp sau lưng Trung, Tần nổi điên kéo Tâm ra ngoài, đẩy cô ả đến trước mặt Ngôn mặc cho bà Hà phía sau hoảng hết đỡ trước đỡ sau.

- Cả mấy con kia nữa, lại đây, à đám to con ngu ngu đằng sau nữa, tụi bây lại hết đây..

Từng đứa khi nãy hung hăng bây giờ lại như mèo cụp đuôi đi khúm núm e lệ. Tần điên tiết đi đến đá cho mỗi đứa vài cái, hét:

- Đánh chị dâu tao thì ngon lành lắm mà, sao bây giờ đi kiểu như táo bón kinh niên vậy, hả?

Tâm ức lắm nhưng ả không mạnh bằng, ả biết người tên Tần, hắn ta là anh lớn của khu chợ này, nghe tên đã sợ đến xanh mặt.. chưa kể người đàn ông trước mặt đây còn là đại ca của hắn.

- Xin...lỗi..

Tiểu Nam nhìn ả, sau lại quét mắt qua Trung, qua bà Hà. Khom người xuống đất cô nhặt vài trứng gà thúi quăng thật mạnh vào người Tâm.

Ả ta hoảng sợ la bài hãi, bà Hà cũng nhào đến nên trên người cũng bị dính.

Xung quanh đàn em của Ngôn cũng ra sức quăng lia lịa hột gà vào đám người đánh Tiểu Nam khi nãy, xung quanh một mùi thối bốc lên khiến người đi ngang phải bịt miệng bịt mũi..

Tiểu Nam từ đầu đến cuối không thể nói được câu nào, phải biết có bao nhiêu là uất nghẹn.. Cô hiểu rồi, hiểu xã hội này người nghèo người yếu sống thê thảm như thế nào rồi.

Trung nhìn Tâm và mẹ mình bị quăng hột gà đầy người, anh xót xa, ôm lấy cả hai, hét lên:

- Tiểu Nam, anh xin em, tha cho họ đi...

Tiểu Nam nhìn anh...tha...tha chứ, cô chưa ác đến mức như vợ anh đâu!

Tiểu Nam kéo kéo tay Ngôn, Ngôn nhìn cô, cô lại rụt mặt ý xin anh buông tha cho bọn họ.

Ngôn nhìn nhìn, trên môi có ý cười nhàn nhạt:

- Thôi, dừng đi.

Tiếng Tâm khóc lóc:

- Anh thấy chưa Trung, thấy chưa? Tôi khổ quá mà...

Bà Hà giận sôi mặt:

- Nam, mày từ trước có chồng rồi mà còn lừa con tao, hên cho con tao không vớ phải thứ đàn bà như mày.

Ngôn nháy mắt ra hiệu, từ xung quanh một đám người mặc áo đen đứng bao vây đám người của Tâm, che tầm mắt của người bên ngoài.

Nhanh như chớp Ngôn xoay súng chĩa họng súng đen ngòm giữa trán của bà Hà. Tần cũng nhanh không kém để nòng súng vào thái dương của Trung. Cả đám đàn em của Ngôn đều nâng súng chĩa thẳng vào đám người bọn Tâm.

Bà Hà vì quá sợ liền ngất đi, một vài đứa trực tiếp tiểu tiện ra quần. Tâm thì run cầm cập nép mình trốn sau lưng Trung, chỉ có Trung gan dạ một chút nhưng sau lưng anh mồ hôi cũng đã ướt một mảng từ khi nào...

Tiếng Ngôn ồ ồ:

- Tao nói lần cuối, mày đem vợ và mẹ mày về nhốt kỹ trong nhà. Tao không muốn nhìn thấy cái miệng không yên phận nói đến Tiểu Nam. Còn nữa Tiểu Nam từ đây về sau là người của Hoắc Ngôn tao, không liên quan đến mày nên tránh xa được bao nhiêu thì tránh. Tao không hù người, đừng để viên đạn này bay đến đầu của một trong một đứa đang đứng đây..Nhớ kỹ!

Tần lên tiếng:

- Hồng bang chưa hù ai bao giờ, đám chó tụi bây nhớ cho kỹ một chút.

Tâm sợ đến không dám thở, đám còn lại đứa quỳ đứa nằm xụi lơ, bên ngoài người dân hiếu kỳ bu càng đông, xa xa lại nghe được tiếng còi cảnh sát đang đến.

Tần tiến đến chỗ Ngôn, anh nói vào tai Ngôn:

- Anh Ngôn, có cớm.

Ngôn buông súng xuống, giọng trầm thấp:

- Đi.

Tần chĩa mũi súng vào đầu Tâm, anh dí sâu một chút khiến ả la oai oái.

- Mày nhé, tao nhớ rõ mặt mày.

Rất nhanh sau đó Ngôn dìu tiểu Nam lên xe, cả đám còn lại theo vị trí leo lên chiếc 29 chỗ phía sau, chỉ chừa lại Tần cùng vài tên đứng đó.

Ngay khi cảnh sát vừa đến cũng là lúc xe của Ngôn nổ máy chạy đi...Từ xa Tiểu Nam nhìn thấy Trung đang nheo mắt nhìn cô, trong mắt anh có vài tia khổ sở, vài tia xót xa, vài tia ngạc nhiên, lại có vài tia đau lòng...

Tiếng còi hú của cảnh sát, Tần ung dung cười rạng rỡ chào một đồng chí cảnh sát:

- Chào sếp, lại gặp sếp rồi. May quá, có đám đánh ghen vợ em, sếp xử giúp em với. Khổ tâm.

Một tiếng sau, cả bọn ả Tâm bị đưa về phường, nhưng tuyệt nhiên không hề nghe bọn chúng nhắc đến Ngôn. Cứ như anh chưa từng tồn tại...

Xa xa ngay gốc cây cổ thụ già trước giáo xứ, một chiếc xe hơi sang trọng đang dừng chân..Trong xe một cặp mắt sâu hoắc đang nhìn chầm chầm về chiếc xe đang chạy đi kia..Không biết người trong xe đang nhìn ai? Là Ngôn hay là Tiểu Nam?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tâm thần

Trên xe Ngôn vẫn ôm Tiểu Nam thật chặt, mùi nước mắm hòa cùng mùi gà thối thật sự hôi thối đến cực điểm, đến cả tài xế cũng vài lần chịu không nổi mà khịt mũi, ấy nhưng Ngôn vẫn tỏ ra bình thường, anh vẫn ôm cô khư khư...

Tiểu Nam nhìn anh, trong mắt có muôn vàn tia khó hiểu...Cô không xinh, không giàu lại còn bị câm, thế tại sao lại khiến một người đàn ông cực phẩm này lo lắng cho cô đến vậy?

Ngôn cảm nhận được cô đang nhìn anh, anh quay mặt sang nhìn cô, cô lại cúi đầu trốn tránh.

- Em nhìn cái gì?

Tiểu Nam lắc đầu, cô cũng không quay lên nhìn anh.

Xe chạy một đoạn là đến nhà của Ngôn, lần này là căn chung cư cao cấp không phải biệt thự sân vườn lần trước.

Xe vừa dừng, Ngôn ôm cô nép sát vào người anh, một đường đi thẳng lên trên nhà.

Anh bồng cô vào trong lại trực tiếp đưa cô vào phòng tắm, anh xả vòi sen điều chỉnh nước ấm để nước sạch có thể gột rửa hết mùi nước mắm trên người cô.

Anh nhanh tay cởi phăng chiếc vet ngoài sau lại luồng tay cởi khuy gài áo con...Tiểu Nam giật mình hoảng loạn, cô dùng tay che trên che dưới, che hết những da thịt đã lộ ra trước mặt anh.

Ngôn nhìn nhìn cô, anh kéo tay cô khiến cho cả người cô mất đà mà ngã nhào vào trong lòng anh. Vòi sen xả nước xối xả vào cả hai người, Ngôn giọng trầm ấm vuốt đi những vệt trắng trắng của hột gà, anh lau đi những giọt nước chảy lên mắt cô làm cô khó chịu.

- Em yên đi, tôi không thiếu đàn bà, lúc này tôi sẽ không " chơi " em đâu....

Cô đỏ mặt, không dám nhìn anh, lại cúi đầu áp sát vào ngực anh không chỗ hở.

- Tiểu Nam, em yêu người đàn ông khi nãy à?

Nghe anh nhắc đến Trung, tâm tình cô đang dịu xuống lại trở nên khó chịu... Cô không yêu Trung, cái tình cảm cô giành cho Trung không phải là tình yêu.. nhưng khi nghe anh nói anh yêu cô, trong lòng cô như có cái gì vui vui đến lạ.... lại anh nói anh sắp lấy vợ thì lòng cô lại đau đau như ai đang đánh liên hồi vào bụng cô...

Cái loại tình cảm này nó lưng lửng khiến cô nhớ đến đã muốn đau lòng..

Ngôn không nghe được tiếng động nào thể hiện cho sự trả lời của cô, anh khoáy tung mái tóc cô lên để cho những chất dơ theo nước mà trôi xuống. Giọng anh khàn khàn:

- Em bỏ tâm tư đi, thằng đấy không xứng.

Đến bây giờ cô mới dám ngước mắt lên nhìn anh, trong mắt cô ngoài đau xót lại chứa nhiều tia kinh ngạc.

- Em nhìn tôi cái gì, tôi nói đến người em yêu nên em không thích à?

Bất giác cô lắc lắc đầu.

- Không đúng à? Nhưng dù là thế nào em cũng nên bỏ tên đó ra khỏi đầu đi, chi bằng nhớ đến hắn thì hãy đi theo tôi. Tôi không hứa sẽ chung thủy nhưng lăng nhăng đến mức vừa cưới em vừa làm cho cô khác to bụng thì...

Nói đến đó anh nhìn cô lại nở nụ cười yêu mị, nói tiếp:

- ....tôi không đủ khả năng!

Tiểu Nam giật bắn người vì câu nói của anh, cô đỏ mặt lại cúi đầu xuống thấp không dám nhìn anh.

Ngôn dùng bông tắm thoa một ít tinh dầu xà phòng, sau đó lại giúp cô thoa lên da...anh nhẹ nhàng như đang chăm sóc sủng vật..bàn tay thon dài thô ráp khẽ chạm vào từng tất da thịt của cô khiến toàn thân cô căng cứng.

Tiểu Nam khó chịu, cô cố vùng ra lại bị anh nắm giữ, giọng anh khàn đục:

- Em yên đi, em còn cựa quậy tôi "chơi " em ngay bây giờ.

Cô đứng yên, không dám nhúc nhích, hai mắt lại đi theo từng tất tay anh di chuyển... Để chỗ nhạy cảm kia anh lại nhìn cô, cười gian manh:

- Em cởi hay tôi cởi?

Tiểu Nam mặt đỏ hơn mặt trời ban trưa, cô không dám làm bừa, bây giờ bản thân cô đang rơi vào tay giặc chỉ có thể nghe theo lời anh nói, nếu không cô sẽ sống không toàn thay...

Cô nhấc một chân lại kéo chiếc quần thể thao xuống bên trong ẩn hiện chiếc quần con hình con thỏ rất đáng yêu.

Ngôn nhìn cô chầm chầm, lát sau lại bật cười ha hả:

- Này Tiểu Nam, em yêu động vật thế à?

Tiểu Nam khúm núm, cô chéo chân bên trái rồi lại chéo chân bên phải, tay thì lại che lên trước ngực. Trong chật vật mà đáng yêu vô cùng.

Ngôn cười hì hì, lộ ra chiếc răng khểnh bên trái sáng lấp lánh:

- Không chọc em nữa, em tắm đi.

Nói rồi anh quay người đi ra, để lại cô ngây ngốc trong phòng tắm.

Tiểu Nam xoa xoa ngực, thật may nếu anh cứ khăng khăng đòi tắm cho cô chắc cô sẽ chết vì xấu hổ mất.

Lại bỗng dưng giật mình, cô không hiểu vì sao bản thân lại nghe lời anh đến vậy? Hay là vì cô vừa trải qua biến cố nên tinh thần mong manh dễ bị điều khiển???

Gật gù tự trấn an mình, cô tin là thế!

Ầy, đến sau này khi không trải qua biến cố gì cô vẫn ngây ngốc nghe lời Ngôn không khác gì ngày hôm nay....Đó là sự tin tưởng, tin tưởng tuyệt đối!

Ngày hôm đó sau khi tắm rửa cật lực hơn 1 tiếng đồng hồ trong phòng tắm, mùi hôi trên người cô mới mất đi hoàn toàn mà sau khi cô tắm ra Ngôn lại thoa tinh dầu hoắc hương lên người cô, cái mùi thơm mà cô rất thích.

Tối Tiểu Nam ngủ lại nhà của Ngôn, còn Ngôn thì đêm đó đi đến gần sáng mới về.

Đêm qua cô nằm suy nghĩ rất nhiều về việc của Trung, có đau lòng có mất mác nhưng cô không khóc vì thực sự tình cảm của cô giành cho Trung đơn giản chỉ là tình thân nhưng bản thân cô lại không phân biệt được.

Cô trước giờ chưa được yêu và cũng chưa từng thích một ai đó nên khi Trung đến, quan tâm và chăm sóc thì mức tình cảm bạn bè giành cho Trung cao hơn một chút. Cô vẫn biết bản thân mình không yêu Trung nhưng khi Trung rời xa cô cô có chút mất mác mà mãi sau này cô mới biết đó không phải là loại mất mác khi chia ly tình yêu, vì vốn dĩ chia ly thật sự của tình yêu sẽ đau đến ngây dại, rất đau....

Nhưng nghĩ thật kỹ cô cũng không nên bám mãi lấy Trung, anh có hạnh phúc cô nên vui mừng chúc phúc cho anh. Còn việc anh nói anh yêu cô, hay xem là lời nói trong lúc say xỉn đi, nó không có giá trị...

Còn về Ngôn, anh nói ở bên anh đi, dù anh không chung thủy nhưng chí ích anh sẽ đối xử với cô thật tốt....Cô đang suy nghĩ về vấn đề này..

Đến mãi gần sáng cô mới an yên mà chợp mắt, được một lúc lâu cô lại cảm thấy ngứa ngáy nhột nhột. Giật mình tỉnh giấc khi thấy Ngôn đang ôm cô vào lòng, cả người anh mùi rượu thoang thoảng phả ra.

Cảm nhận được cô đang vùng dậy, Ngôn ôm lấy cô thật chặt, anh trầm giọng:

- Em yên để tôi ngủ một lát, mấy hôm rồi tôi chưa được ngủ.

Tiểu Nam định không đồng ý nhưng khi nghe giọng trầm trầm mệt mỏi của anh cô lại siêu lòng. Thôi thì không sao, dù sao cũng là ôm thôi mà, khi trưa anh tắm giúp cô cũng chẳng vấn đề gì thì sao lại sợ chứ.

Cứ thế trên chiếc giường rộng lớn, một người đàn ông đẹp như trong tranh đang ôm chặt lấy một cô gái nhỏ, cả hai cùng nhắm mắt đi vào giấc ngủ an lành.

Đến trưa hôm sau Tiểu Nam mới tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh không thấy Ngôn đâu, chắc hẳn anh đã dậy từ sớm.

Đứng dậy vệ sinh một chút, cô đi xuống dưới thăm quan xung quanh.

Vừa đi xuống cô đã nghe tiếng của phụ nữ vang lên, đang định quay lên đi trở về phòng liền nghe tiếng Ngôn gọi.

- Em đi đâu vậy, xuống đây đi.

Cô nghe tiếng Ngôn đành đi nhẹ nhẹ từ từ đến chỗ anh, suốt quãng đường đi tầm 2m luôn có ánh mắt lửa đạn của phụ nữ nhìn cô..

Cô ngước mắt nhìn cô ta, cô ta lại trừng mắt dữ tợn với cô, ấy thế mà cô cũng chẳng sợ, vẫn nhìn cô ta chằm chằm, không hù dọa cũng không sợ hãi.

- Anh Ngôn, anh xem cô ta trừng mắt nhìn em kìa.

Ngôn nhìn nhìn Tiểu Nam:

- Em trừng cô ấy thì có.

Cô gái kia giận dỗi, lại quay sang Tiểu Nam, hỏi hỏi:

- Cô tên gì, là ai?

Tiểu Nam nhìn cô ta, cô cũng muốn trả lời lắm nhưng thật sự là lực bất tòng tâm.

Giọng Ngôn ồ ồ:

- Cô ấy tên Tiểu Nam là vợ anh.

Cô gái đối diện mở to hai mắt miệng thì há hốc vì kinh ngạc.

- Anh Ngôn, anh nói gì vậy?

Nói rồi cô ta lại quay sang Tiểu Nam, trừng mắt:

- Cô kia, cô muốn bao nhiêu tiền thì buông tha cho anh Ngôn? Nói đi, tôi đưa.

Tiểu Nam thoáng ủ rũ, cô lại nghĩ hóa ra đây cũng là một thiên kim tiểu thư nhiều tiền lắm của...

Ngôn buông tờ báo pháp luật xuống, anh đứng dậy nắm lấy tay Tiểu Nam kéo cô đi theo anh. Lại quay sang nói với cô gái đang hùng hổ giận dữ:

- Kim, em về đi sau này đừng đến làm phiền anh nữa, anh có vợ rồi.

Kim giận dỗi, sụt sùi:

- Anh Ngôn, ba nói với em anh sẽ lấy em mà, anh coi cô ta vô lễ đến mức em hỏi cũng không thèm trả lời. Đàn bà con gái mà vô duyên thế anh lấy làm gì hả??

Ngôn nhìn Kim, mắt anh nheo lại:

- Người vô duyên là em đó, đi về đi, sau này anh cấm em đến đây. À còn nữa cô ấy nói không được chứ không phải là không muốn nói.

Lại quay sang nói với Tiểu Nam:

- Đi, tôi đưa đi em một chút.

Nói rồi anh kéo Tiểu Nam đi, để lại cô gái tên Kim đứng đấy mở to mắt.

Đến khi anh đi khuất dạng, Kim mới hoàn hồn, cô lẩm bẩm:

- Không nói được à, không nói được...

Lát sau lại nở nụ cười xinh đẹp:

- Bị câm thì lo gì!

Nói rồi, cô lấy điện thoại gọi cho đám chị em tụ họp đi ăn chơi mua sắm. Thật sự chẳng quan tâm đến một người con gái tên Tiểu Nam...

Ngôn đưa Tiểu Nam đi xuống chung cư, lại nhìn thấy Tần đang trêu ghẹo một cô gái xinh đẹp đang chạy bộ. Nhìn thấy cô và anh, Tần cười rạng rỡ:

- Chào đại ca, chào chị Nam.

Tiểu Nam gật gật đầu chào lại anh.

Ngôn nhìn hành động của cô, anh khịt khịt mũi:

- Em không cần chào tên này, ở đây ngoài anh ra em lớn nhất.

Tần cũng phụ họa:

- Phải đó chị Nam, chỉ cần chị thật lòng với anh Ngôn thì em luôn luôn xem chị là chị.

Ngôn nghe Tần nói, anh liếc mắt qua nhìn anh ta, trong mắt có ý không vui nhưng cũng không nói câu nào mà trực tiếp chui vào trong xe.

Mà Tần ở đây lại quan sát biểu cảm của Tiểu Nam, nhìn thấy cô rất thật tâm anh mới yên tâm mà nói:

- Chị Nam vào xe đi.

Tiểu Nam thật lòng hiểu những lời Tần nói, ý anh ta rất rõ ràng là muốn cô luôn trung thành với Ngôn. Chỉ cần cô một lòng đi theo Ngôn, anh ta sẽ đối xử tốt với cô. Quả là một đàn em trung thành nhưng sự thật thì cô chưa trả lời Ngôn rằng cô có đồng ý đi theo anh không, vẫn chưa trả lời...

Ngồi vào xe, Ngôn không nói với cô câu nào, mãi khi xe dừng trước cổng một bệnh viện rất lớn, anh mới nhàn nhạt nói với cô:

- Em xuống đi, vào kiểm tra một chút.

Tiểu Nam ngó nghiêng xung quanh, cô kéo kéo tay áo anh. Ấy thế mà Ngôn như hiểu được, anh trả lời:

- Hôm qua em bị đánh, tôi đưa em đi kiểm tra một chút.

Tiểu Nam lắc đầu, cô có ý không muốn đi.

- Tôi không nuôi người có bệnh, tôi thích người khỏe mạnh.

Hết nói, Tiểu Nam đành đi theo anh, ai biểu anh cứu cô một mạng làm gì!

Đây là bệnh viện tư quốc tế, người đi khám rất ít, lúc Ngôn đi vào liền có vài người mặc áo blouse trắng ra đón.

Tiểu Nam nhìn thấy anh bắt tay từng người, lại cười nói chỉ chỉ vào cô, mặc dù không hiểu chuyện gì nhưng cô cũng rất lịch sự gật đầu chào lại.

Sau màn chào hỏi Ngôn đi cùng các vị kia, Tiểu Nam lại được Tần huých tay, đưa cô đi theo sau đám người bọn họ.

Sau khi kiểm tra một loạt từ trên xuống dưới, bác sĩ kết luận cô chỉ bị thương ngoài da, có vài chỗ da bị trày do bị móng tay cào cấu mà thành. Duy nhất có một vết u khá nhỏ sau đầu, nhưng hình như không sao, có lẽ chỉ là vết u bình thường không gây hại gì nhiều.

Nghe bác sĩ dặn dò xong xuôi cô lại được Tần đưa qua một căn phòng khá to và khang trang, có thể nói là khang trang nhất trong những phòng khi nãy cô vừa vào khám.

Tần đưa cô vào trong, cô đã nhìn thấy Ngôn đang ngồi vắt chéo chân đợi sẵn. Nhìn thấy cô vào, anh chỉ tay ý bảo cô ngồi xuống ghế đối diện với một vị bác sĩ đã lớn tuổi.

- Bác Đông, cô ấy đến.

Vị bác sĩ tên Đông ngẩn đầu lên nhìn cô, trong mắt thoáng qua vài tia kinh ngạc nhưng rất nhanh sau đó ông lại biến đổi bình thường. Mà lần biến đổi cảm xúc này Tiểu Nam không nhìn ra nhưng một người lăn lộn bao nhiêu năm như Ngôn làm sao lại không nhìn được.

Anh đăm chiêu, trong đầu đã có suy nghĩ của mình...

Vị bác sĩ ấy không hề biết những gì Ngôn đang suy nghĩ, ông vẫn vui vẻ nói với Tiểu Nam:

- Con ngồi xuống đi.

Tiểu Nam gật đầu, cô lại nhìn qua Ngôn.

Thấy cô nhìn, anh mỉm cười:

- Ông ấy là giám đốc bệnh viện kiêm trưởng khoa ngoại, ông ấy sẽ kiểm tra sơ cho em một chút về khả năng nói của mình.

Tiểu Nam ngây ngốc, cô không hiểu được vì sao anh lại lại muốn kiểm tra chẳng phải cô bị câm bẩm sinh sao?

Vị bác sĩ già lên tiếng:

- Con không cần lo, bác kiểm tra nhanh thôi.

Ngôn đi đến chỗ cô, xoa xoa đầu cô, anh mềm giọng:

- Tôi ở đây, không có việc gì.

Nói rồi anh đứng sau lưng cô nhìn xem bác sĩ Đông kiểm tra cho cô.

Thật sự trong suốt quá trình kiểm tra, một tiếng nhỏ cô cũng không thể nói được.....

Gần 30 phút kiểm tra rất nhiều, vị bác sĩ gật gật đầu, nói với cô:

- Ok rồi, con ra ngoài vệ sinh lại miệng đi, bên ngoài sẽ có y tá đưa dụng cụ vệ sinh cho con.

Tiểu Nam có chút ủ rũ, cô thừa biết cô không nói được, mà cô cũng chẳng mong khi khám xong sẽ chữa được bệnh cho cô nhưng khi thấy sau gần 30 phút cố gắng mở miệng thật to để cố phát ra chữ mà vẫn vô ích, cô không khỏi đau lòng cho bản thân mình...

Đợi đến khi Tiểu Nam đi rồi, Ngôn mới nheo mắt ngồi xuống ghế, anh hỏi trước:

- Có gì không đúng à bác?

Bác sĩ Đông gật gật đầu, ông có chút căng thẳng:

- Đúng, bác nghĩ con bé nói được, nó không bị câm bẩm sinh.

Ngôn nheo mi tâm:

- Ý bác là.....

Bác sĩ Đông lại nói:

- Con đưa con bé đến bệnh viện của em gái bác, em bác sẽ giải thích sau cho con.

Ngôn nhìn tờ danh thiếp bác Đông đưa, mi tâm anh lại nheo chặt thêm vài phần. Trên tấm danh thiếp ghi dòng chữ:

" Âu Bảo Điệp - viện trưởng bệnh viện thần kinh trung ương ".

Mãi đến khi lên xe đi về mà Ngôn vẫn cảm thấy rất khó hiểu...Hai chữ thần kinh đập vào mắt anh khiến cả người anh có chút khó chịu, nếu đúng như lời bác Đông nói khi nãy thì rõ ràng Tiểu Nam không hề bị câm nhưng vì sao cô không nói được và vì sao lại liên quan đến bệnh lý tâm lý???

Nhìn sang Tiểu Nam đang dựa người vào kính xe, gương mặt xinh xắn nhưng lại ủ rũ, anh thoáng nãy sinh một tia thương cảm mà trước nay chưa từng xảy ra với bất kỳ một người phụ nữ nào. Ngay cả khi nhận ra tim mình một vài giây loạn nhịp, anh lại giật mình hoảng hồn.

Anh chưa bao giờ như thế....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Đồng ý

Chiều hôm ấy Tiểu Nam đòi về lại nhà vì cô cũng đi hơi lâu, lại không ai lo nhang đèn cho bà Huề. Ngôn cũng không có ý giữ cô lại dù sao thì cô vẫn chưa đồng ý với lời đề nghị của anh mà anh lại không thích ép buộc người khác.

Xe dừng trước hẻm vào nhà cô, giọng Ngôn trầm ấm, anh hỏi:

- Chuyện kia em suy nghĩ kỹ chưa?

Tiểu Nam nhìn anh, cô lấy giấy bút anh để sẵn viết lên đó dòng chữ: "Để tôi suy nghĩ. " sau đưa cho Ngôn xem.

Anh không nói gì, chỉ gật đầu, lại lấy trong túi ra một chiếc điện thoại đưa cho cô, anh nói:

- Em giữ đi, tôi sẽ liên lạc với em.

Tiểu Nam cũng không ngại, cô gật đầu nhận lấy.

Đến khi xe của Ngôn đi mất cô mới đi vào trong nhà.

Sau đó mỗi ngày Ngôn đều nhắn tin cho cô hỏi cô về ngày hôm đó như thế nào, cô đều vui vẻ trả lời lại.

Tiểu Nam tạm thời không dọn hàng nước bán nữa, cô chỉ loanh quanh ở nhà hoặc khi thoảng lại đi đến giáo xứ làm việc nhà dạy cho bọn trẻ học. Dù cô không nói được nhưng rèn viết chữ cho bọn nhỏ thì cô làm được, cô cũng từng được các sơ ở đây dạy dỗ nên cô thân thiết với nơi đây như là nhà của mình.

Hôm nay cũng thế, sau khi làm vệ sinh sân trước xong cô đang định đem đồ của bọn nhỏ ra phơi thì nghe tiếng gọi từ xa.

- Tiểu Nam..

Quay đầu nhìn lại trong mắt cô có vài tia phấn khích, đợi người kia đi đến trước mặt mình, cô mới dùng ngôn ngữ hình thể nói chuyện.

- Anh Phàm, lâu quá em không gặp anh!

Người đàn ông tên Phàm cười tươi, anh đi đến gần cô hơn, xoa xoa cái đầu nhỏ của cô.

- Ừ dạo trước anh bận quá.

Tiểu Nam cười tít mắt, cô nói:

- Bọn trẻ nhớ anh lắm, tụi nhỏ nhắc anh suốt.

Phàm đút tay vào túi quần thể thao, anh đẹp trai cao to che lấy bóng nhỏ liu xiu của cô.

- Ừ bây giờ anh về rồi đây!

Tiểu Nam cười rạng rỡ, cô ôm lấy cánh tay rắn chắc của anh, cười hì hì.

Phàm và cô quen biết nhau ở giáo xứ, anh là trẻ mồ côi được các sơ nhận nuôi, còn cô từ khi 12 tuổi đã bắt đầu vào đây học ngôn ngữ giao tiếp. Anh là anh lớn rất thương bọn nhỏ, sau này khi cô 16 tuổi, anh đi làm ăn xa, sau đó rất lâu mới thấy về thăm sơ một lần.

Cô nhớ lại trước kia cô thân nhất với anh, bình thường ngoài chơi cùng Trung cô vẫn chơi thân nhất với Phàm. Trung hòa đồng vui vẻ, Phàm lại trầm tĩnh ít nói. Hai người 2 tính cách nhưng ai cũng yêu thương cô, nhớ lại cô bất giác cười...

Phàm nhìn cô, anh hỏi:

- Em càng lớn càng xinh nhé, đang làm gì đấy, anh giúp một tay.

Tiểu Nam cười tươi, tay chỉ vào thau đồ to tướng.

- Em phơi đồ.

Phàm lại xoa đầu cô, anh gật gật.

- Ừ đi lại phơi đi, lát anh nấu mì cùng ăn chịu không?

Tiểu Nam gật đầu, cô rất vui.

Có những người khi ông Trời sắp đặt là đến trước nhưng cuối cùng duyên số lại phải trở thành người đến sau. Tình cảm có đôi khi đi chậm một dịp là chậm mãi một cuộc đời...

Đến gần chiều, Tiểu Nam nhận được tin nhắn của Ngôn, nội dung chỉ vỏn vẹn một dòng vô vị.

- Em ở đâu?

Tiểu Nam lắc lắc đầu, cô không thể hiểu được sao một người phong độ đỉnh cao như Ngôn lại cộc lốc trong lời ăn tiếng nói như thế chứ. Chưa kể là có đôi khi còn phát ra những câu khiến người nghe nổi cả da gà da vịt, nghĩ đến đây mặt cô lại đỏ rần...

Bấm trả lời, cô nhắn:

- Tôi đang ở giáo xứ đối diện hàng nước.

Phàm nhìn thấy mặt cô đỏ ửng, anh nheo nheo mắt, đưa cho cô cốc nước sa kê do các sơ nấu. Anh hỏi:

- Em sao vậy?

Tiểu Nam nhận cốc nước từ tay anh, cô lắc đầu.

- Không có gì.

Phàm gật gật.

- Bà mất anh không biết không về kịp, em đừng buồn anh nha.

Tiểu Nam nhìn anh, cô cười tươi.

- Không có gì đâu.

Nói chuyện một lát lâu, Tiểu Nam nhận được tin nhắn của Ngôn, cô tạm biệt Phàm sau đó lấy túi xách đi ra ngoài.

Phàm nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô, bao nhiêu kí ức xưa bé như hiện về trong tâm trí anh. Ánh mắt nheo lại, anh lấy điện thoại trong túi ra, bấm gọi cho một người.

- Tuấn đến rước tôi.

Lại nhìn bóng dáng Tiểu Nam vừa ngồi vào trong một chiếc xe hơi sang trọng, môi anh nhếch lại liền kéo chiếc nón thấp xuống một chút. Đợi đến khi chiếc xe đi khuất dạng, anh mới nhìn theo, ánh mắt có chút khó hiểu, lầm bầm chỉ mình anh nghe được.

- Tiểu Nam, anh đã về sẽ không để ai đoạt được em đâu!

Trong chiếc xe hơi sang trọng, Tiểu Nam đang ngồi ngẩn ngơ nhìn Ngôn.

Cô phải nuốt nước miếng mấy lần vì ngoại hình hôm nay của anh quá sức bắt mắt...

Một thân vets đen sang trọng lịch lãm, tóc vuốt cao, tay đeo nhẫn vàng rồng, giày dưới chân bóng loáng...Anh hôm nay đi dự tiệc à???

Thấy Tiểu Nam nhìn anh ngây ngốc, Ngôn cười cười, anh nói với cô.

- Sao? Tôi đẹp lắm à?

Cô thoáng giật mình lại nuốt ực nước miếng, sau nữa lại lơ anh không thèm trả lời.

Ngôn bật cười ha hả, anh trêu.

- Tôi biết tôi đẹp nhưng em cũng đừng háo sắc đến thế chứ. Con gái con lứa gì mà...

Tiểu Nam nhìn anh, trong mắt thoáng qua chút khinh bỉ, cô không thèm quan tâm đến anh, lấy trong túi ra chiếc điện thoại anh cho nghịch nghịch chơi vài trò chơi trong đó.

Tần ngồi trước nhìn thấy đại ca mình vui vẻ, anh cũng hào hứng nói theo.

- Chị Nam không nói chuyện bằng miệng được thì diễn tả bằng tay đi, anh Ngôn hiểu được đó.

Tiểu Nam nghe lời Tần nói, cô có chút không tin, ánh mắt nghi ngờ quét về phía Ngôn.

Ngôn ngồi ngả ra sau, anh cười yêu mị, nói.

- Không tin, em thử đi.

Tiểu Nam có tính tò mò rất cao, cô bắt đầu diễn tả vài hành động đơn giản, sau đó lại tăng dần đến khó nhưng những gì cô diễn tả anh đều hiểu được, thật sự quá phi thường rồi.

Cô hỏi anh, trong mắt rất thích thú.

- Sao anh hiểu được.

Ngôn chưa kịp trả lời liền nghe tiếng của Tần.

- Không phải một mình đại ca hiểu đâu mà bọn em cũng hiểu, chị không biết chứ bọn em phải đi học cả tuần. Aizzz...

Cô thẫn thờ cứ nhìn Ngôn không chớp mắt, cô không hiểu vì sao khi nghe Tần nói Ngôn phải học rồi bắt cả đàn em của anh cũng học theo trong lòng cô lại xúc động dâng trào đến như vậy.

Cô và anh là 2 người xa lạ, đáng lý anh không cần làm như thế mới phải chứ... Anh nói anh muốn lấy cô về làm vợ, cô hiểu, anh đơn giản chỉ muốn một người phụ nữ im lặng sống sau lưng anh mà sinh con cho anh thôi chứ nào có ý định khác...

Thật sự anh không cần phải làm thế, không cần phải học những thứ không cần thiết này...

Ngôn véo mũi cô, anh cười.

- Đừng xúc động quá mà khóc đấy chứ.

Tiểu Nam gật đầu.

- Anh không cần phải học.

Ngôn dựa người ra sau, mắt anh nhìn ra cửa kính xe bên ngoài, giọng anh trầm đục.

- Tôi muốn hiểu những thứ em nói, em là vợ tôi tôi không hiểu được em thì mất mặt đàn ông quá.

Cô nhìn theo góc nghiêng gương mặt anh, bề ngoài hay cười nhưng góc nghiêng sao lại u buồn đến thế. Cô không hiểu có phải do cô nhạy cảm hay do cô nghĩ nhiều mà cô cảm nhận được trong anh có cái gì đó chất chứa... Cũng giống như cô, có vài điều chất chứa đến bây giờ cũng vẫn chưa hiểu được, cứ như cô đã quên mất điều gì đó hoặc ai đó đã giấu nó đi không cho cô tìm được...

Ngôn thấy cô trầm tư, anh xoa đầu cô, giọng trầm ấm.

- Đi, tôi đưa em đi tiệc.

Tiểu Nam ngơ ngác, cô hỏi.

- Tiệc gì, tôi không đi.

Ngôn nheo mắt.

- Đi, em là vợ tôi em không đi thì ai đi.

Tiểu Nam giãy nãy.

- Tôi chưa đồng ý mà.

Ngôn cười gian manh.

- Leo lên xe tôi đã là em đồng ý, nhận điện thoại tôi đưa xem như em đồng ý, nói chuyện với tôi cũng xem như em đồng ý. Còn nữa nếu em không đồng ý em bắt buộc cũng phải đồng ý, tôi không cho phép em không đồng ý!

Tiểu Nam choáng váng, gì mà nhiều đồng ý thế.. tên lưu manh, đúng là tên lưu manh mà...

Đơn giản như thế, Tiểu Nam không từ chối xem như kể từ hôm nay cô là vợ của Ngôn, vợ danh chính ngôn thuận của Hoắc Ngôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngày đẹp

Hoắc Ngôn đưa Tiểu Nam đến một cửa hàng thời trang khá lớn, sau khi chọn trang phục, sau đó gọi người trang điểm cho cô, lại chọn tới chọn lui vài phụ kiện trang sức mà Ngôn đã mua từ trước, đến bây giờ Tiểu Nam mới xinh đẹp đứng trước mặt anh.

Đừng nói là Ngôn mà ngay cả Tần cũng nhìn đến hoa cả mắt.

Tần còn quá đáng hơn, anh cười kinh diễm.

- Chị Nam nhìn ngon thế!

Ngôn quay sang anh, liếc ngang trừng mắt với anh vài cái khiến Tần cụp mắt gãi đầu lia lịa.

Ngôn đưa tay đón lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô, môi anh cười rạng rỡ, nói.

- Em đẹp lắm!

Tiểu Nam không nói gì, cô chỉ chăm chăm nhìn mình trong gương. Trong ấy là một cô gái sang trọng kiêu sa với vô số phụ kiện đắc tiền..Cô bỗng dưng thấy có chút lạ lẫm, có chút không quen.

Ngôn vòng qua sau lưng cô, anh nói nhỏ vào tai cô:

- Vợ tôi quả thật hơn người.

Tiểu Nam đỏ bừng mặt, cô vội trốn tránh khỏi môi anh, lại bị anh bá đạo mà giữ chặt.

- Em ngại cái gì, tôi đây không ngại thì em ngại à?

Tiểu Nam có chút buồn cười, cô mới là con gái đó...

Tần đứng sau e hèm nhắc nhở.

- Anh Ngôn, sắp đến giờ rồi.

Ngôn nghe tiếng Tần gọi, anh buông cô ra, sau đó nắm lấy tay cô kéo đi ra ngoài.

Trong xe, Tiểu Nam có chút lo lắng, hỏi anh.

- Tôi chưa từng đi tiệc, tôi lo lắm.

Ngôn nắm lấy tay cô, anh cười cười.

- Không cần lo, chỉ cần đi theo tôi thôi, yên tâm.

Cô gật gật đầu nhưng trong lòng vẫn còn lo lắm, từ nhỏ đến giờ đi ăn cưới đã ít thì đừng nói đến việc là đi dự tiệc...

Xe dừng trước cổng một nhà hàng rất lớn, người người đi vào sang trọng giàu có. Thấy cô lo lắng, Ngôn nắm lấy tay cô, nói nhỏ vào tai cô.

- Em bình tĩnh đi, bọn họ không ai làm gì em đâu.

Tiểu Nam gật đầu, cô giờ phút này chỉ còn biết nghe anh nói.

Vì là lần đầu tiên đi cao gót nên cô có chút không thoải mái, đi rất lâu lại bất tiện vô cùng.

Ngôn nhìn cô, anh hỏi:

- Em đau chân?

Tiểu Nam gật gật, cô vịn lấy tay anh, mặt mũi có chút nhăn nhó.

Ngôn đỡ lấy cô, kéo tay cô đặt lên tay anh, anh nói.

- Cố chút nữa, tôi gọi người đem giày đến cho em. Em đi size 36?

Tiểu Nam gật đầu, cô lại nhìn anh không thôi. Anh như thế mà lại biết cô mang giày size 36, trong lòng cô có chút rung rinh vì anh hôm nay 2 lần rồi...

Ôi chết mất thôi!!!!

Cửa lớn hội trường được mở ra, một đôi trai tuấn tú phi phàm, nữ xinh đẹp sắc sảo bước vào. Thật sự khiến cả hội trường như ngừng tất cả hoạt động, ai nấy đều chăm chăm nhìn vào hai người bọn họ.

Hoắc Ngôn thì không nói nhiều, anh là đại ca giang hồ được dân thành phố coi trọng nhất. Phong độ, giàu có, tàn nhẫn là những gì bọn họ kể về anh khi có ai đó nhắc đến tên anh. Ngoài ra anh còn có nhà hàng, khách sạn nhưng để làm gì thì chỉ có anh biết...

Nhưng hôm nay lạ ở chỗ là bóng hồng đi cùng với anh, thường đi tiệc anh không dẫn theo phụ nữ hoặc có dẫn theo cũng toàn là ca sĩ diễn viên hạng A. Ấy thế sao hôm nay lại có một gương mặt xinh đẹp lạ hoắc đi cùng, hay đây là diễn viên đang nổi mà họ không biết?

Tiểu Nam nếu nghe được những gì họ bàn tán chắc sẽ cười đến rung chuyển mất. Cô nói còn không được thì làm diễn viên kiểu gì, chưa kể là còn làm ca sĩ!!!

Chủ buổi tiệc là người đàn ông tên Cảnh, anh đi cùng với cô vợ xinh đẹp đến chào Ngôn.

- Này Ngôn, bây giờ cậu mới đến. Đây là...

Ngôn nhìn về phía Cảnh, anh giới thiệu.

- Đây là Nam, cô ấy là vợ tôi.

Cảnh đưa tay về phía Tiểu Nam, cô cũng đưa tay đáp lại.

- Chào em, anh là anh em thân thiết với tên này.

Tiểu Nam chỉ gật đầu không thể trả lời được, Cảnh có chút khó hiểu nhưng anh cũng không hỏi nhiều vì đây dù sao cũng là vợ bạn.

Ngôn nhìn về phía Cảnh, anh cười nhàn nhạt, nói:

- Cô ấy không nói được.

Tiểu Nam nhìn về đối diện, cô thấy trong mắt người đàn ông kia có chút ngạc nhiên cả người phụ nữ đi cùng anh ta cũng nhìn cô không chớp mắt.

Chắc có lẽ họ ngạc nhiên, họ không tin hoặc có khi là khinh thường cô cũng nên...Nhưng không sao, cô quen rồi!

Người phụ nữ đi cùng người đàn ông tên Cảnh cười rạng rỡ nhìn cô, nói:

- Chào Nam, tôi là Di vợ anh Cảnh, cô bất tiện gì thì bảo tôi, tôi hiểu được những thứ cô diễn tả, yên tâm nhé.

Tiểu Nam mở to mắt, cô không hề nghĩ cô ấy sẽ nói như thế...

Cảnh vỗ vai Ngôn.

- Cậu đến bên kia đi, tên Định đến sớm đưa vợ con chờ cậu. Tôi đi tiếp khách một chút sẽ qua 2 người.

Ngôn cười nhạt gật đầu. Di khi đi ngang qua Tiểu Nam, cô ấy dừng lại một chút ghé vào tai Tiểu Nam nói nhỏ:

- Cô qua kia có cô gái xinh đẹp tên Tiên, cô ấy còn thân thiện hơn tôi, chờ tôi chút nhé. À quên nữa, anh Ngôn trước kia tôi cũng hâm mộ....

Lời chưa dứt đã nghe người đàn ông đi cùng Di kéo tay cô ấy.

- Này Di, em nói gì vậy? Mê ai???? Tên Ngôn à?

Tiểu Nam nhìn theo bóng dáng 2 người bọn họ, cô bất giác bật cười...Nếu cô cũng được như thế này thì may quá!!!

Ngôn nhìn cô, trong lòng anh có chút ấm áp, ít ra cô cũng không quá khô khan như vẻ bên ngoài của mình. Anh cũng không cần cô ồn ào lắm chuyện như vợ Cảnh, chỉ cần cô có niềm vui, cô có được ý định đi cùng anh anh sẽ không ngại đóng vai hề như tên Cảnh hay sợ vợ như tên Định....

Anh không yêu cô nhưng trong lòng anh, anh thích cô!

Ngôn kéo tay cô, bàn tay to lớn thô ráp của anh luồn qua từng kẽ tay của cô bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

- Đi, anh đưa em đi vào trong kia.

Tiểu Nam thoáng đờ đẫn...ấm quá, bàn tay của anh ấm quá mức khiến trái tim cô đập loạn nhịp..

Cô đưa tay sờ lên ngực mình, có khi nào cô...thích anh không???

Lại nhìn sang người đàn ông cao to gương mặt đẹp như hoa kia, anh đưa cô đi, đi qua bao cô gái xinh đẹp kiêu sa...mắt anh chỉ duy nhất hướng về phía trước, tay anh chỉ nắm chặt duy nhất một bàn tay của cô...

Cô....quyết định theo anh là không sai chứ???

- Ngôn, cậu bây giờ mới đến à?

Tiểu Nam thôi nhìn theo Ngôn, cô đưa mắt về phía trước lại bắt gặp một thân đàn ông đẹp điên đảo, lại nhìn sang kế bên một cô gái trắng trẻo xinh đẹp đang nhìn về cô mỉm cười.

Đây...là ngày gì mà sao gặp toàn người đẹp thế này?

Ngôn kéo ghế cho cô, anh chờ cô ngồi xuống mới kéo ghế bên cạnh ngồi xuống.

Đây là bàn VIP kim cương thể hiện sự kính trọng của gia chủ. Mà bàn này chỉ vỏn vẹn có 8 ghế: 3 ghế của nhà Định, 2 ghế của nhà Cảnh, 2 ghế của Ngôn, còn 1 ghế nữa trống mà nghe nói hôm nay người đó không đến được.

- Ừ tôi hôm nay bận việc chút.

Định vừa cho con gái ti sữa vừa nói:

- Đây là cô gái cậu nói?

Ngôn gật đầu, nói với cô gái bên cạnh Định.

- Tiên, cô ấy là Tiểu Nam.

Cô gái tên Tiên cười xinh lộ răng khểnh rất giống với Tiểu Nam, cô nói.

- Không cần anh giới thiệu, khi nãy Di vừa nhắn tin cho em bảo em tiếp khách quý giúp cô ấy đây.

Ngôn cười cười, Tiểu Nam cũng cười theo...cô chẳng hiểu sao khi gặp những con người này cô lại không thấy sợ hãi, lạ thật!

Buổi tiệc bắt đầu, Cảnh và Di bận rộn chạy đông chạy tây. Tần ngồi bàn sau lâu lâu lại chạy lên hô hào khiến cả bàn Ngôn cười rung hàm.

Tiểu Nam không giao tiếp được nhưng rất may ngoài Ngôn ra thì Tiên cũng hiểu sơ được vài thứ cô muốn.

Mà cô gái tên Tiên này thân thiện hòa đồng không kém gì Di cho nên Tiểu Nam cảm thấy rất thoải mái.

Tần nói với cô:

- Chị Nam muốn ăn gì, diễn tả đi em lấy cho chị, em đây 1 bụng thông thạo rồi.

Ngôn cười nhạt nhìn anh ta, anh nói:

- Tần, chú nói quá nhiều.

Tần lại thao thao bất tuyệt:

- Anh Ngôn vì anh nói quá ít nên ông Trời sinh em ra để bù đắp vào cuộc đời buồn tẻ của anh. Nói thật nếu không có chị Nam chịu đi theo anh thì chỉ có thằng em như em mới có thể đi theo anh thôi. Vì sao à? Anh Định biết vì sao không?

Định cười rạng rỡ, anh lắc đầu.

- Chú nói đi, anh không biết.

Tần vỗ ngực.

- Vì em yêu anh...anh Ngôn....em yeeuuuu...

Chưa kịp nói hết câu, Tần đã bị Cảnh kéo đi đá sang bên kia.

- Cái tên này, càng ngày càng nói nhiều không kiểm soát được.

Cả bàn cười rộ lên, Tiểu Nam cũng cười thật tươi.

Ngôn nhìn theo cô, anh thấy cô vui vẻ tự dưng trên môi anh nụ cười cũng đậm thêm vài phần..

Kéo kéo bàn tay nhỏ đang để yên trên đùi, anh nắm lấy tay cô, xoa xoa, kề sát tai cô, nói:

- Em ăn thêm gì không?

Tiểu Nam lắc đầu, cô lại nhìn xuống tay mình đang được anh xoa xoa, có chút ấm ấm nhột nhột..

- Em không thích à?

Tiểu Nam nhìn anh, cô lại lắc đầu.

Ngôn xoa đầu cô, anh cười nói:

- Ừ, tối này về chỗ anh.

Nói rồi anh quay đi chỗ khác không thèm nhìn đến cô gương mặt đang từ trắng hồng chuyển sang đỏ rực rỡ...

Tiểu Nam tim đập thùm thụp, anh đây là có ý gì? Kêu cô về nhà anh...hay đừng nói là....?

Chưa, cô vẫn còn chưa chuẩn bị làm vợ người ta ta đâu đó!!!!

Thấy cô tai đỏ mặt đỏ, Ngôn xuýt cười ra tiếng, anh lại kê vào tai cô nói tiếp.

- Ngại cái gì, trước sau gì không làm, anh nghĩ nên làm từ trước để tìm được điểm hợp ý. Em biết không? Vợ chồng mà không hợp nhau trên giường rất dễ chia tay mà anh lại ngại đi tìm vợ mới.... Mà hôm nay ngày đẹp, anh thích ngày hôm nay...

Tiểu Nam thiếu chút nữa là bỏ chạy mất dép vì câu nói của anh. Gì mà hợp nhau trên giường, gì lại ngại đi tìm vợ rồi còn ngày đẹp... thật sự cô muốn độn thổ trốn mất.

Dịch ghế ra sau đứng dậy, cô phải đi vệ sinh một chút, ngồi đây chắc cô điên mất thôi.

Thấy cô đứng dậy, Ngôn kéo tay cô lại, anh hỏi:

- Em đi đâu?

Tiểu Nam diễn tả một lát anh mới gật gù đồng ý.

- Có cần anh đi cùng em không?

Tiểu Nam ra sức lắc đầu.

- Em đi một chút sẽ ra ngay, em biết đường đi mà.

Ngôn gật đầu, anh nói với cô.

- Đi nhanh vào nhanh, anh không muốn xông vào đấy tìm em đâu.

Tiểu Nam hết nói nổi anh, cô co giò bỏ chạy mặc cho anh đang vui vẻ nhìn cô cười rạng rỡ.

Định đối diện nhìn thấy anh đang cười, anh ta trêu.

- Ái chà, Ngôn nay mùa xuân về rồi sao?

Ngôn không thay đổi sắc mặt, đáp lại:

- Mùa xuân tốt hơn cậu vài tuần trước khóc lóc đòi sống đòi chết đòi bỏ đi Mỹ.

Định thoáng biến sắc, anh ấy vội quay sang cô vợ xinh đẹp bỏ ngay tên Ngôn miệng lưỡi sắc bén...

Tiểu Nam vào nhà vệ sinh một lát liền đi ra, cô không đi nhanh được chỉ đi được chậm chậm vì chân đau do mang giày không hợp. Ngôn có nhờ Tần đem đến giày khác cho cô nhưng vì sợ không hợp với chiếc váy nên cô bảo không cần.

Đang đi chầm chậm từng bước thì "đùng", một thân ai đó va vào cô khiến cô vì mất thăng bằng mà ngã xuống đất, lại thêm một ly rượu vang đỏ đổ văng tung tóe lên chiếc váy trắng của cô khiến cả người cô bây giờ chật vật và rất dơ bẩn.

Vì té sang một bên nên chân cô bị trật khớp do mang giày quá cao khiến giờ đây cô muốn đứng lên cũng không tài nào đứng được. Mồ hôi trên trán chảy ròng, hai tay chống thật mạnh để đứng dậy nhưng càng di chuyển chân cô càng đau, đau đến mức cô phải cắn chặt môi để không phát ra tiếng

khóc.

Giọng nữ cười nhạo vang lên:

- Ôi tưởng ai đang định xin lỗi thì ra là con câm thích đi ve vãn chồng người khác...haha...đáng đời.

Tiểu Nam cố ngước mắt lên nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói kia, nếu cô đoán không lầm thì đây là Tâm - vợ sắp cưới của Trung.

Cô ta mặc chiếc váy đen, gương mặt cũng xinh xắn nhưng sao lại hèn hạ đến như vậy chứ?

Bên ngoài những bàn gần gần với đường đi liền ngưng hết hoạt động quay sang nhìn về phía cô, bọn họ đưa tay trỉ chỏ, cười nhạo cô.

Tiểu Nam ngay lúc này chỉ muốn đứng dậy thật mau để có thể đi khỏi chỗ này, cô không có sức đấu lại Tâm. Vì sao? Vì cô ta nói được còn cô thì không!

- Sao không đứng lên đi, tính nằm đó câu đại gia nữa hả?

Xung quanh có vài tên đàn ông đứng dậy, bọn chúng đang đợi trò vui để hòng hưởng lợi.

Phải biết ở những đêm tiệc như này, ngoài giới thượng lưu tai to mặt lớn ra thì còn vô số những con người nhỏ bé tìm đường ngoi lên, đặc biệt là phụ nữ. Các cô đến đây ăn diện thật xinh đẹp ra vẻ yếu đuối hòng câu đại gia, chỉ cần được một người để ý đến thì cuộc đời các cô có khi sẽ được lên hương.

Lại nhìn cảnh một cô gái nhỏ nhắn yếu đuối té ngã dưới đất, phải nói có bao nhiêu là kích thích cánh đàn ông phong lưu tại đây.

Tiểu Nam đang chật vật hết sức có thể để đứng dậy, cô tháo đôi giày cao đắc tiền để sang một bên lại cố gắng chống tay ngồi dậy mặc kệ ngoài kia có ai đang nói gì.

Giong Tâm vẫn lảnh lót:

- Ơ đại gia của cô đâu rồi, sao không ai đến cứu cô vậy? Chắc bị đá rồi đúng không, gái bán hoa như cô thì làm gì được dài lâu. haha...

Nói rồi cô ả đi đến, tiện tay làm rơi chiếc đĩa bánh ngọt lên trên người cô khiến chiếc váy đã bẩn nay còn bẩn hơn..

Cô ngước đôi mắt căm phẫn lên nhìn Tâm, ả ta lại dùng gót giày giẫm lên trên váy cô khiến cô không thể ngồi dậy được.

- Sao? Đợt trước cho người bắt tao vào tù à? Rồi mày coi tao vào tù chưa hay vẫn xinh đẹp lộng lẫy đứng đây? Con ranh con..

Bên ngoài tiếng xô xào ngày càng tăng lên mà phía bên này với phía bàn của Ngôn cách nhau xa lắm, Tiểu Nam xem như hết hy vọng anh có thể thấy mà đến giúp cô kịp thời.

Tâm dơ tay định tát vào mặt cô thì trên cao có một bàn tay trắng trẻo chộp lấy tay của ả.

- Này sao cô đánh con nhỏ này?

Giọng nói ngọt ngào lảnh lót vang lên, tiếng giày cao gót ma sát với sàn lát hoa cương tạo nên tiếng cộc cộc chối tai.

Tiểu Nam nhìn sang, cô gái ấy lại trừng mắt nhìn lại cô...

Trong lòng lộp bộp vài tiếng, thôi xong rồi, trước một người sau lại thêm một người...hôm nay sao cô lão xui xẻo đến thế cơ chứ?

Tâm có chút giận, ả bực dọc:

- Cô là ai sao xen vào chuyện của tôi?

Thiên Kim lại cất cao giọng:

- Tôi hỏi cô vì sao đánh cô ta thôi chứ tôi xen vào làm gì?

Thiên Kim hắc tay Tâm ra khỏi tay cô, sau lại bĩu môi phủi phủi tay như vừa chạm vào cái gì đó không được sạch sẽ.

Tâm khó chịu nhưng ả cũng nhanh lắm phán đoán được tình hình. Nhìn vào cách ăn mặc, lời nói cả những vật cô ta đeo trên người thì điều hiện rõ đây là người có tiền. Chưa nói đôi giày cô ta đang mang là 1 trong 2 đôi hot nhất hiện giờ, giá thành phải trên 50 triệu mà lại là số lượng có hạn...

- Này... cô ta trước kia đeo theo chồng sắp cưới của tôi nên bay giỏi tôi thích thì đánh. Được chứ đúng không?

Thiên Kim đưa mắt quét về phía Tiểu Nam, trong mắt hiện rõ nét khinh bỉ xem thường.

- Thế à, thế thì đánh đi, tôi không ưa cô ta. Đánh đi, tôi lo cho cô đánh.

Tâm nghe được lời Thiên Kim nói, ả như được người ủng hộ liền hung hăng đưa tay thật cao chuẩn bị đánh vào mặt Tiểu Nam.

Tiểu Nam nhìn Tâm, khi bàn tay vừa định đánh xuống, cô lại dùng đôi giày gót cao phiên bản có hạn của mình mà đưa lên chặn lấy. Tâm do dùng sức quá mạnh, cả bàn tay va vào gót giày cao khiến tay ả bị xước đến trầy da.

- Con khốn này, mày đánh trả tao hả? Khốn nạn!

Thiên Kim đứng một bên cúi người giựt phắt đôi giày trên tay Tiểu Nam lại cố tình dùng chân dậm vào mắt cá chân của cô khiến cô đau đến mức rên lên.

Hai hốc mắt như ngấn lệ nhưng Tiểu Nam nhất quyết không để một giọt nào rơi ra trước mặt bọn điên này. Cô dùng tay cấu vào làn da nõn nà dưới chân của Thiên Kim khiến cô ả vì đau mà nhảy dựng lên, va vào cả Tâm ngã sóng soài trên đất..

Muốn đánh hội đồng bà à? Mơ đi!!!!

Tiếng Thiên Kim lảnh lót:

- Người đâu đem con điên này ra ngoài cho xe cán chết đi.

Một vài tên vừa hay chạy lại, cũng ngay lúc đó một giọng nói trầm ấm mà đanh thép vang lên:

- Đem ai đi cho xe cán? Hả????

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trinh

Từ xa Ngôn bước đến, hai tay anh đút vào túi quần âu, mắt nheo lại, gương mặt lạnh lẽo đến đáng sợ.

Bên ngoài những bàn giành cho khách thường nhao nhao lên hết vì thấy sự xuất hiện của Ngôn.

- Hoắc Ngôn kìa, anh ấy kìa...

Tiểu Nam mặc dù đang đau đến chết đi sống lại nhưng khi nghe những lời mọi người bàn tán, cô không hỏi nhìn anh sâu thêm mấy lần. Cái người đàn ông này, có cái gì mà khiến người ta trầm trồ đến thế?

- Tôi hỏi lại lần nữa, đem ai cho xe cán? Là vợ tôi à?

Hai chữ "vợ tôi" khiến tất cả con người ở đây như bùng nổ, ai ai đều nhìn nhau đến ngây người.

- Vợ kìa, sao nghe nói anh chưa vợ?

- Vợ anh Ngôn mà cô kia nói giựt chồng cổ?

Đằng sau Tần đi đến, anh hét lên:

- Đứa nào đọng đến chị Nam tao?

Ngôn đi nhanh đến chỗ Tiểu Nam, anh bồng cô lên, để cô dựa sát vào người anh. Nhìn thấy cổ chân cô sưng đỏ, anh nổi giận.

- Đi một chút đã xảy ra chuyện, em sau này đừng đi đâu nữa hết.

Tiểu Nam uất ức nhìn anh, nào phải cô muốn vậy đâu là do hai cô gái kia chứ, sao lại trách cô được!?

Thiên Kim dùng lực chống lên người Tâm mà đứng dậy khiến ả Tâm la oai oái như bị chọc tiết.

- Này cô kia không biết đau hả?

Thiên Kim không ngó ngàng đến Tâm, cô ta trực tiếp đi đến bên cạnh Ngôn, dựa hẳn vào người anh nũng nịu.

- Anh Ngôn, em cũng bị cô ta làm cho té ngã, anh nhìn xem chân em còn trầy da nữa này... huhu...

Ngôn nhìn qua Thiên Kim, anh dùng lực hắc ả ta ra khỏi người anh.

- Em không cần giải thích với anh, anh chỉ thấy em gây chuyện với Nam, còn lại anh không thấy gì hết.

Thiên Kim điên tiết, ả hét toáng lên.

- Anh Ngôn, con đàn bà đó bỏ thứ ô uế gì mà anh bênh cô ta chầm chầm vậy. Anh đừng quên anh được ngày hôm nay là nhờ vào ba em đó.

Ngôn nhìn ả, hai mắt anh nheo lại, thần sắc lạnh lẽo đến đáng sợ.

Bên ngoài những bàn khách mặc dù hiếu kỳ nhưng không ai dám lại gần, tất cả đều tỏa ra hướng khác.

Hoắc Ngôn, không thích nhất là ai nhắc đến xuất thân của anh. Vì anh chưa bao giờ nhờ ai để đi lên, nên việc Thiên Kim nói hưu nói vượn làm người khác giật mình sợ hãi, e là hôm nay sẽ xảy ra mưa máu...

Ngôn nhìn Thiên Kim, anh lạnh giọng, hỏi:

- Sao? Cô nói ai giúp tôi? Ba cô à?

Thiên Kim nhìn thái độ của anh, cô ả hoảng sợ liền thụt lùi vào sau mấy bước.

Tần bình thường hay vui đùa nhưng khi nhìn thấy có người chạm đến vảy ngược của Ngôn, anh cũng giận không kém.

- Cô Kim, ăn nói cho cẩn thận.

Từ đằng sau, giọng nói đục đục của một người đàn ông lớn tuổi vang lên.

- Ai nói con gái tôi phải ăn nói cho cẩn thận?

Thiên Kim nhìn thấy ba mình, cô ả òa khóc nức nở.

- Ba, ba....anh Ngôn...huhu..

Người đàn ông trung niên dang tay ôm con gái vào lòng, ông có chút không vui nhìn Ngôn.

- Ngôn, con cần gì chọc giận con bé?

Thiên Kim lại bắt đầu làm loạn, ả ta hò hét:

- Chuyện là của 2 con ả kia chứ đâu liên quan đến con đâu. Ba...anh Ngôn không chịu nghe con nói đã trách con...

Tần nhịn không được, cúi đầu chào ông ta một cái, nói:

- Bác Lâm, chuyện là do cô Kim đây....

Lão Lâm xua tay:

- Tôi không thích nói chuyện với tôm tép.

Tôm tép??? Tần hai tay co lại, anh chưa từng lép vế và chịu hèn với ai ngoài anh Ngôn. Tên già này sao lại hóng hách coi thường người khác đến vậy?

Tiểu Nam có chút sợ hãi, cô đó giờ ngoài bán nước hay thấy những chuyện gà bay chó sủa ngoài chợ chứ chưa bao giờ gặp loại chuyện đáng sợ căng thẳng đến như vậy. Bất giác cô kéo kéo áo của Ngôn, nheo mắt nhìn anh.

Ngôn cảm nhận được động tĩnh của cô, anh cười nhẹ trấn an cô.

- Không sao, không ai đủ sức uy hiếp đến anh.

Cô không nói được gì, mà có nói cô cũng không biết nói gì...cô chỉ cảm thấy anh có chút đáng thương.. cái đáng thương của người có quyền có thế.

Lão Lâm ôm con gái rượu của ông ta, tay chỉ chỉ đến Ngôn, ông nói:

- Ngôn, cậu chơi bao nhiêu con đàn bà cũng được nhưng cậu có nhớ ngày trước ông nội cậu hứa gì với....

Lời nói chưa dứt đã nghe Ngôn không mặn không nhạt cắt ngang.

- Hứa cái gì? Ông nói ông nội tôi hứa cái gì?

Lão Lâm nheo nheo mắt, đây cũng là lần đầu tiên ông thấy Ngôn có biểu hiện không coi ông là vai trưởng bối. Lòng tự trọng quá cao khiến lão Lâm giận dữ:

- Họ Hoắc các người nói không giữ lời, hóng hách ngang tàng quá nhỉ?

Thiên Kim thấy ba cô ả căng thẳng, ả lại lo sợ mất lòng Ngôn, nên ả vừa kéo kéo lão Lâm vừa sụt sịt khóc.

- Ba, đừng mà..

Lão Lâm vì thương con gái, với vừa rồi ông cảm thấy mình có chút hơi quá nên cũng dịu giọng lại.

- Thôi thôi đi, dù sao cũng là người trong nhà, con xem con bé Kim này...

Ngôn bồng Tiểu Nam đến trước mặt lão Lâm, sau lưng anh ngoài Tần giờ đây xuất hiện thêm Pháo và Côn, 2 đàn em thân cận nhất với anh sau Tần.

Ngôn nhìn thẳng vào mặt lão Lâm, anh nói nhẹ nhàng từng tiếng một.

- Lão Lâm, tôi trước giờ chưa hứa cái gì với ông, con gái ông đem về mà nuôi cho tốt, tôi không cần.

Thiên Kim giận đến tái mặt còn lão Lâm lại mất mặt vì lời nói cự tuyệt con gái của ông ở chốn đông người. Lão giận dữ hét lên:

- Hay rồi hay rồi, mày đủ lông đủ cánh nên đâu xem tao ra gì, mày đừng quên trước kia là ai giúp mày..y..y....

Nhanh như chớp Ngôn một tay thả Tiểu Nam xuống đất để cô dựa sát vào người anh đồng thời dùng lực ôm eo cô lên để chân cô không chạm đất, tay còn lại anh nhanh chóng choàng ra sau thắt lưng lấy ra khẩu súng mini kề ngay giữa chán lão Lâm khiến lão ta tái mặt im thin thít.

Giọng anh ồn ồn lạnh lẽo đến tê dại thần kinh:

- Tao trước giờ luôn tôn trọng người già vì tao nghĩ già sẽ không sống được bao lâu nữa nên không muốn đọng chạm đến. Nhưng không phải vì mày già mà thích nói hưu nói vượn, khua môi múa mép thế nào là nói. Nhắc tao nghe mày giúp tao cái gì?

Thiên Kim nhìn thấy mũi súng chỉ vào trán ba ả, ả chưa kịp chửi đã thấy Tần đưa súng chĩa vào thái dương của ả:

- Cô Kim, Tần tôi muốn làm việc này lâu lắm rồi.

Bên ngoài vì sự kiện kinh dị này mà ngừng lại tất cả các hoạt động vui chơi. Một vài bô lão máu mặt đều chạy đến nhưng không ai dám can ngăn, còn riêng Định và Cảnh 2 người chỉ nhìn nhau cười nhạt chứ vẫn không hề khuyên can Ngôn, vì là anh em chơi với nhau họ hiểu quá rõ nếu Ngôn muốn có trói tay trói chân anh lại anh vẫn sẽ tìm cách giết lão Lâm, trừ khi anh chưa muốn. Huống hồ lão Lâm này cũng nên bị dọa cho bớt hóng hách lại.

Xung quanh đàn em lão Lâm thấy lão bị chĩa súng cũng hùng hổ nâng súng về phía Ngôn, trước sau chưa cách nhau quá 1 giây người của Ngôn từ ngoài ập đến bao vây đám người lão Lâm lại, ai nấy mặt đanh thép, họng súng đen ngòm chĩa thẳng.

Lão Lâm sợ đến xanh mặt nhưng vì sỉ diện lão vẫn to mồm.

- Ngôn..mày ngon thì giết tao đi..giết... giết.. đi..

Ngôn cười lạnh lẽo, tiếng lên đạn răng rắc làm cho tim gan lão Lâm muốn văng cả ra ngoài.

Ở đây ai cũng hiểu quá rõ đừng thách thức Hoắc Ngôn, ngày trước có một tên nhóc vừa lên làm đại ca liền huênh hoang chửi anh là đồ con hoang dưới đất nẻ chui lên...Không cần nghe tiếp câu thứ 2, tên đại ca đó bị bắn một viên giữa chán chết ngay tại chỗ. Sau việc đó công an phải mời anh lên xuống hai ba lần để điều tra vì khi bắn tên kia là xảy ra giữa phố rất nhiều người thấy. Nhưng cuối cùng thì sao...không ai dám đứng ra làm chứng... bên phía công an cũng không dám làm khó anh vì không đủ điều kiện kết án nên vụ đó chìm vào quên lãng..

Nhưng chìm là chìm dư luận bên ngoài chứ nói về độ liều lĩnh của Ngôn thì chỉ có Cảnh họa may so được với anh và trên cái đất phù hoa này trong giới giang hồ cọp cán không ai là không biết đến Hoắc Ngôn. Người ta nói thà chui vào chuồng hổ cho hổ vồ còn may ra có đường sống chứ đứng dưới họng súng của Ngôn thì chết không kịp lập di chúc!

- Mày nghĩ tao không dám hả? Chó chết, mày thở trên đời này hơi bị lâu rồi đấy!

Tay anh ấn cò, viên đạn chuẩn bị được bắn ra thì Cảnh chạy đến, ấn tay anh lấy lại khẩu súng.

- Ngôn, không được, có cảnh sát.

Ngôn nhìn nhìn Cảnh, anh cố áp chế lửa giận trong lòng mình xuống.

- Lão già, để lại hơi làm di chúc đừng ngông cuồng có ngày....

Tay anh đưa lên cổ làm hành động vết cắt khiến lão Lâm phải nuốt nước bọt vài lần.

Ngôn nhìn về phía Cảnh:

- Cảnh, tôi đưa cô ấy đi trước, hôm nào rảnh tôi mời.

Cảnh gật đầu, Định cũng bước ra, vỗ vai Ngôn.

- Đi đi, chân cô ấy sưng hết lên rồi.

Tiểu Nam nãy giờ vẫn quan sát mọi chuyện xung quanh, cô nhìn thấy rõ sự nhẫn nhịn của anh..Cô bất giác thấy xót cho anh, cô không biết người đàn ông kia đã từng có quan hệ gì với anh nhưng anh vì cô có thể cắt bỏ các mối quan hệ... Anh thật sự tốt với cô quá!!!

Ngôn ôm lấy Tiểu Nam đi trước, đàn em của Ngôn cũng buông súng đi theo sau, riêng Tần vẫn ở lại đó, anh còn giải quyết ả Tâm vì dám làm hại Tiểu Nam.

Tâm bị người của Tần kéo đi, trùm bao bố đánh cho thừa sống thiếu chết một trận...

Cảnh nhìn lão Lâm, anh cười nhạt nhẽo:

- Chú Lâm đưa cô Kim về đi, Ngôn tính tình nóng nảy chắc chú không để bụng chứ?

Lão Lâm nghe Cảnh đứng ra có ý làm hòa, lão vênh mặt.

- Thứ ngựa non háo đá đó thì làm gì được tao, đáng lý ra nếu không nể mặt ông nó thì tao đã cho nó một viên rồi..

Định cười, anh đưa khẩu súng đến trước mặt lão.

- Thế à chú Lâm, súng đây chú bắn đi, bọn con còn muốn mở mang tầm mắt.

Lão Lâm sững người, lão tím mặt xong lại phủi tay áo bỏ đi.

Cảnh nhìn Định cười cười, anh hô to với đàn em thân cận của mình.

- Dũng, tiễn chú Lâm đây thật tốt.

Lão Lâm ý vẫn chưa muốn rời đi, lão còn định tìm người nói ra nói vào mấy lời không hay về Ngôn nhưng khi nghe Cảnh trực tiếp không nể mặt mà đuổi khách làm cho lão tức anh ách nhưng không làm được gì khác bắt buộc phải dậm chân rời đi..

Cả hội trường suýt soa vì sợ sẽ có án mạng xảy ra nhưng may mọi chuyện đã được giải quyết êm đẹp.

Qua ngày sau tin đồn Lão Lâm suýt bị bắn được tung ra, ngay cả Trữ Quân đang ở bên Trung Quốc cũng gọi điện về khen ngợi Hoắc Ngôn đã giúp anh cho lão ta một bài học. Nghe đâu lão Lâm từng vỗ mông Kiều Nữ cô vợ xinh đẹp của Trữ Quân lão đại Trữ Huyết. Mặc dù lão Lâm bị Kiều Nữ vác súng đòi bắn chết nhưng nay khi nghe lão ta xém chút bị bắn thật cũng không khiến hai vợ chồng nhà Trữ cười đến vui vẻ....

Aiii, giới giang hồ thù địch nhau diễn ra đều như vắt chanh!!!

Ngôn sau khi ra về liền đưa Tiểu Nam về nhà riêng, anh sau đó gọi bác sĩ đến kiểm tra vết thương cho cô. Xác định cô không quá nặng chỉ bị trật khớp anh mới yên tâm cho cô nằm nghỉ lại nhà anh.

Tiểu Nam nằm yên nhìn lên trần nhà màu trắng, lại quan sát xung quanh phòng ngoài màu đen ra thì cũng chỉ có màu trắng khiến cô có chút cảm giác lạnh lẽo.

Vết thương dưới chân không nặng, cô có thể đi nhẹ nhẹ cà nhắc sau khi bác sĩ bó thuốc nhưng Hoắc Ngôn lại không cho cô đi lại, anh bắt cô cứ nằm yên một chỗ.

Đang buồn bực lại nghe được tiếng mở cửa, cô đưa mặt nhìn về phía cửa. Ngôn một thân trần như nhộng chỉ mặc duy nhất quần thể thao ngang eo đi vào. Phần ngực màu đồng vạm vỡ săn chắc, múi bụng thấy rõ từng múi bắt mắt vô cùng. Kết hợp với gương mặt đẹp trai như hoa không góc chết khiến trái tim cô lơ lửng chín tầng mây, lại nhớ đến lời anh nói khi nãy ở buổi tiệc làm cô có chút sợ sợ khó nói lên lời...

Ngôn đi đến bên tủ, anh tìm cái áo choàng mặc vào, vừa mặc vừa quan sát biểu cảm của Tiểu Nam. Lúc thì thích thú, lúc lại ngạc nhiên, lúc lại lo sợ, Ngôn phải bái phục những sắc thái trên gương mặt không biết che giấu của Tiểu Nam..

- Nam, em mau lau nước dãi đi, ai lại để chảy ra như thế.

Tiểu Nam vội giật mình, cô đưa tay lên lau miệng nhưng mới phát hiện làm gì có cơ chứ. Giận dữ cô quay lưng vào trong không muốn nhìn anh nữa.

Ngôn đi đến nhấc chân cô lên khiến cô có chút hoảng sợ vội co chân về. Ngôn lại nắm giữ chân cô rất chặt, anh nói.

- Để anh thoa thuốc, bác sĩ nói 1 tiếng thoa một lần sẽ mau khỏi hơn.

Tiểu Nam chống hai tay ngồi dậy, cô nhìn anh chăm chú...

Người đàn ông khiến nhiều người nghe đến tên cũng sợ đến xanh mặt giờ đây đang nhẹ nhàng thoa từng lớp thuốc lên chân cô, anh còn nhẹ nhàng sợ làm cô đau...

Tiểu Nam chẳng biết mình đang có loại tư vị gì nhưng khi nhìn thấy anh vì cô chăm chút như vậy trái tim cô lại nghiên về anh thêm chút nữa.

Cô đã đồng ý đi theo anh, làm vợ anh vì cô biết nếu cô không đồng ý cũng không thể được vì người đàn ông này đã chọn cô. Hơn nữa cuộc sống về sau cô không muốn vất vả không muốn một mình chống chọi nữa... Cô mồ côi không ai thân thiết ngay cả Trung bây giờ cô cũng không thể nói chuyện được vậy thì sao lại không đi theo anh?

Có thể anh không thể yêu chiều cô mãi nhưng anh có thể chăm lo cho cô cuộc sống tốt đẹp hơn. Có thể anh không phải người chồng tốt nhưng chắc anh sẽ là người cha thật tốt, vì ánh mắt anh nhìn bé Cua con của Định làm cô cảm thấy quá thân thương quá chân thật. Cô không thể nói được nên nếu bây giờ có một đứa nhỏ hủ hỉ cùng cô chắc sẽ vui lắm...Hay là.... cô sinh một đứa đi?

Mà muốn sinh phải làm loại chuyện kia...?!!!

Tiểu Nam nghĩ rất nhanh, trước sau gì không làm, hôm nay cô vừa qua kì nguyệt san được 3 ngày nếu bây giờ làm luôn thì khả năng một lần trúng độc đắc là rất có thể?

Thôi không nghĩ nhiều nữa, thuận theo tự nhiên đi.

Hoắc Ngôn vẫn còn đang thoa thuốc cho cô, bỗng dưng lại thấy Tiểu Nam ôm chầm lấy anh.

Anh có chút giật mình, buông tuýp kem xuống,anh xoa tóc cô, hỏi.

- Em sao vậy, là xúc động quá hả?

Tiểu Nam không nói gì, cô gật gật đầu buông anh ra, dùng tay diễn tả ý cô muốn nói.

- Ngôn, em muốn có con!

Ngôn nhìn cô không chớp mắt, anh ngạc nhiên vô cùng.

- Sao lại muốn vậy, không phải em vẫn chưa đồng ý...À ý em là đồng ý theo anh?

Tiểu Nam gật đầu, cô gật đầu thật mạnh.

- Vì sao?

Tiểu Nam trả lời:

- Em không biết, em tin anh.

Tin anh??? Hoắc Ngôn cảm thấy tim mình đập xao xuyến mấy nhịp, ngày trước cũng từng có người nói tin anh...

Được, cô tin anh, anh cũng sẽ học cách yêu thương cô. Anh chọn cô dù không xuất phát từ tình yêu nhưng từ từ sẽ là tình yêu....

Ngôn ôm lấy cô, anh hôn lên môi cô, lại thủ thỉ hỏi:

- Em có hối hận vì cho anh không?

Cô đỏ bừng mặt, lắc đầu.

Anh cười tươi rạng rỡ, ôm lấy cô nhấc bổng cô lên để cho hai chân cô quấn lấy eo anh.

Anh hôn cô, nụ hôn sâu mà ngọt ngào, tiếng môi lưỡi va chạm thành tiếng chụt chụt kích tình...

Tay anh tháo váy cô xuống, trước mặt anh là đôi ngực xinh xắn vừa tròn hiện ra..

Đặt cô nằm xuống giường, anh cởi phắc chiếc áo choàng vướng víu, lại chống hai chân đè lên người cô. Anh khom xuống hôn lấy môi cô, cô cũng hòa theo anh, day dưa mãi một lúc. Đến khi cô sắp nghẹn anh mới nuối tiếc buông cô ra..

Nhẹ nhàng anh đưa môi hôn lên cổ, anh dùng sức một chút nút chụt chụt tạo ra các dấu hồng hồng trên cổ trên ngực cô. Tiếp xuống lại đi xuống ngực, một tay anh xoa xoa nắn nắn tay còn lại lại mò mẫm xuống rốn xuống hai bên sườn..

- Nam, em thơm thế?

Tiểu Nam đỏ mặt, cô hai tay nắm chặt ga giường, từng hồi môi anh chạm đến ngực cô, cô lại không chịu được mà rùng mình lên nắm chặt ga giường, siết chặt đến nỗi nhăm nhúm thành một mảng.

- Nam, em đừng cong người, anh không chịu được sẽ "chơi" em mất.

Nói rồi, anh buông hai bầu ngực tròn thơm đưa môi đi dọc một đường từ trên xuống đến rốn. Môi anh đi đến đây là tâm hồn Tiểu Nam ngây dại đến đó...

Đây là lần đầu tiên cô cùng đàn ông nên thật sự không có một chút kinh nghiệm gì, tất cả đều nhờ vào sự dẫn dắt của anh.

Hoắc Ngôn ngước mắt nhìn nơi tư mật đang ẩn hiện sau lớp quần lót mỏng. Anh nheo mắt, lửa dục trong người sôi trào, trực tiếp nắm eo quần xé toẹt chiếc quần lót màu hồng nhạt.

Tất cả cơ thể cô hiện ra trước mặt anh, anh nhanh chóng cởi chiếc quần dài, cởi luôn cả quần lót trong, một thân gậy th*t bành trướng phô ra trước mắt.

Tiểu Nam xấu hổ đến mức không dám nhìn, Ngôn lại thích trêu cô, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên trên gậy th*t đầy gân guốc.

- Em không thích nó à, không có nói em sẽ không có con được đâu, phải thích nó chứ?

Tiểu Nam hoảng loạn ngồi bậc dậy, cô vì vụng về mà bóp thật chặt gậy th*t làm cho Ngôn thiếu chút nữa đã mất kiểm soát...anh nhìn cô, hôn lấy môi cô, cười đùa:

- Em cũng biết cách trêu anh, xem anh "chơi" em như thế nào?

Nụ cười tà mị trên môi, dự cảm khiến Tiểu Nam sợ đến run người. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô đó!

Tay anh lần mò xung quanh hang nhỏ rậm rạp, bắt gặp được hạt nhỏ anh mân mê khiến cả người Tiểu Nam quằn lên vì kích thích...Lại trêu đùa lần mò đi vào trong hang nhỏ đã phun đầy nước..

- Chậc chậc... thật là nhiều nước...

Câu nói của Ngôn khiến Tiểu Nam đỏ mặt đến không còn có thể đỏ hơn, cô dùng hai tay che lấy mặt tránh cho anh nhìn thấy gương mặt vừa có sung sướng vừa xấu hổ của cô.

Ngôn đưa ngón tay nhỏ đi vào, lập lại từng động tác đưa vào đưa ra. Lát sau anh lại tăng hai ngón tay khiến Tiểu Nam vì quá mức kích thích mà cong cả người, co luôn cả hai chân lại...

Hang nhỏ vốn đã hẹp nay lại vì cô cong người mà ép chặt lấy hai ngón tay của Ngôn khiến anh rên lên vì kích thích..

- Chặt quá, Nam, em đừng...

Nhịn không được nữa, anh lấy tay ra, tách hai chân cô giang thật rộng, trực tiếp đưa gậy th*t đi vào...

Tiểu Nam thật sự không biết anh đang vào, đến khi cảm nhận được cô gần như rơi nước mắt vì quá đau. Hai tay như muốn chống lên ngồi dậy vì đau chịu không được.

Ngôn đã vào được một nửa, anh xuất cung không thể không bắn nhưng nhìn cô vì đau mà rơi nước mắt bất giác anh lại xót xa không ngừng.

Dừng một chút, anh xoe xoe hột nhỏ dưới thân cô, làm cho cô thoải mái một chút, tiếp theo anh nhìn theo cảm xúc của cô mà từ từ tiến vào...

Tiểu Nam đau đến mức tê liệt cảm xúc, cô cắn môi nước mắt chảy dài lại nắm thật chặt ga giường chỉ thiếu điều nếu hét lên được chắc cô sẽ hét thật to..

Đến khi Ngôn cho vào hết cũng là lúc cô thả lỏng cả người vì gần như kiệt sức vì đau.

Ngôn nhẹ nhàng đi thật chậm thật chậm, eo anh luận động nhẹ nhàng nhất có thể như sợ đi nhanh quá cô sẽ ngất mất.

Cơn đau đớn chưa kịp qua đi thì cơn sung sướng lại từ từ đi đến... Từng cú va chạm da thịt của anh làm cô ngây dại cắn chặt môi..Cảm giác này kích thích quá, kì lạ quá...

Đến khi quen dần với nhịp điệu của Ngôn, cô mới từ từ thả lỏng người. Cũng lúc đó, Ngôn đi mạnh hơn đâm sâu hơn...

Anh tay bóp mông cô nhấc lên, tay kia lại xoa ngực không ngừng... Eo liên tục rút ra đâm vào liên tục...

Tiếng da thịt, tiếng nước của cả hai va chạm tạo nên tiếng chẹp chẹp làm tăng cảm hứng cho cả hai, nếu bên ngoài có người nghe được chắc họ sẽ đỏ mặt vì xấu hổ mất.

Tiểu Nam vì không nói được nên Ngôn lấy khăn nhỏ nhét vào môi cô để cho cô có thể dễ chịu hơn khi không thể giải thoát sung sướng ra ngoài được.

- Nam, anh thích em, thích luôn cả cơ thể em...

Từng cú va chạm lại mạnh hơn chút nữa, Ngôn nhấc bổng cô lên để cho cô ngồi lên người anh, tiếp sau đó lại nhấc mông cô lên xuống theo nhịp, miệng lại không ngừng nút một bên bầu ngực của cô...

Cái tư thế này làm cho cô chịu không được mà đầu hàng bắn ra tia nước sung sướng.... Ngay cả Ngôn vì tử cung cô co bóp khi lên đỉnh khiến anh cũng vì thế mà không phòng bị buông vũ khí đầu hàng...

- Ưm...ư..m....

Tiếng rên rỉ của Ngôn làm cho Tiểu Nam cảm thấy nhẹ nhàng, cô vì quá mệt mỏi nên ngã ra giường, ngủ luôn một giấc thật dài sau khi đã trải qua thời gian sử dụng quá nhiều sức lực.

Ngôn rút gậy th*t ra khỏi người cô, trên đầu gậy th*t vương một giọt đỏ đỏ rất là nhỏ, nhỏ như hạt bụi....

Ngôn có chút khó hiểu nhưng cũng không nói gì, anh đi vào nhà tắm vệ sinh một chút liền nhúng khăn ấm lau sạch người cho cô, sau đó lại đắp chăn giúp cô, hôn lên môi cô mong sao cho cô ngủ thật ngon..

Đi ra ngoài thấy Tần đã đợi từ lâu, anh mới trầm tư hỏi:

- Lai lịch của Tiểu Nam chú điều tra kỹ không?

Tần gật đầu.

- Em điều tra rất kĩ, chỉ duy nhất có khoản thời gian trước khi chị Nam được 10 tuổi và sau khi được 12 tuổi là có chút vấn đề.

Ngôn trầm tư suy nghĩ, anh gật đầu hỏi tiếp.

- Chuyện tôi nhờ chú về cô bé kia, chú tìm ra được manh mối nào không?

Tần lại lắc đầu.

- Thứ cho em vô dụng, việc về cô bé năm đó đến bâu giờ em vẫn không tìm ra được một chút manh mối nào.

Ngôn xoa xoa thái dương, anh gật gật.

- Được rồi, nếu không thể tìm được thì sau này đừng tìm nữa, xem như hết duyên đi.. Chú ra ngoài đi, à đừng quên để ý bác sĩ Đông..

Tần nghiêm mặt, gật đầu đi ra ngoài.

Ngôn lại nhìn tập điều tra thân phận của Tiểu Nam, anh lướt qua một lần thật kỹ lại không thể hiểu được sao trong lý lịch kia lại không thể tìm ra đoạn thời gian trước khi cô 10 tuổi đã ở đâu, chỉ ghi vỏn vẹn bà Huề tìm thấy cô ở góc chợ cũ BT. Còn nữa ngay khi cô 12 tuổi, sau khi về Phan Thiết cùng bà Huề lại mất dấu trong vòng 5 tháng, trong đây hoàn toàn không tìm ra được bất cứ thông tin nào....

Ngôn nheo mắt, cô là trẻ mồ côi nếu đúng ra lý lịch phải đơn giản và dễ tìm nhưng đằng này lại có quá nhiều điểm nghi vấn khiến anh không thể hiểu được.

Còn nữa khi nãy giọt máu bé tí khó nhìn ra được kia hình như đâu phải máu trinh?!!!

Ngôn có chút khó chịu, không phải vì anh ghét cô khi cô không còn trinh nhưng cái anh khó chịu là vì lý lịch quá sạch của cô khi điều tra nhưng sao cơ thể cô lại có chút mất mác??

Anh từng phá trinh của bao nhiêu cô gái, anh biết cái biểu cảm đau đến khóc của cô khi nãy là không phải giả tạo...nhưng...

Năm cô 12 tuổi rốt cuộc đã có chuyện gì mà anh không tìm được? Liệu có phải chuyện đó gây cho cô mất mác ở cái màn trinh kia???

Nếu đúng như thế anh sẽ tìm và giết chết kẻ đó để trả thù cho cô, vì cô là vợ anh, anh không muốn bất kì kẻ nào làm tổn thương cô dù đó đã là quá khứ!

Đóng tập tài liệu lại, anh nhìn ra màn đêm đen thẳm, giọng anh ồ ồ trầm ấm.

- Tiểu Nam, em rốt cuộc có bao nhiêu bí ẩn anh chưa tìm ra đây????

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Biến cố 1

Sáng hôm sau phải khó khăn lắm Tiểu Nam mới ngồi dậy được, cả người cô đau buốt, vùng hạ thân đau nhức không thôi. Bước một chân xuống giường đi lại cũng có chút khó khăn, trong lòng lại thầm mắng tên Hoắc Ngôn chết tiệt.

Thay một bộ đồ mới, cô đi nhẹ nhẹ vì sợ động đến vết thương ở chân, mặc dù không nặng lắm nhưng cũng khá đau.

Xuống đến nhà liền nhìn thấy Ngôn cùng Tần đang ngồi nói chuyện, Tần nhìn thấy cô trước, anh cười hì hì, đưa tay chào theo kiểu nhà binh.

- Chị Nam, dậy muộn thế?

Ngôn cũng quay đầu lại, anh đưa tay về phía cô:

- Nam, lại đây.

Tiểu Nam cười cười nhìn Tần, cô diễn tả hành động nói với anh.

- Chào anh.

Xong lại ngồi xuống kế bên Ngôn, cô liếc xéo anh vài cái.

Tần vốn thích trêu, lại nhìn nhìn hai người, anh cười ha hả.

- Chị Nam, đêm qua thế nào?

Tiểu Nam đỏ hết cả mặt, cô lại liếc xéo về phía Tần khiến anh ta cười đến nghiêng ngả.

Ngôn xoa xoa đầu cô, anh hỏi:

- Chân đau sao đi xuống đây?

Tiểu Nam cười nhẹ.

- Em đói.

Ngôn nhìn cô, anh gật đầu, đứng dậy đưa cô đi vào phòng ăn.

Tần nhìn theo bóng dáng Hoắc Ngôn cùng Tiểu Nam, anh bất giác trên môi nở nụ cười vui vẻ.

Kể từ hôm đi tiệc cùng với Ngôn, tính đến nay đã hơn 3 tháng.

3 tháng qua không nhanh không chậm nhưng giữa Ngôn và Tiểu Nam đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện làm tình cảm bọn họ lại có nhiều bước tiến triển hơn.

Tiểu Nam bình thường không ở nhà Ngôn thì đi đến giáo xứ phụ giúp các sơ, chiều đến lại ghé nhà quét dọn nhang đèn cho bà Huề. Tối về lại đi ăn hoặc có khi đi theo Hoắc Ngôn gặp đám anh em bạn bè. Ngôn đối với cô vô cùng tốt, anh yêu chiều cô đến mức vợ Cảnh cứ luôn miệng xuýt xoa khen ngợi.

Có hôm vì anh đi giải quyết công việc về nhà giấc 4,5 giờ sáng vẫn thấy Tiểu Nam ngồi trên ghế sô pha ngủ gật đợi anh. Chẳng biết thế nào lòng anh lại cảm thấy ấm áp vô cùng..

Lại có hôm cô đi theo anh làm việc vì anh mà bị thương khiến anh luống cuống không biết phải làm sao. Mặc dù vết thương chỉ là vết dao nhỏ xược ngang qua tay nhưng cũng làm anh xót xa vô cùng.

Dần dần ngày qua ngày, có đôi khi cô không cần phải diễn tả nhiều anh cũng hiểu được cô muốn gì. Cũng có khi cả đêm anh không ngủ chỉ nằm nghiêng ngắm cô ngủ cả đêm..

Đặc biệt tháng nào anh cũng đều như vắt chanh nửa đêm nửa hôm chườm biết bao nhiêu chiếc khăn ấm xoa lên bụng cô để cô giảm đau vì đau bụng đến tháng...

Sống với nhau mới 3 tháng nhưng tình cảm hai người tiến triển rất nhanh, nhanh đến mức Hoắc Ngôn định sẽ tìm ngày tốt cầu hôn cô, cho cô một cái danh phận chính thức.

Ngay cả Tiểu Nam đến bây giờ cô mới xác định được cô có tình cảm nam nữ với anh, hình như là cô yêu anh rồi....

Sáng sớm như thường ngày, Ngôn đưa cô đến giáo xứ, hôm nay có người ở thành phố xuống xem xét trợ cấp thêm cho bọn trẻ ở giáo xứ.

Tiểu Nam đang lướt lướt xem một chiếc váy rất xinh trên mạng mua sắm, cô đưa đến trước mặt anh, lắc lắc tay.

Ngôn nhìn tấm ảnh chiếc váy, anh gật đầu.

- Đẹp đấy, em thích hả?

Tiểu Nam gật đầu.

- Di nói cuối tuần này đưa em đi chơi cùng với Tiên.

Ngôn nheo mắt:

- Đi 3 người?

Tiểu Nam gật đầu, đó là điều dĩ nhiên mà anh cũng hỏi.

- Ừ em thích thì mua đi...À khoan, mặt sau chiếc váy thế nào?

Tiểu Nam có chút ngạc nhiên, mặt sau à, cô có xem qua, mặt sau có chút hở...

Đưa tấm ảnh đến trước mặt anh liền thấy Ngôn xoa tay không đồng ý.

- Không không được, hở quá, em chọn mẫu khác đi.

Tiểu Nam xụ mặt, mẫu này cô thích lắm vì nó đẹp vô cùng.

Ngôn ôm lấy cô vào người, anh cười ma mãnh.

- Em thích quá thì cũng được, anh cho phép anh mua...

Tiểu Nam ngước mặt lên nhìn anh, mắt to tròn chớp chớp như kiểu chờ anh nói thêm câu sau.

Ngôn véo mũi cô, anh cười:

- Nhưng cuối tuần cho anh đi cùng anh sẽ cho em mua.

Tiểu Nam thở dài, cô biết ngay mà, anh chẳng bao giờ cho cô mặc cái gì hở da thịt nhiều. Quần áo cô mặc mặc dù không phải váy áo sang trọng nhưng lâu lâu cũng nên mua một chiếc váy đẹp đẹp chút chứ. Đã thế cô đây đi gặp hội chị em anh cũng xin đi cùng....

Hoắc Ngôn cười gian mãnh, anh biết cô sẽ mua vì cô thích, như thế anh sẽ sẵn sàng đồng ý và được phép đi theo cô cùng đám vợ bạn ồn ào.

Nhắc đến hai lão nương của 2 ông tướng kia anh lại đau đầu. Bọn họ quá mức rảnh rỗi nên luôn bày chiêu trò bắt Tiểu Nam thử lòng anh 5 lần 7 lượt khiến anh đau hết cả đầu. Cũng may Tiểu Nam nhà anh vẫn còn hiền, nếu không thì....

Đưa cô đến trước cổng giáo xứ, anh hỏi:

- Khi nào em về?

Tiểu Nam nhìn đồng hồ điện thoại.

- Em về sớm thôi.

Ngôn gật đầu, anh hôn lên môi cô, nói.

- Ừ có gì nhắn tin cho anh.

Đợi Tiểu Nam đi vào trong, anh mới nói với Tần đang ngồi trên.

- Chú nói người đó tên gì?

Tần nghiêm mặt, anh trả lời:

- Đại ca, là Phàm, Đỗ Phàm, hắn vừa ra tù bên Campuchia. Theo như điều tra thì hắn và chị Nam xem như cùng nhau lớn lên.

Ngôn nheo mi mắt, Tiểu Nam nói cô có một người anh ở giáo xứ vừa đi làm xa về. Nhiều lần anh bắt gặp hắn từ xa nhìn anh nhưng anh lại không nhìn rõ mặt, nay qua mấy lần điều tra mới biết được chính xác là hắn.

Rốt cuộc hắn có quan hệ gì với Tiểu Nam? Hắn không phải người đơn giản chí ít việc hắn làm sẽ không để ai dễ dàng điều tra trừ khi là hắn muốn cho người khác biết...

Hắn làm vậy để được gì?

Tiểu Nam vừa đi vào trong sân giáo xứ đã nghe thấy tiếng Phàm gọi.

- Nam, em đến rồi à?

Cô quay đầu lại bắt gặp một người đàn ông mặc áo thun quần thể thao rộng đang tưới cây cảnh. Cô đi lại phía anh, cười vui vẻ.

- Em vừa đến, hôm qua anh ngủ ở đây hả?

Phàm lắc đầu, anh vừa tưới cho cây mai tứ quý vừa nói.

- Không, hôm nay anh rảnh nên đến chăm sóc cây. À ai đưa em đến vậy?

Tiểu Nam cười cười.

- Là chồng em.

Phàm thoáng chút nheo mày nhưng anh cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi cô câu hỏi đơn giản.

- Anh ta đối xử với em tốt không?

Tiểu Nam gật đầu, cô cười rạng rỡ.

- Tốt lắm.

Lại nghe tiếng bọn trẻ kêu gọi í ới.

- Chị Nam ơi, chị Nam....

Tiểu Nam không nói tiếp cùng Phàm nữa, cô đi theo bọn trẻ vào trong giáo xứ, bọn trẻ thấy cô đến nên vui lắm, quấn quýt với cô suốt ngày.

Ở đây Phàm nhìn theo bóng lưng cô, anh không biết trong lòng mình đang như thế nào...

3 năm về trước, anh đã định về gặp cô, tìm cô, cưới cô về làm vợ....Nhưng giữa đường lại xuất hiện một tên điên phá nát việc làm ăn của anh, đẩy anh vào con đường tù tội, phải chạy sang Campuchia lánh nạn. Tại Campuchia lại nhảy ra một tên họ Trữ dồn ép anh vào con đường cùng, túng quẫn vì bảo toàn tài sản anh buộc phải ngồi tù....

Anh hứa với lòng, anh phải trả thù, trả lại hết cho bọn khốn nạn đã hại anh. Còn nữa Tiểu Nam là do anh gặp trước, cô phải là của anh, phải là của anh...

Phàm nheo mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Tiểu Nam, môi anh cong lên đường cung đẹp mắt, trong mắt là muôn vàn tia tàn nhẫn.

- Nam, em trước sau gì cũng là của anh, còn tên điên kia, xui cho hắn lại gặp phải một tình địch như anh!!!

Tiểu Nam hôm nay về sớm, cô đi bộ ra khu chợ quen mua một tá đồ ngon. Ngôn bảo hôm nay về lại chung cư, anh sẽ qua đón cô.

Tranh thủ mua nào rau, nào thịt, nào hải sản, lại thêm trái cây thật tươi, đúng giờ Ngôn lái xe đến đón cô ngay đầu đường vào chợ.

Ngôn nhìn cô tay xách túi đeo biết bao nhiêu đồ, anh phì cười, đi nhanh ra mở cửa xe đỡ phụ một tay cho cô.

- Em mua hết chợ về đó hả?

Tiểu Nam thở phì phò, cô để đồ vào cốp xe, xong lại đi nhanh lên cửa trước, ngồi vào trong.

Ngôn nhìn bên vệ đường thấy một hàng nước dừa vừa tươi vừa ngon, lại thấy Tiểu Nam đang khát, anh đi nhanh đến mua 2 trái dừa xiêm nhỏ, sau lại đi nhanh vào xe đưa cho cô.

Trong khoảng thời gian 2 phút mua nước dừa ngắn ngủi, không biết bao nhiêu cô gái phải quay đầu vừa nhìn vừa cười thút thít, có cô còn lấy cả điện thoại ra chụp ảnh lại. Mà ở đây Ngôn lại không hề biết, bình thường đều có Tần hoặc lái xe mua giúp anh, anh hoàn toàn không phải đi mua, nay lại vì vợ khát mà đích thân xuống đường....Hoắc Ngôn dù sao cũng là một đại ca giang hồ bang Hồng Hưng nổi tiếng đó!!!

Tiểu Nam nhận lấy trái dừa xiêm nhỏ từ tay anh, cô nhìn nhìn anh, lại diễn tả.

- Sao biết em khát?

Ngôn cắm ống hút vào cho cô, anh cười đẹp rạng ngời.

- Anh đoán.

Cô cúi xuống hút một hơi lại chẹp chẹp gật đầu khen ngon vì nước dừa ngọt mát lại thơm nữa. Quan trọng hơn cả là người mua, là người mua thật tâm thì nước dừa cũng từ đó mà ngon thêm một phần.

Ngôn nhìn cô đang gật gù khen ngon, anh cười cười, lại như nhớ đến việc gì đó, anh hỏi.

- Nam, tên anh hay gặp trong giáo xứ là ai vậy?

Tiểu Nam nhìn nhìn anh.

- Anh ấy tên Phàm, là một người anh của em.

Ngôn gật đầu.

- Ừ anh ta làm nghề gì em biết không?

Tiểu Nam lắc đầu, cô thật sự không biết gì.

- Không, anh ấy vừa đi nước ngoài về mà.

Ngôn lại hỏi tiếp.

- Em thân với anh ấy nhiều như với anh không?

Câu hỏi lần này của anh có chút khiến cô khó hiểu, cô nheo nheo mi mắt.

- Thân. Có chút không bằng anh.

Có chút??? Thế nào là có chút? Cô gái này anh là chồng cô đó!!!

Thấy Ngôn không nói gì, cô cười cười, phẩy phẩy tay trước mặt anh.

Ngôn chộp nhanh lấy tay cô, anh đưa lên môi cắn nhẹ một cái,lại nói.

- Sau này anh là thân nhất với em, những thằng đàn ông khác....bích cửa!

Tiểu Nam phì cười... Này chứ không phải là anh đang ghen chứ hả???

- Sao? Em thấy không được hả?

Tiểu Nam gật đầu, cô ra sức gật đầu thật mạnh.

- Ừ anh là duy nhất, là số 1.

Hai vợ chồng lại nhìn nhau cười hì hì, cuộc sống của họ đến đây thì thật là hạnh phúc!

Sáng hôm sau cũng như thường lệ sau khi đưa Tiểu Nam đến giáo xứ, Ngôn trở về công ty của anh. Hôm nay Ngôn có chuyến họp đồng xa cần ký nên chắc chiều sẽ đến đón cô muộn hơn mọi khi.

Từ ngày Tiểu Nam bị thương do đỡ hộ anh một nhát dao kia anh đâm ra thương xót cho cô. Trước kia thì không sao, bây giờ bên cạnh anh đã có cô, anh lại không muốn công việc sáng đánh chiều đâm ảnh hưởng đến cô cho nên Ngôn đã đầu tư một công ty bất động sản. Công việc làm ăn của công ty vô cùng tốt do các mối quan hệ bên ngoài từ trước của anh.

Sáng đến sớm Tiểu Nam quét dọn trong ngoài, xong lại rửa bát, giặt đồ, nấu cơm cho bọn trẻ. Nghỉ trưa một lát lại chuẩn bị nấu cơm chiều, hôm nay Phàm không đến chắc là anh bận việc gì đó.

Đang nhặt rau, cô nghe thấy tiếng cu Hiếu chạy vào, nó nói.

- Chị Nam bên ngoài có ai tìm chị kìa.

Tiểu Nam tròn xoe mắt, lại nghĩ nghĩ cô ở đây thì có quen với ai đâu chứ. Định hỏi thêm chợt nhớ ra thằng bé không hiểu được những gì cô diễn tả nên thôi, cô đi ra ngoài xem vậy.

Rửa tay sạch sẽ, cô đeo luôn tạp dề nấu ăn đi ra ngoài.

Đi một đoạn từ trong giáo xứ ra gần đến cổng cũng không thấy ai, cô định đi vào lại suy nghĩ biết đâu người ta đứng bên ngoài nên lần mò đi ra trước.

Ra trước cổng vẫn không thấy ai tìm, đang định đi vào liền nghe tiếng gọi lớn.

- Con đó, bắt lấy nó.

Nhìn thấy đám người đang hùng hổ chạy về phía cô, trong đó có một gương mặt rất quen thuộc là Tâm vợ của Trung.

Cô co chân định chạy vào trong nhưng chưa kịp đã bị bọn nó tóm được lôi đi một đoạn khá xa.

Cô bị câm nên không thể hét lên được mà bây giờ chỉ mới 2,3 giờ chiều người đi qua lại khu này cực kì vắng cho nên khi cô bị kéo đi cũng chẳng một ai thấy.

Bọn chúng lôi cô đến một gốc cây to liền thả cho cô ngồi xuống. Tâm nhìn cô, mặt ả ta sưng to như cái đầu heo, cả người lại chỗ tím chỗ đen trông rất đáng sợ.

- Mày nhìn gì, không phải là do mày mà tao mới bị như vậy hả con quỷ cái?

Nói rồi ả ta vung tay tát tiểu nam một cái khiến cô vì đau mà ngã sõng soài trên mặt đất.

Bọn đi cùng với Tâm người nào người nấy hùng hổ trông không khác gì dân đầu gấu.

Tiểu Nam vội chống tay đứng dậy định bỏ chạy lại bị một đứa bự con nắm kéo lại, nó ghì đầu cô xuống đất, hét.

- Mày cũng đẹp đấy để bọn tao chụp vài tấm hình nhé?

Một thằng đi cùng tướng tá bự con mặt mày có vẻ không được đàng hoàng, nó cười ha hả:

- Được đó, tao thích con nhỏ này. Ngon ngọt..

Nói rồi cả bọn hùa theo cười to, tiếng con Tâm lạnh lót:

- Tụi bây chụp thôi đừng làm quá, tao không thích phiền phức đâu.

Thằng to con tiến lên vỗ vai Tâm hắn cười đểu giả:

- Mày yên tâm đi tụi tao biết chừng mực ha ha..

Nói rồi cả bọn năm sáu đứa nhào đến gần Tiểu Nam, bọn nó đứa nắm tay đứa nắm chân khiến Tiểu Nam không thể nào động đậy được. Miệng cô lại không hét lên được nên chỉ biết đạp chân vùng vẫy mong sao có thể đứng lên để bỏ chạy.

Tâm bên ngoài cầm sẵn máy quay, ả cười ha hả hô hào:

- Nhanh đi bây, cởi áo nó ra.

Vài thằng hứng chí, tay vừa khống chế Tiểu Nam vừa lợi dụng đọng chạm vào ngực cô.

- Con nhỏ này vú to, vú to...

Tiếng bọn nó dâm dê làm Tiểu Nam như muốn khóc thét lên. Cô cố gắng vùng vẫy nhưng do sức quá yếu không thể bằng được mấy tên to con.

May sao vừa lúc ấy có tiếng còi xe, bọn nó sơ hở buông cô ra, cô nhanh chân đứng dậy được liền nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng cũng không thể thoát được bọn nó, một đứa nắm tóc cô kéo lại, một tay cô ôm đầu tay còn lại đặt trên bụng. Chợt nhận thấy được trong túi tạp dề cô đeo khi nãy hình như có một con dao thái lan nhỏ mà cô quên bỏ ra. Tiểu Nam hết cách cô đành rút con dao trong túi, tháo vỏ dao huơ ra trước mặt.

Bọn chúng thấy cô có dao nên cũng dừng hết động tác, bỏ chạy về phía Tâm đang đứng đối diện với cô.

Tâm có chút hoảng hốt, ả hét lên:

- Mày bị điên hả?

Vài đứa cũng hét lên.

- Ê giỡn vui chút thôi làm gì căng vậy cô em?

Tiểu Nam run lắm nhưng cô hết cách rồi, cô chỉ còn có thể dựa vào con dao này mà mong tìm được đường thoát thân.

Bàn tay run run đưa ra phía trước, mũi dao chĩa thẳng vào đó bọn đối diện. Cô không nói được nên chỉ có thể vừa canh chừng bọn chúng phía trước vừa cố đi thụt lùi lại phía sau. Con đường từ đây đến giáo xứ không xa lắm nhưng bị những gốc cây thị to che khuất. Chỉ cần cô chạy được qua đoạn cây to này là có thể có người cứu.

Tâm buông máy quay xuống, ả tru tréo.

- Mày đừng hòng chạy, mày kêu người đánh tao thì oai lắm mà sao bây giờ lại chơi hèn vậy?

Nói rồi ả ra lệnh cho phía sau.

- Bắt nó đi, tao trả thêm tiền.

Mấy đứa đằng sau sợ muốn xanh mặt, bọn nó đâu dám.

- Mày có ngon thì lên bắt nó đi chứ thấy dao tao sợ lắm, ăn được bao nhiêu tiền đâu lỡ chết ai nuôi má tao.

Tâm giận tái mặt ả bực dọc hét:

- Tụi bây vô dụng, không bắt để tao bắt coi nó làm được gì tao.

Tâm đi nhanh về phía Tiểu Nam, mà Tiểu Nam cũng hoảng hốt không thôi, cô xanh hết cả mặt, càng ngày càng thụt lùi về sau.

Do không thấy được đằng sau có gì nên khi cô đi lùi liền vấp đá mà mất thăng bằng ngã nhào lên trước, cùng lúc đó Tâm đi nhanh đến, mũi dao không mắt vô tình đâm phập vào bụng của Tâm khiến ả trợn ngược mắt vì quá đau.

Tiểu Nam hoảng loạn, cô buông con dao đang cắm vào bụng Tâm, tay chân run run, gương mặt xanh mét không còn giọt máu nào.

Bọn đi theo Tâm thấy Tâm bị đâm liền điên loạn đứa bỏ chạy đứa đi lại đỡ lấy ả Tâm.

- Giết người rồi, có người giết người rồi....

- Gọi cảnh sát đi, gọi cảnh sát đi bây...

Tiểu Nam giờ đây đứng bất động, hai mắt cô nhìn về phía máu loang lỗ cùng gương mặt trợn trừng mắt của Tâm.

Cô sợ quá, cô sợ quá....cô không cố ý, cô không hề muốn giết cô ta là do...do..cô bị vấp...

Sợ điếng người, cô ngã khụy xuống nền đất dơ bẩn mặc cho đám bạn Tâm đang la hét om sòm. Môi cô run run mấp máy không thành được tiếng, cổ họng lại đau rát vì cô cố phát ta âm thanh...

Một thằng chạy đến trước mặt cô, nó hét và mặt cô:

- Mày giết con Tâm rồi, công an bắt mày, công am bắt mày...

Công an bắt? Cô phải biết ngồi tù sao? Không được, không được, cô không cố ý, cô không hề muốn giết cô ta, là do cô ta chạy nhào vào mũi dao của cô!!!

Trong đầu một đoạn ký ức mờ nhạt chạy qua, trong ấy cô nhìn thấy tay cô cầm một khúc cây rất to lại đang đánh phầm phập vào người của ai đó...

Đau quá, đau đầu quá...Cô không nhớ được không thể nhớ được!!!

Ngôn....em sợ quá...em sợ quá....

Hai tay chống đứng dậy, cô không muốn bị công an bắt, cô không muốn bị ngồi tù, cô không muốn Ngôn xấu hổ vì cô...Không, cô phải đi, phải trốn, phải trốn...

Cô co chân chạy thật nhanh, vừa chạy được vài bước chân đã đâm sầm vào ngực một ai đó. Đến khi cô ngước mắt nhìn lên, lại bắt gặp hình ảnh quen thuộc.

Môi cô mấp máy, nước mắt lăn dài trên mặt.

- C..ứ...u.....

Người đàn ông ôm lấy cô, anh ngạc nhiên hỏi:

- Em nói được, em nói được hả Nam???

Tiểu Nam sợ đến mức không thể đứng vững nữa, cô ôm lấy cánh tay anh ấy, cố gắng hết sức để kêu lên một tiếng:

- Cứu....

Nói rồi cô lã đi không còn biết gì nữa.

Người đàn ông nhìn cô ngất đi trong vòng tay anh, lại đưa mắt nhìn về tình hình hỗn loạn phía trước.

Anh nheo mắt đẹp, tay bồng Tiểu Nam lên, tay kia ấn chiếc phone nhỏ đeo trong tai.

- Đến giải quyết nhanh mọi chuyện ở hàng cây thị sát giáo xứ, nhanh đi.

Nói rồi anh bồng cô đi về phía cổng giáo xứ, leo lên một chiếc xe hơi sang trọng đi mất.

Mà ở đây bọn người của Tâm được một nhóm áo đen đưa đi mất dạng không xót đứa nào...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phàm

Ngôn hôm nay có chuyến công tác gần nên đến đón Tiểu Nam muộn, anh đến nơi nhắn tin cho cô nhưng vẫn không thấy cô đâu.

Cảm giác như có chuyện gì chẳng lành, anh cho người đi vào trong hỏi, hoàn toàn nhận được câu trả lời là cô đã đi về rồi.

Anh cho xe về nhà vẫn không tìm thấy bóng dáng của cô, đợi đến 7 giờ tối vẫn không thấy cô. Lại gọi cho cô cả chục cuộc điện thoại hàng trăm tin nhắn vẫn không nhận được sự hồi âm của cô.

Đêm đó cả thành phố loạn lên vì đại ca Hoắc Ngôn đi tìm vợ.

1 tuần sau...

Ngôn ngồi bên ngoài ban công, trên tay là điếu xì gà thứ 10, gương mặt anh hốc hác đi rất nhiều.

Tần nhìn thấy anh, anh có chút buồn lòng, nói:

- Đại ca, vẫn chưa tìm được tung tích chị Nam..

Ngôn hít một hơi dài, miệng anh phả ra làn khói thơm thoang thoảng.

- Bên giáo xứ nói như thế nào?

Tần nhẹ giọng:

- Vẫn là câu trả lời cũ, một thằng bé tên hiếu nói rằng chị Nam đã đi về.

Ngôn cúi thấp đầu, anh đan tay vào những lọn tóc đen nhánh.

- Cô ấy đi đâu được chứ?

Tần đi đến vỗ vai anh, nói.

- Anh Ngôn, có khi nào chị Nam không muốn...

Ngôn nheo nheo mi mắt, anh đứng dậy nhìn ra khoảng không bao la đen thăm thẳm.

- Tôi không hy vọng cô ấy muốn như thế.

Hai tay đút vào túi quần, anh ra lệnh cho Tần:

- Chú đi báo với Cảnh để ý đến Phàm..

Tần có chút khó hiểu nhưng anh vẫn không nói gì, chỉ gật đầu đi ra ngoài.

Ngôn nhìn về phía trước, cô ấy hôm kia vẫn mua thật nhiều đồ nấu lẩu cho anh, lại còn vui vẻ hăm hở mua một chiếc váy thật xinh để cuối tuần đi chơi cùng bạn....

Cô ấy không buồn không chán vậy tại sao lại bỏ đi???

Nếu như không bỏ đi thì tại sao lại không tìm ra tung tích?

Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu anh, anh thật sự không biết sự thật như thế nào...

Lại nhớ đến gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, cả gương mặt cười vui vẻ khi được ăn ngon, lại rơi nước mắt khi xem phim đến cảnh chia ly sướt mướt.... Anh không biết, anh thật sự không biết vì sao khi cô đi anh lại chua xót nhiều đến như thế...Hay...hay là anh đã có tình cảm với cô???

Anh lo lắng cho cô, biết bây giờ bên ngoài cô đang như thế nào, có khóc không, có sợ hãi không hay có bị ai ức hiếp không???

Cô gái nhỏ của anh, anh yêu thương trân trọng nâng trên lòng bàn tay...Tại sao lại muốn rời bỏ khỏi anh, hay anh đã làm gì sai? Anh làm gì sai chứ???

Ngước đôi mắt dài hẹp nhìn lên trên bầu trời đầy sao, anh tự nói với chính mình:

- Tiểu Nam, hy vọng em không muốn rời bỏ anh...nếu thật như thế...anh sẽ không tha thứ cho em!

Trong một căn biệt thự sang trọng sát biển, một cô gái với gương mặt xinh xắn nhưng có phần xanh xao đang nằm yên tĩnh trên đó.

Phía xa xa một người đàn ông tuấn tú đang nói chuyện cùng một người đàn ông trung niên.

- Cảm ơn bác sĩ, cô ấy có cần uống thêm gì không?

Vị bác sĩ cười hiền lành, nói.

- Không cần đâu, tôi có cho sắt và canxi, do cơ thể cô ấy suy nhược nên ngất đi, tôi cho truyền dịch hết chai đó xem như đã ổn. Anh cố gắng chăm sóc cô ấy thật tốt, đoạn thời gian này rất nhạy cảm.

Phàm gật đầu, anh cười với vị bác sĩ, sau đó kêu người tiễn ông ta ra ngoài.

Lát sau anh lại đi vào trong, đi đến bên giường của Tiểu Nam, anh nhẹ nhàng ngồi xuống, lại điều chỉnh ống dây truyền dịch để nó không làm cô đau.

Nhìn gương mặt của cô, anh nhịn không được, khẽ hôn lên trán cô.

- Tiểu Nam, sao lại để ra như thế này??

Câu hỏi mãi không có câu trả lời, đến khi bên ngoài tên đàn em gõ cửa cốc cốc tìm anh, anh mới đứng dậy mà đi ra ngoài.

- Anh Phàm, bây giờ như thế nào?

Phàm ngồi xuống ghế, hai tay anh xoay xoay hai viên đá phong thủy nhỏ.

- Đã chuẩn bị xong hết chưa, gửi cho hắn đi.

Tên Dũng gật đầu, hắn do dự hỏi:

- Anh Phàm, cô gái đó đẹp thì có đẹp nhưng hiện tại cô ấy... em thấy vì cô ta mà làm hỏng kế hoạch thì không đáng.

Phàm ngừng xoay viên đá, anh nheo mắt nhìn về phía Dũng, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lẽo.

- Cô ấy đáng, tôi cố gắng tất cả đều là vì cô ấy. Nếu chú không thích làm có thể đi, tôi không cản.

Tên Dũng vội cúi đầu xin lỗi

- Anh Phàm em không có ý đó chỉ là em lo cho anh...

Phàm nhìn tên Dũng, anh nhẹ thở dài.

- Chú không hiểu được đâu, nhưng không cần phải hiểu, cứ làm theo những gì tôi dặn dò là được. Đi ra đi.

Tên Dũng vâng một tiếng đi ra ngoài, vừa đi đến cửa đã nghe tiếng Phàm gọi.

- Dũng, kêu Hiền My đến.

Tên Dũng gật đầu, hắn nhanh chóng đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Ánh mắt Phàm sáng quắc nhìn vào tấm ảnh một cô gái đang cười xinh xắn, tay khoác tay một chàng trai rất tuấn tú. Anh bất giác cong môi cười xinh đẹp nhưng có vài phần quỷ dị, đáng sợ.

- Nam, anh rất tiếc, anh không giữ được nó cho em...

Sáng hôm sau khi Tiểu Nam tỉnh dậy đã nhìn thấy Phàm đang ngồi nhìn cô.

Thấy cô tỉnh, anh cười vui vẻ đi đến.

- Dậy rồi à?

Tiểu Nam uể oải gật đầu, cô không hiểu vì sao lại cảm thấy có chút mệt mỏi, chút đau lưng...Cô bước xuống giường, đi vào phòng tắm.

Một lát sau đi ra đã thấy Phàm bưng một ly sữa đến gần.

- Em uống sữa đi.

Tiểu Nam lắc đầu.

- Không, em không uống đâu.

Phàm cười xoa đầu cô.

- Uống đi, hôm nay em gặp lại người em yêu rồi.

Tiểu Nam giật mình, cô cười thật tươi nhìn Phàm, lắc lắc tay anh.

- Thật không anh? Em được gặp anh ấy hả?

Phàm gật đầu, anh véo mũi cô.

- Ừ mọi chuyện được giải quyết xong rồi, anh không giữ em lại nữa. Ngôn sẽ đến đón em, em vui chưa?

Vui, tất nhiên là cô vui rồi. Một tuần qua cô sống trong lo âu sợ hãi nhớ nhung..Khi nghe Phàm nói Tâm đã được cứu chữa tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, cô mừng suýt ngất đi.

Lại nói cô nhớ Ngôn vô cùng, ngày hôm đó cô không đem theo điện thoại không thể gọi liên lạc cho anh. Mà Phàm lại không cho cô gọi về vì sợ công an sẽ nghe được vì anh nói vụ án của cô đã được công an điều tra làm rõ.

Mỗi ngày cô đều nhớ anh đến ngây ngốc, lại rất rất muốn được gặp anh. Cô yêu anh, cô thật sự yêu anh, không gặp được anh khiến tâm tình cô như phát điên lên được...

- Ngôn, anh ấy sẽ đến đón em sao?

Phàm gật đầu, anh đưa ly sữa đến trước mặt cô.

- Ừ, em uống chút gì lấy sức đi, không lẽ lại muốn anh ta nhìn thấy em xanh xao gầy gò à?

Tiểu Nam gật đầu, cô nhận ly sữa từ tay Phàm uống một hơi hết sạch. Lại vui vẻ lắc lắc cái ly ý bảo rằng cô đã uống hết.

Phàm nhận ly sữa từ tay cô, anh mỉm cười nhưng trong đáy mắt lại mang vài tia đau lòng, vài tia mất mát....

Ở một ngôi biệt thự khác không khí lại căng thẳng đến tột độ.

Ngôn đang nhìn chằm chằm vào màn hình laptop, trong ấy hình ảnh một cô gái quen thuộc đang tay trong tay cùng một người đàn ông. Lại có ảnh hai người họ hôn nhau, lại có cả ảnh bơi cùng nhau trong hồ bơi rộng lớn...

Anh thở hắt ra một hơi, tay có chút run run ấn vào dòng tin nhắn của Tiểu Nam gửi cho anh.

" Ngôn, em xin lỗi nhưng em không yêu anh. Đừng ép buộc em nữa, người em yêu là Phàm. "

Từng chữ như những mũi dao lam nhỏ đang cứa vào tay vào người anh... Đau, thật sự có chút đau đớn!

Hai tay xiết chặt, giọng anh ồm ồm hỏi Tần.

- Những tấm ảnh này, ai chụp được?

Tần nheo nheo mi mắt.

- Anh Ngôn là người của anh Cảnh chụp được.

Ngôn đứng phắt dậy, anh một tay hất tung chiếc laptop, tay kia đập chiếc điện thoại vào tường bể tan tành..

- Giỏi lắm, tôi ép em, tôi ép em à?

- Anh Ngôn, bây giờ tính sao?

Ngôn cười quỷ dị, anh kéo ngăn tủ lấy ra khẩu súng trong hộp nhỏ, tự tay lắp đạn vào, môi anh cong lên thành đường cung xinh đẹp.

- Đi, đi đón "vợ" tôi về!

Tiểu Nam cả ngày đi ra đi vào trông ngóng đợi Ngôn đến, Phàm thấy cô đi đi lại lại, anh tiến đến xoa đầu cô.

- Em yen đi, anh ta từ từ sẽ đến thôi.

Tiểu Nam gãi đầu, cô cười hì hì.

- Em biết nhưng vẫn không ngồi yên được.

Phàm bất ngờ nắm lấy tay cô, anh nhìn cô chăm chăm, nhu tình hỏi.

- Em yêu anh ta thật lòng sao?

Tiểu Nam gật đầu thật mạnh, cô cười vui vẻ.

- Vâng, em yêu anh ấy.

Phàm thoáng chút đau buồn, anh cười chua chát.

- Tiếc quá, anh đến muộn rồi...

Tiểu Nam nhìn anh, cô nhìn thấy sự đau khổ trong lời nói của anh. Anh chưa từng nói anh yêu cô nhưng cô biết, cô biết được tình cảm của anh giành cho cô..

Nhưng biết thế nào đây, cô xem anh như một người bạn, một người anh, nếu đem anh so với Trung cô sẽ đắn đo suy nghĩ một chút nhưng đem so với Ngôn, cô sẵn sàng trả lời là anh không bằng Ngôn.

Không bằng ở đây có nghĩa là vị trí của anh không bằng...Anh đến trước nhưng lại trở thành đến sau, cô quen anh trước nhưng lại động tâm với Ngôn trước...

Cô biết anh sẽ buồn nhưng hết cách rồi, cô yêu Ngôn..

- Phàm, em xin lỗi.

Phàm lại xoa đầu cô, anh cười gượng.

- Anh biết, em không cần xin lỗi nhưng Tiểu Nam này em có thể hôn anh một lần được không?

Tiểu Nam mắt tròn xoe nhìn anh, cô mím môi thật chặt... Cô không muốn làm chuyện có lỗi với Ngôn nhưng khi nhìn vào gương mặt khẩn cầu của Phàm cô lại không nỡ từ chối. Thôi thì hôn một cái cái thôi.... Dù sao đây cũng xem như lời cảm ơn đến Phàm đã giúp đỡ cô, lại xem như hôn tạm biệt anh sau này đường ai nấy đi...

Tiểu Nam gật đầu, cô nhón chân hôn lên môi Phàm...

Cùng lúc ấy bên ngoài tiếng súng vang trời, từ xa một thân ảnh cao lớn bước vào..

Tiểu Nam giật mình, cô rời khỏi môi Phàm, khẽ nheo mắt nhìn ra cửa. Nụ cười chưa đến môi đã thấy Ngôn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo nhất từ trước đến nay.

Đang muốn chạy đến bên cạnh anh liền bị tay của Phàm nắm chặt lại, anh cười ha hả.

- Mày đến nhanh đấy, cô ấy là của tao.

Ngôn đi đến gần, một tay mạnh mẽ kéo Tiểu Nam về phía anh, tay kia lại nhanh như chớp đưa nòng súng đen ngòm chĩa vào trán của Phàm.

- Ai là của mày?

Lại quay lại phía sau, nói với Tần.

- Đưa cô ta ra xe.

Tiểu Nam vì bị bóp đau mà giãy giụa, hành động đó lại khiến Ngôn như phát điên, anh đưa tay bóp lấy chiếc cổ thon trắng của cô, gằn từng tiếng một.

- Em sợ tôi lắm à, em muốn về bên hắn ta à? Mơ đi.

Lại quay sang nhìn Tần.

- Đứng đó làm gì, lôi cô ta đi, không chịu đi cứ đánh cho ngất.

Tiểu Nam hoảng loạn, cô không hiểu, thật sự không hiểu... Phàm nói anh đã liên lạc với Ngôn, anh ấy sẽ đến đưa cô về. Là đưa về chứ nào phải giống như bây giờ...

Ngôn vứt cô ra ngoài, cổ vì bị bóp chặt mà đau đớn sặc sụa không ngừng...Tần tiến đến ôm lấy cô, anh áy náy nói nhỏ vào tai cô.

- Chị Nam em xin lỗi, anh Ngôn đối với chị rất tốt mà...

"Bụp", trước khi ngất đi, cô chỉ nghe được tiếng của Phàm.

- Anh sẽ cứu em ra, Nam..

Cùng tiếng súng liên hồi của ai đó...

Ngôn, anh sao vậy?

Em là yêu anh mà....

Một tiếng sau, trong căn phòng quen thuộc, Tiểu Nam đang nằm trên giường, một chân bị xích lại cùng với cột giường. Gương mặt của cô xanh xao đến đáng thương, trên cổ hằn vết đỏ đỏ của ai đó...

Ngôn khẽ ngồi xuống bên cạnh cô, anh đưa những ngón tay thon dài thô ráp mơn trớn theo đường cong môi cô, mắt anh híp lại, môi nở nụ cười lạnh lẽo.

- Nam, phản bội tôi em vui lắm sao? Tôi có gì không bằng nó?

Lại bực tức mà đưa tay ấn lên cổ cô nhưng khi nhìn thấy những vết đỏ đỏ lòng anh lại trùng xuống. Trong ánh mắt chứa muôn vàn tia khổ sở, anh thì thào:

- Là tôi không nỡ xuống tay với em nhưng em lại nỡ bóp chết tim tôi...Nam, không yêu tôi thì sống như bóng bên cạnh tôi, tôi yêu em là đủ rồi!

Nói rồi anh đi ra ngoài, quay lại nhìn Tiểu Nam vẫn nằm yên ổn trên giường, chân cô bị khóa móc xích rất chặt....

Lòng anh có chút đau đớn chán chường, không muốn nhìn thấy cô nữa, anh bước ra ngoài dặn dò hai tên đàn em:

- Canh cho cẩn thận, đừng để cô ấy bị thương, nếu có chuyện gì đừng trách tôi độc ác...

Ngôn quay đầu nhìn vào trong một lần nữa, anh yêu cô xót cho cô nhưng bây giờ lại không muốn nhìn thấy cô... Quay lưng bước đi, phía sau cánh cửa đóng sầm lại, chia cách anh và cô từ đây...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khóa tâm thần

Chị Nam ăn cơm đi.

Tiếng một tên canh giữ phát ra làm Tiểu Nam chút nữa giật bắn mình. Cô ngồi nhìn phần cơm trên giường, môi nở nụ cười chua chát...

Cầm chiếc muỗng trên tay, cô múc một muỗng cơm thật đầy, lời nói kinh khủng của anh vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

- Vì tôi tàn khốc, tôi vô tình nên việc nhìn em đi cùng người đàn ông khác khiến tôi như phát điên lên được. Một phát tôi không bóp chết em đã là ân huệ quá lớn tôi giành cho em rồi...

- Không cần phải nói những thứ em không thể nói được, về sau em chỉ cần sống tốt trong căn phòng này, tôi hứa sẽ không bạc đãi em!

Giọt nước mắt trong veo rơi xuống phần cơm trắng tinh tươm, cô đưa muỗng cơm vào miệng cố gắng nuốt thật nhanh...Nhưng khi cơm vừa được nuốt vào cổ, một trận nôn ói khiến bao nhiêu cơm vừa nuốt vào đều trào hết ra ngoài..

Cổ họng nghẹn đắng, cô cố gắng đứng dậy đi từng bước thật nhẹ đến chiếc bàn gần đó rót một cốc nước thật đầy. Dưới chân cô, sợi dây xích nặng nề được lê theo từng bước chân của cô. Thân hình mỏng manh xanh xao lại vì sức nặng của sợi xích mà trông thê thảm hơn bất cứ khi nào.

Uống một cốc nước cho tỉnh táo, Tiểu Nam lại đi đến một góc nhỏ trong phòng ngồi xuống... Cô biết ở đây có camera, cô không muốn khóc trước mặt anh, cô không muốn...

Ngồi co người khóc nức nở, cô thật sự không hiểu vì sao cô lại bị giam cầm như thế này.. Phàm nói Ngôn đến đưa cô về, Phàm nói cô được gặp lại người cô yêu...Nhưng rồi sao?

Anh không nói cũng không cho cô nói, cô mãi vẫn không hiểu vì sao cô lại phải chịu đau đớn như thế này...

Cô không có cố ý giết Tâm...cô không có mà... xin anh đừng đối xử với cô như vậy nữa, cô xin anh.

Nếu anh chê cô hèn, chê cô xấu xa, anh cứ việc bắt cô giao cho cảnh sát...cô chịu được, cô chịu được hết. Cô chỉ xin anh đừng hành hạ cô như vậy nữa, đừng làm như vậy nữa, cô mệt mỏi lắm rồi!

Bên kia phòng, tiếng một cô gái rên rỉ yêu kiều vang lên...Hòa vào đó là tiếng rầm rập của chiếc giường va vào thành tường, tiếng rên hoan ái của đôi nam nữ lúc cao lúc thấp, lúc trầm lúc bổng như xé nát đầu óc của Tiểu Nam..

Hai tay cô ôm đầu thật chặt, cố gắng bịt kín để cho âm thanh không thể chui vào...Nước mắt cô thi nhau rơi rớt, tim cô càng đau hơn, đau như kiểu ai đó đang dùng dao rạch từng nhát một...

Cô co người lại càng nhỏ, hai tay ôm đầu lắc lư không ngừng...

Giết cô đi, giết chết cô đi, đừng hành hạ cô nữa mà, đừng mà...

Trong tâm trí cô, một hình ảnh đáng sợ hiện về. Trong ấy một cô bé nhỏ xíu quần áo rách nát đang nằm co người trên nền đất dơ bẩn, trên tay cô lại cầm một khúc cây thật to. Ánh mắt cô bé dưới đất nhìn vào cô chằm chằm, gương mặt đen đúa không nhìn ra hình dạng... Cô bé cắn chặt môi, hai mắt mở thật to nhìn cô, trong ánh mắt ấy có tia căm phẫn, tia đau buồn, tia cam chịu....

- Đánh nó đi, nó không chết thì mày chết....

Giọng nói như dưới tu la địa ngục vọng lên khiến tâm trí cô điên đảo, sức chịu đựng không thể nào chống chịu nổi, cô ra sức đập đầu vào tường liên hồi...

- Đánh nó đi....đánh nó đi....

Câu nơi kinh khủng lại liên tục văng vẳng trong đầu cô...Tốc độ câu nói vang lên càng nhanh, đầu cô đập vào tường càng mạnh, mạnh đến mức trên tường một mảng máu đỏ thẫm đang từ từ chảy xuống...

"Ầm", cánh cửa bị lực mạnh đá văng ra, một thân ảnh cao to chạy vào,anh ôm lấy cô vào lòng, giữ chặt tay và đầu của cô...

Tiểu Nam bây giờ như mất đi nhận thức, cô quơ quàng, đầu lại đập lia lịa vào khoảng không trước mặt.. Ánh mắt đờ đẫn, môi mấp máy cái gì đó không thể nghe được..

- Nam, em làm sao vậy? Em muốn chết sao? Không dễ như vậy đâu, em tỉnh dậy cho tôi...

Ngôn ôm cô ghì chặt lấy cô, Tiểu Nam lại vì bị ôm quá chặt mà điên tiết, cô liên tục giãy giụa điên cuồng đến khi kiệt sức thì mới ngưng mà ngất đi...

Trên trán cô mồ hôi tuông ra như suối lại pha lẫn với máu tanh khiến những dòng đỏ nhạt chảy dài từ trên trán xuống đến cằm, gương mặt xanh xao hốc hác đến đáng thương, bờ môi khô khốc đến ứa máu vì cắn quá chặt.

Ngôn ôm lấy cô, cả người anh cũng nhếch nhác mồ hôi, quần áo thì xộc xệch. Anh vuốt lại tóc cho cô đồng thời ra lệnh cho bên ngoài.

- Gọi Tần đến cho tôi, đem hộp thuốc sơ cứu vào đây.

Đích thân anh ôm cô lên giường, đặt cô nằm xuống lại liếc qua vũng nôn của cô, mắt anh nheo lại...

- Ăn vào thì nôn, cô muốn trêu tôi tức chết hả?

Nói rồi tự thân anh đi dọn bãi nôn của cô, sau đó lại tự mình lau máu lau mồ hôi cho cô, dán miếng dán lên trán đã bong da vì va đập mạnh. Nhìn gương mặt cô nằm yên tĩnh trên giường, bất giác lòng anh lại dâng lên cỗ đau xót không nói nên lời.

Lại nhìn sợi xích dưới chân cô, tay anh không tự chủ được mà muốn giải thoát cho cô nhưng khi tay vừa chạm vào dây sắt lạnh lẽo lại khiến tâm trí anh như bừng tỉnh..

Không được, anh không thể thả cô ra được thì...cô sẽ đi, sẽ đi khỏi anh...không được!!

Đi nhanh ra phía cửa, anh căn dặn bên ngoài.

- Đừng đóng cửa, chị Nam dậy kêu tôi.

- Dạ anh Ngôn.

Nâng đôi chân thon dài bước ra ngoài, trong đầu anh bao nhiêu câu hỏi ngổn ngang chưa có câu trả lời... nhấc điện thoại lên gọi cho một số máy khá quen thuộc.

- Trữ Quân giúp tôi điều tra về một người.... đúng rồi... thông tin bị ngắt quãng.... được!

Lại nhấc điện thoại gọi cho một số nữa:

- Tần, gọi bác sĩ Đông đến gặp tôi.

Trong một ngôi biệt thự gần biển, Phàm đang xem xét tập hồ sơ, chân mày anh nhíu lại tỏ vẻ rất không hiểu.

- Anh Phàm, lý lịch Tiểu Nam rất không bình thường..

Phàm gật đầu.

- Ừ, cô ấy gần như không tìm thấy được nơi sinh sống trước khi 10 tuổi. Mà đoạn 12 tuổi này cũng rất có vấn đề...

Đưa tay lên trán suy nghĩ một hồi lâu, anh nói

- Cậu cho người nắm những thông tin mà Hoắc Ngôn cho người tìm hiểu. Sau đó đem về đây cho tôi, để ý kỹ.

Người đàn ông đứng trước gật đầu thật mạnh sau đó cũng đi ra ngoài.

Một căn phòng sang trọng khác.

- Tần, chú nói trước 10 tuổi cô ấy đã sống ở đâu?

Tần ngồi đối diện với Ngôn, anh nheo nheo mày.

- Em thật sự không biết, anh có bao giờ nghe chị Nam nhắc đến không?

Ngôn lắc đầu.

- Tôi từng hỏi, cô ấy chỉ nói không nhớ được, cô ấy bảo đã từng sống trong một ngôi nhà rất đẹp sau đó ngôi nhà ấy bị cháy và cô ấy được bà Huề đem về nuôi.

Tần khó hiểu.

- Chị Nam khi ấy chắc phải 9,10 tuổi vì sao lại không nhớ được mình sống ở đâu?

Ngôn lại lắc đầu.

- Tôi không thể hiểu được, cô ấy là giấu tôi hay là...

- Em nghĩ chị Nam không có nguyên nhân gì để phải giấu anh...

Ngôn nheo mắt phượng xinh đẹp, anh xoa xoa thái dương.

- Cô ấy giấu tôi cũng được nhưng điều khó hiểu nhất là không thể điều tra rõ về thân phận của cô ấy. Ngay cả người của Tống Phong cũng không thể điều tra được ngay. Một là có người phong tỏa, hai là bị xóa đi...Nhưng quan trọng là ai có đủ khả năng làm việc này???

Tần lên tiếng:

- Luôn cả lúc chị Nam được 12 tuổi, em vẫn không thể điều tra được một chút gì..

Nói đến đây bên ngoài có tiếng bước chân đi đến.

- Anh Ngôn, anh Tần bác sĩ Đông đến.

Ngôn gật đầu, Tần bước ra mời vị bác sĩ vào.

- Bác Đông, bác ngồi đi.

Ông Đông ngồi xuống, mắt lại dò xét tìm kiếm xung quanh. Ngôn hiểu được ý ông, anh cười nói.

- Bác Đông, Tiểu Nam đã ngủ rồi.

Ông Đông biết mình thất thố bèn nói.

- Bác tưởng đến xem bệnh cho cô bé. Ngôn, hôm nay có việc gì?

Ngôn không dòng do, anh vào thẳng vấn đề.

- Bác Đông hôm trước bác nói cô ấy không biết câm bẩm sinh, không biết bác có thể giải thích kỹ cho cháu không?

Ông Đông nhìn Ngôn, trong mắt có vài tia kinh ngạc.

Ngôn nhìn ông, anh cười:

- Cô ấy là vợ cháu!

Ông Đông thoáng kinh hãi nhưng nhanh sau đó liền trấn tĩnh trở lại, ông cười:

- A Ngôn lấy vợ mà không nói bác biết? Đáng tội đây...

- Vẫn chưa có gì, cháu mời cưới bác sau.

Ông Đông cười ha hả gật đầu khoái chí.

- Được được, cô bé rất xinh, lại hiền lành nữa...

Nói đến đây ông lại nghiêm mặt:

- Có điều cô bé có chút vấn đề, bác và em bác đang tìm hiểu nguyên nhân.

Ngôn nheo mi mắt, anh hỏi:

- Cụ thể là như thế nào?

Ông Đông lắc đầu:

- Lần trước cháu sắp xếp cho con bé gặp em gái ta, con bé về nói lại cho ta biết Tiểu Nam có vấn đề, rất có thể liên quan đến chuyện trong quá khứ...

Ngôn nhìn ông:

- Chuyện trong quá khứ?

Ông Đông gật đầu:

- Có thể thôi, có một loại bệnh gọi là tâm thần phân liệt, người mắc bệnh sống rất bình thường hầu như không thể biết được là họ có bệnh cho đến khi bệnh đến giai đoạn cuối cùng và bộc phát ra ngoài.

Ngôn nheo mắt:

- Có nghiêm trọng không bác?

Ông Đông gật đầu:

- Khá nghiêm trọng nếu không được can thiệp y học kịp thời, nhưng đó chỉ là suy đoán của bác thôi chưa có kết luận chính xác. Tiểu Nam vẫn chưa có dấu hiệu của căn bệnh, bác chỉ dựa vào lần trước kiểm tra cho con bé và qua tiếp xúc của em gái bác thôi.

Nghỉ một chút ông nói tiếp:

- Tâm thần phân liệt có một loại di chứng gọi nôm na là khóa tâm thần, nói dễ hiểu là khi con người rơi vào trạng thái của bệnh tâm thần phân liệt mà bản thân họ không hề biết họ sẽ tự nhốt mình vào một không gian kín. Tại đó những hình ảnh quá khứ đau khổ, ghê sợ sẽ bị nhốt chặt. Người bệnh chọn cách quên đi để tiếp tục cuộc sống hiện tại, những kí ức đó sẽ được chôn dấu mãi mãi...

Ngôn suy nghĩ một chút, anh hỏi:

- Nói như vậy, nếu người bệnh không mở khóa tâm thần thì sẽ không cô chuyện gì xảy ra?

Ông Đông cười cười lắc đầu:

- Không đơn giản như vậy được, đã gọi là bệnh thì không phải muốn quên là quên. Đó là di chứng của tâm thần phân liệt, nếu không được chữa trị kịp thời nó sẽ giống như di căn của ung thư, người bệnh cuối cùng sẽ phát bệnh mà chết... Nhưng khác nhau ở một điểm, ung thư người bệnh sẽ chết vì bệnh hoành hành còn tâm thần người bệnh sẽ dùng cách cực đoan nhất là tự tay kết liễu cuộc đời mình...

Ngôn giật mình, tay anh có chút run run, môi giật giật.

- Bác Đông, nếu Tiểu Nam mắc bệnh thì phải làm thế nào?

Ông Đông nghiêm nghị.

- Rất khó nói vì bác cũng không thể khẳng định được con bé có bệnh hay không. Nếu thật sự con bé mắc bệnh muốn chữa trị khỏi hoàn toàn thứ nhất là tìm ra nguyên nhân của bệnh tức là những thứ bị nhốt lại vào khóa tâm thần, thứ hai nữa là do chính bản thân con bé, tâm thần phân liệt cách chữa trị hữu hiệu nhất là chính bản thân người bệnh đối mặt với bệnh, từ đó sẽ có cách chữa trị chuẩn xác nhất...

Ngôn nhăn mặt:

- Nếu cô ấy không thể đối mặt với bệnh?

Ông Đông lắc đầu:

- Vậy thì đợi vào kì tích vậy!

Ngừng một chút, ông nói tiếp:

- Có điều bác vẫn không hiểu sao con bé lại không nói được, vốn dĩ con bé không hề bị câm.

- Thật không bác?

Ông Đông gật đầu chắc chắn:

- Thật, kinh nghiệm của cả hai anh em bác mười mấy năm trong nghề. Bác cần tiếp xúc nhiều với con bé hơn nữa. Con bé đâu?

Ngôn giật giật đuôi mắt, anh cười nhạt nói:

- Để sau được không bác, cô ấy ngủ rồi.

Bác Đông trong mắt có vài tia thất vọng, đến khi ra về ông vẫn không quên nhìn xem Tiểu Nam có xuất hiện không, điều này làm cho Ngôn rất khó hiểu...

Đợi đến khi ông Đông đã đi về, Ngôn mới ngồi một mình trong phòng, tay anh mân mê điếu xì gà sữa, miệng thì thầm.

- Tâm thần phân liệt....lão Đông..... Tiểu Nam em quá khó hiểu rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12: Sảy thai

Tiểu Nam ngủ yên tĩnh một giấc đến sáng, khi cô tỉnh dậy nhìn thấy cửa không khóa liền vui mừng bay nhào xuống, dây xích nặng nề kéo ghì cô lại khỏe mạnh cho cô mất đà mà ngã nhào xuống đất. Trán đập xuống nền gạch một trận đau nhức kéo đến. Đưa tay xoa xoa trán, tay lại cầm sợi xích dài nặng trịch...

Tại sao, tại sao cứ giam cầm cô mãi thế???

Bên ngoài có tiếng bước chân đi vào, cô ngước đôi mắt lên nhìn ra phía cửa. Nơi ấy một người đàn ông quen thuộc bước đến, Tiểu Nam vui mừng đến nỗi quên cả đau cô chạy nhào đến anh. Nhưng lại quên mất dưới chân vừa bị móc xích kéo lại, lại thêm lần nữa cô mất đà mà ngã nhào xuống đất.

- Em vui mừng khi gặp tôi à?

Tiểu Nam cố gắng đứng dậy, cô mở tròn mắt nhìn anh...Anh vẫn cao to như thế, vẫn đẹp đẽ như thế.. Cô nhớ anh quá, nhớ đến phát điên lên được..

Cô không biết cô đã làm cái gì sai nhưng cô không giận, không hận anh chút nào... Chắc anh ghét bỏ cô vì cô xém chút đã giết người...

Nhưng không sao không sao...chỉ cần anh chịu gặp cô là được rồi, như thế đối với cô là đủ rồi!

Ngôn hai tay đút vào túi quần, giọng anh ồ ồ:

- Em định bỏ trốn nữa à?

Tiểu Nam lắc đầu, trong mắt cô đã đong đầy lệ, cô nhìn anh, nhìn thật lâu...

- Em nhớ anh!

Ngôn nhìn những hành động diễn tả của cô khiến anh như phát điên lên, đi nhanh đến chỗ cô, một tay anh bóp mặt cô, tay còn lại ôm eo cô thật chặt. Trong đáy mắt anh, ngoài tia chán ghét còn pha lẫn những tia nhớ nhung...

- Nhớ tôi mà đi cùng thằng khác, nhớ tôi mà hôn thằng khác, cô tưởng tôi không biết gì về cô à?

Tiểu Nam ra sức lắc đầu, cô không phải, cô không phải như thế đâu...

Cằm bị bóp chặt khiến cô không thể làm được gì mà nói cô cũng chẳng nói được, toàn thân cô bị anh giam cầm, những trận đau nhức từ trên trán, trên cằm thi nhau ùa đến...

Tại sao anh lại nói cô phản bội anh? Cô nào có phản bội anh chứ?

Ngôn nhìn cô chằm chằm, hốc mắt anh tia đỏ rực đến đáng sợ.

- Em hôn nó chỗ nào, hôn chỗ nào hả?

Nói rồi, anh bóp chặt cằm cô, áp đôi môi của anh vào môi cô. Cái hôn mạnh mẽ, cay nghiệt nhất mà anh từng làm. Cắn chặt môi cô, cô càng tránh né anh càng hung hăng mạnh mẽ hơn..

Tiểu Nam vì đau nên giãy giụa không ngừng, tay cô cố chống đẩy người anh ra khỏi người cô nhưng càng đẩy anh càng mạnh mẽ gắt gao ôm lấy cô đến khi môi bị cắn đến ứa máu mùi máu tanh tanh xộc đến anh mới giật mình mà buông cô ra..

Ngôn nhìn cô nhìn gương mặt nhỏ nhắn xanh xao của cô, nhìn đến đôi môi bị cắn đến ứa máu lòng anh lại trùng xuống..

Anh từng tàn nhẫn vô tình đến nỗi giết chết cả đàn bà đang cùng anh ân ái trên giường chỉ vì cô ta nói dối anh...Anh là người đàn ông nắm quyền sinh sát trong tay, anh không cho phép mình có sự yếu mềm càng không cho phép người bên cạnh anh phản bội lại với anh...

Cái giây phút anh nhìn từ xa thấy rõ ràng Phàm ôm lấy Tiểu Nam cười trìu mến, cô lại nâng chân hôn lên môi hắn...Hình ảnh ấy đẹp làm sao, quả thật rất đẹp. Nhưng tiếc quá cô là đàn bà của anh, là của anh!

- Tôi yêu thương em nhiều như thế mà em nỡ đối xử với tôi như vậy à Nam? Em bỏ đi, em bỏ tôi theo tên đó, em làm như thế em thấy vui vẻ không?

Tiểu Nam giật mình...Anh nói gì vậy? Cô bỏ anh đi khi nào?

Ngôn bắt lấy tay cô, anh dồn ép cô vào gốc tường.

- Em biết tôi đi tìm em cực đến thế nào không? Em biết tôi đã không ăn không ngủ bao nhiêu ngày rồi không? Em biết vì tìm em mà tôi đã nhường hết những vụ làm ăn béo bở cho kẻ thù chỉ vì nhờ họ tìm em, em biết không? Hả?

Tiểu Nam lắc đầu lia lịa, cô càng nghe càng thấy hoang mang..Anh đang nói cái gì, anh nói cái gì mà tìm cô...chẳng phải anh đã biết rồi sao...Phàm đã nói rồi cơ mà?

Ngôn ép cô vợ tường, anh đưa tay lau đi vết máu trên môi cô, động tác nhẹ nhàng hơn bao giờ hết.. Môi anh mím chặt, gương mặt lại đỏ ửng vì nén giận.

- Nam, em biết không, tôi yêu em, tôi thật sự biết mình có tình cảm với em rồi. Nhưng sao em lại...

Ngôn, anh nói gì vậy???

Tiểu Nam không thể nói được gi mà tay lại bị anh giữ chặt những câu hỏi ngổn ngang chất chứa trong đầu cô...Cô không biết anh nói cái gì, cô thật sự không biết...

Ánh mắt Ngôn nheo lại khi nhìn thấy ngực cô vì nút áo bị bong mà hở một mảng khá to, trên bầu ngực tròn đẹp có một dấu đỏ mờ mờ ẩn hiện.

Anh đưa bàn tay thô ráp đi đến trước ngực cô, môi cười lạnh lẽo tà ác.

- Em ngủ với nó rồi à?

Tiểu Nam nhìn lại ngực mình, cô hốt hoảng, đây chính xác là mấy tuần trước, đám bạn của Tâm vừa khống chế cô vừa lợi dụng sàm sỡ...

Nước mắt cô chảy dài, cô biết rồi, cô biết rồi.. anh hiểu lầm cô rồi...

Môi cố mấp máy cho ra câu nhưng cô không tài nào nói được, chỉ còn biết lắc đầu mà khóc...

Ngôn nhìn thấy cô khóc, tâm tình anh lại xao động, đưa tay lau nước mắt cho cô, anh lại nhẹ nhàng hôn lấy cô, hôn luôn cả những vết máu còn động lại...

Tiểu Nam càng khóc bụng cô càng quặn lên từng hồi đau đớn...Mồ hôi trên trán lại tuông ra như suối đổ..

Cô cố dùng hết sức đẩy anh ra lại liên tục lắc đầu...

Ngôn nheo đôi mắt phượng dài, anh vì lửa giận bộc phát nghĩ rằng cô sợ hãi anh nên không còn nhìn thấy những vệt mồ hôi tuông như suối kia nữa. Môi anh mím chặt, một tay nâng cô lên quăng mạnh lên chiếc giường gần đó..

- Em sợ tôi sao?

Tiểu Nam một tay ôm lấy bụng, trong đầu lại nhớ đến kì kinh nguyệt lần trước của mình...

Đã hơn 1 tháng rồi, hơn một tháng rồi... Con cô...con cô...

Chưa kịp mừng vội cô đã bị Ngôn hất lên giường, toàn thân cô nhẹ bẫng cho đến khi cả thân người chạm vào khuôn nệm mềm mại.

Đau...đau quá, bụng cô đau quá...

Ngôn sau khi thả cô lên giường chưa kịp ôm lấy cô đã nhìn thấy gương mặt trắng bệch của cô...Anh bất giác có dự cảm không lành, tim đập liên hồi từng hồi thật mạnh..

Tiểu Nam ôm chặt lấy bụng, cô đưa một tay về phía anh như cầu cứu, môi cố gắng mấp máy ra được một chữ không đầu không đuôi.

- C..o..n....

Con? Ngôn nhìn cô, vừa mừng vì cô nói được lại vừa giật mình khi nhìn thấy một dòng máu đỏ thẫm chảy ra dọc theo đôi chân trắng thon của cô..

Ngôn ôm chầm lấy cô, hét thật to cho bên ngoài nghe được.

- Tần, chuẩn bị xe, chuẩn bị bệnh viện...

Tần đang ở phòng kế bên ôm ấp người đẹp, nghe thấy tiếng Ngôn gọi, anh giật bắn mình chạy sang. Thấy một màn trước mắt, cả người anh cũng run theo mà hô hoán:

- Nhanh, gọi cho bệnh viện, bảo anh Ngôn đang đến, tôi xuống lấy xe. Nhanh...

Hoắc Ngôn ôm lấy Tiểu Nam, tay anh run run lau mồ hôi cho cô, cả người anh run lên vì sợ...

Tiểu Nam xiết chặt lấy tay anh, cô vì đau đớn mà co người lại thành một dúm nhỏ... Trong đầu hiện ra hình ảnh một đứa bé nhỏ nhắn xinh xắn..

Nước mắt tuôn trào, bụng cô lại quặn lên đau đớn khiến cô không thể chịu đựng được nữa mà hét lên..

Ngôn ôm lấy cô, anh bồng cô đi nhanh ra ngoài vừa đi vừa lẩm nhẩm:

- Nam... đừng... anh đưa em đi bệnh viện... không...sao..không sao đâu..

Tiểu Nam ngước đôi mắt lên nhìn anh, người đàn ông cô yêu thương, người đàn ông cũng khiến tim cô tan vỡ...

Trong mắt xoẹt qua vài tia hận ý...cô hận anh...cô hận anh...

Đưa tay vuốt ve chiếc bụng...con...con ơi!!

Trong gian phòng VIP của bệnh viện..

Ngôn đang ngồi ôm lấy tay Tiểu Nam, cả người anh đờ đẫn, gương mặt hốc hác xanh xao đến ghê người.

Di và Tiên đi theo Cảnh và Định đến vừa khóc vừa mắng cho anh một trận mới chịu đi về...

Tiểu Nam sảy thai rồi!

Ngôn đưa tay vuốt ve gương mặt không huyết sắc của cô, tim anh đau lắm...

Đứa nhỏ chưa được biết đến đã vội đi mất, anh hận bản thân anh, hận anh vô tâm đến cô.. Cô nôn ói, anh biết nhưng nghĩ đó là do cô ăn uống không điều độ... Anh chưa từng nhìn thấy phụ nữ có thai, anh không biết có thai sẽ có những biểu hiện gì.

Anh đau lòng quá, anh thất bại quá... đứa bé anh mong, cô mong...lại vì anh mà rời đi mất..

Khi cô tỉnh lại anh biết phải nói với cô cái gì đây???

Bên ngoài một vị bác sĩ trung niên đi vào, bà nhìn Tiểu Nam, lại đi đến ống dây truyền dịch điều chỉnh một chút, sau lưng bà là 2 y tá đang ghi chép gì đó.

- Cô ấy sẽ ngủ khá lâu..

Ngôn đứng dậy, anh nhìn cô nhàn nhạt hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ cô ấy có sao không?

Vị bác sĩ nhìn anh, bà có chút do dự:

- Không, cô ấy sảy thai hiện còn yếu, anh nên chăm sóc cho cô ấy thật tốt. Sảy thai cũng giống như sinh con, tháng đầu nên chăm theo chế độ của sản phụ, đợi sản dịch ra hết có thể xem như tạm ổn trở lại...

Ngôn gật đầu, anh bần thần nói một câu cảm ơn thật nhạt.

Vị bác sĩ định đi, không biết lại nghĩ gì, bà quay lại nói với anh.

- Anh Hoắc, đợi khi cô ấy tỉnh dậy tương đối ổn định anh đến phòng riêng gặp tôi, tôi có vài việc cần trao đổi về vợ anh.

Ngôn chỉ gật đầu, anh hoàn toàn không để yên quá nhiều đến vị bác sĩ đang nhăn mặt đằng kia..

Đợi khi vị bác sĩ đi rồi, anh ngồi xuống, ôm lấy tay cô hôn nhẹ lên mu bàn tay của cô, anh thì thầm.

- Nam, anh xin lỗi, là anh có lỗi với em, có lỗi với con!

Cô gái xinh đẹp nằm trên giường khi nãy loáng thoáng nghe được tiếng ai đó nói chuyện..

Sảy thai? Mí mắt cô giật giật...hình ảnh căn nhà to lớn bốc cháy lại hiện về.. trong đó cô đang trốn trong gốc một vườn hoa hồng đỏ rực.. vì sợ lửa mà trốn tránh làm cho gai hoa hồng va vào người cô khiến toàn thân cô chảy máu không ngừng, cô khi ấy được 8 tuổi...

Lại hiện lên thêm hình ảnh một căn nhà hoang rộng... cô nằm kế bên một cô bé nhỏ bằng tuổi xinh xắn... mặc dù sợ hãi nhưng hai đứa vẫn cố nói chuyện trấn an nhau...tiếng cười nhỏ xíu vụng trộm... cái nắm tay nhẹ của cả hai người...

Hình ảnh đẹp ấy vụt tắt lại hiện lên hình ảnh một tên râu quai nón to con, dơ bẩn đang nhìn cô cười man rợ...hắn trợn tròn mắt lên nhìn cô, cô lại hét lên một tiếng đầy sợ hãi.. những ngón tay của ai đó đang di chuyển vào hạ thân của cô...đau...đau quá!!!

Cuối cùng là hình ảnh Ngôn nhấc bỗng cô lên...trong mắt cô nhìn thấy anh...gương mặt anh đầy máu... anh nói... anh giết con cô rồi!

Ý thức dần mất đi...cô rơi vào trạng thái vô thức... những hình ảnh đau đớn đó nó như thu nhỏ, thu nhỏ vào một chiếc hộp đẹp tinh xảo...sau đó hoàn toàn mất đi!!

Trong một căn phòng sang trọng, Phàm đang ngồi nhìn ra biển, sau lưng vọng lại tiếng nói của ai đó.

- Anh Phàm, bên kia cô gái ấy đã sảy thai.

Phàm nghe đàn em bẩm báo, anh khẽ gật đầu, trên môi không biết là ý cười hay ý giận..

- Tiểu Nam, anh xin lỗi, anh không thể để nó tồn tại trên đời này...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đứa bé

- Anh Ngôn, những tấm ảnh này là giả.

Hoắc Ngôn nheo mắt nhìn về phía Tần, anh gằn giọng, hỏi lại:

- Giả?

Tần gật đầu:

- Dạ là giả, sau khi anh bảo em điều tra lại, em cho người đi điều tra thì phát hiện trong ảnh cô gái chụp cùng tên Phàm tên là Hiền My một diễn viên mới nổi có dáng dấp giống chị Nam. Ảnh này là ghép nhưng ghép rất tinh xảo không dễ gì phát hiện được.

Ngôn nhìn về phía giường bệnh,hai tay anh đút vào túi quần, mắt phượng tinh xảo nheo khít lại, giọng trầm trầm đến lạnh lẽo.

- Được. Tên này ngại thở quá lâu rồi. Tần, cho người đánh up khu rửa tiền của nó, đánh sập được bao nhiêu thì cứ đánh. Đi đi.

Tần phấn khích đến cực độ, anh hoan hô:

- Dạ, đại ca yên tâm, em sẽ đi trả thù cho chị Nam.

Ngôn gật đầu, anh dặn dò thêm:

- Gọi cho Cảnh báo trước một tiếng, lần này làm cho gọn vào, cho người của mình đang nằm vùng ở khu ma túy giữ nguyên không cần động thủ.

Tần gật đầu, anh đi nhanh ra phía cửa, trên môi là nụ cười hào hứng.

Hoắc Ngôn rút điếu xì gà, đang định châm lửa thì sựt nhớ đến Tiểu Nam... Anh nhẹ nhàng nhét lại điếu thuốc vào trong, thở dài một hơi đi đến bên cạnh giường bệnh của cô.

Đã 1 tuần rồi, cô vẫn nằm yên ở đó không chịu tỉnh dậy...Bác Đông có nói cô xác định có những biểu hiện của tâm thần phân liệt, bây giờ chỉ còn chờ cô tỉnh để xác định chính xác...

Kéo ghế ngồi xuống, anh khẽ vuốt ve gương mặt gầy gò xanh xao của cô, ánh mắt lại vô thức nhìn về phía bụng bằng phẳng kia..

Anh bất giác lại thở dài...là do anh, là lỗi của anh. Anh nói anh yêu cô, anh có tình cảm với cô nhưng anh lại không tin cô, anh cho là cô phản bội...

Nực cười... anh tự cho mình là phán đoán luôn chuẩn xác nhưng đến cô anh lại phán đoán theo con tim của mình. Anh thật sự là đang ghen...anh ghen với tên Phàm, anh ghen với quá khứ tươi đẹp trước kia của cô nên khi tên Phàm tung chiêu thì anh lại ngu ngốc bị trúng bẫy.

Hốc mắt anh đỏ ửng, tim anh hiện giờ đau lắm...Anh hại cô ra nông nổi này, hại đứa con của anh phải bỏ đi vì có người cha tàn nhẫn... Anh sai rồi, đời này anh sai thật rồi!!!

Tay anh run run xoa xoa má cô, giọng run run khẩn đặc:

- Nam, tỉnh lại đi em, anh xin em đó!

Trên giường cô gái vẫn an yên nằm đó như là không nhiễm bụi trần... như là đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp.

Trong phòng làm việc của bác sĩ sản khoa.

Vị bác sĩ trung niên nhưng tuổi vẫn còn trẻ nhìn thấy Ngôn bước vào, bà đặt bút đang viết xuống, cười nhẹ nhìn anh:

- Cậu ngồi xuống đó đi.

Ngôn gật đầu, anh lê đôi chân thon dài đi đến bên ghế sô pha, ngồi xuống.

Vi bác sĩ đem đến một sấp hồ sơ bệnh án để trên bàn, bà mở ra một trang trong đó có những hình ảnh của tử cung, cổ tử cung.

- Đây là ảnh chụp tử cung của vợ anh.

Ngôn nheo nheo mày, anh khó hiểu.

- Tôi không hiểu lắm, bác sĩ có thể giải thích cho tôi được không?

Vị bác sĩ gật đầu, bà ngồi thẳng lưng, mắt nhìn thẳng vào Ngôn.

- Thứ lỗi cho câu hỏi không được mấy tế nhị của tôi, ngày trước...vợ anh có từng bị bạo hành tình dục?

Ngôn thoáng giật mình, tim anh đập thình thịch.

- Tôi không hiểu...

Vị bác sĩ hạ mí mắt, bà đau lòng, nói.

- Tôi chắc là anh không biết nhưng tôi vẫn nên làm đúng bổn phận của mình, tôi có nghe bác Đông nói về tình trạng bệnh của cô ấy. Nếu theo như tôi suy đoán rất có khả năng bệnh tâm thần của cô Nam bắt nguồn từ những tấm ảnh về tử cung không được đẹp này..

Nghỉ một chút, bà nói tiếp.

- Tôi không biết được trong quá khứ cô ấy đã trải qua những việc kinh khủng gì nhưng di chứng để lại bây giờ là rất lớn. Cụ thể trong ảnh có vài vùng da thịt bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhưng rất may nó không phải ác tính, hôm làm tiểu phẫu cho cô ấy tôi đã đồng thời làm thêm các thủ thuật nhỏ giúp tái tạo lại vùng bị thương. Nhưng có một điều khiến tôi rất bức xúc đó là cổ tử cung mặc dù đã lành theo thời gian nhưng vẫn thấy được nó không được đẹp như bình thường, tôi đoán khi cô ấy còn nhỏ được điều trị nhưng không điều tra chuyên khoa tận gốc nên để lại những mảnh sạn của quá khứ cho đến ngày hôm nay..

Ngôn hai tay xiết chặt... Bạo hành...bị bạo hành?

- Cô ấy có ảnh hưởng nghiêm trọng không bác sĩ?

Vị bác sĩ e ngại:

- Cơ bản cô ấy bình thường nhưng khả năng sau này có con là rất thấp. Lần có thai này đã được gọi là may mắn vì với vùng tử cung không được lành lặn như thế có thai đã là điều đáng ngạc nhiên đừng nói đến hôm nay cô ấy lại bị sảy thai một lần...

Vị bác sĩ nhìn thấy gương mặt Ngôn đỏ bừng, từng đường gân trên trán như muốn đứt ra, bà hít một hơi cố nói hết những gì muốn nói.

- Tôi biết anh không phải người bình thường như bọn tôi, tôi cũng biết anh rất yêu thương cô ấy nhưng việc khó có con không phải là điều cô ấy muốn hơn nữa... cô ấy đã rất đáng thương... tôi mong anh đừng ghét bỏ cô ấy...

Ngôn nhìn vị bác sĩ đang luyên thuyên nói không ngừng kia, một tai anh nghe nhưng chàng còn đủ thời gian mà bắt bẻ, trong đầu anh chỉ hiện lên hình ảnh Tiểu Nam cười thật tươi, thật tươi..

- Bác sĩ yên tâm, cô ấy là vợ tôi, có tổn thương cũng là vợ tôi, tôi sẽ không bỏ rơi cô ấy trừ khi tôi chết!

Vị bác sĩ nhìn anh, trong mắt bà hiện lên muôn vàn tia kinh ngạc.. Bà biết anh là con người không tâm thường, chủ tịch bệnh viện quốc tế này phải nể trọng anh vài phần, cả bác Đông cả đời chưa bao giờ xưa nịnh ai cũng gọi anh một tiếng thân thương... Người đứng ở địa vị cao như vậy lại chịu yêu thương một cô gái có quá khứ không được đẹp như thế này sao?

Những ýý nghĩa kia chỉ thoáng hiện ra, trên môi bà lại mang nụ cười rất đậm.

- Anh Ngôn tôi rất mừng vì câu nói của anh cũng mừng cho cô Nam. Tôi không hứa sẽ điều trị cho cô ấy mang thai được như những người phụ nữ bình thường nhưng tôi hứa sẽ dùng mọi tâm huyết để điều trị cho cô ấy..

Ngôn mỉm cười nhạt, anh gật đầu.

- Cảm ơn bác sĩ, mong bác sĩ đừng nói lại với cô ấy những chuyện này, tôi sợ cô ấy sẽ biết...

Vị bác sĩ trung niên gật đầu, bà mỉm cười tươi tắn.

- Anh yên tâm, tôi hiểu.

Đến khi Ngôn đi ra khỏi cửa vị bác sĩ trung niên vẫn nhìn theo anh, trên môi vẫn mang nụ cười rất đậm.

- Mong cho 2 người được hạnh phúc...

Trong phòng bệnh, Ngôn khốn khổ ngắm nhìn gương mặt của cô. Anh đau lòng, anh đau xót, anh điên cuồng vì những lời của vị bác sĩ kia đã nói..

Cô bị bạo hành, cô bị bạo hành... khảo nào đêm hôm đó cô không chảy ra những giọt máu kia...

Tại sao vậy? Cô gái nhỏ của anh sao lại chịu những đau đớn đến như vậy? Cô khi ấy vẫn còn là một đứa bé, là một đứa bé đó....

Đứa bé, đứa bé gái 12 tuổi bị bạo hành...??

Tròng mắt anh nheo lại, cả người đứng yên như bị trời trồng.. Hoắc Ngôn đưa mắt nhìn đến Tiểu Nam đang ngủ yên bình trên giường, mắt anh híp lại, môi mấp máy:

- Nam...em có phải???

Lại nhanh tay rút điện thoại gọi cho một đầu số:

- Quân tìm giúp tôi tài liệu những nạn nhân của vụ bắt cóc mười năm trước ở Phan Thiết... Được, càng nhanh càng tốt, tôi cần gấp.

Cúp điện thoại, tay anh run run cầm lấy tay cô, anh xin trời...xin trời... mong cho cô đừng là cô bé năm đó... hoặc mong cho cô đừng có bất cứ liên quan gì đến vụ bắt cóc năm đó...

Còn những tổn thương cô đã chịu đựng, anh hứa sẽ thay cô lấy lại tất cả.. Hại cô, hại cuộc đời cô ra nông nỗi như ngày hôm nay thì đừng mong quãng đời về sau được sống yên ổn!

Tại một nơi khác..

- Anh Phàm, khu A và khu C bị đánh úp, hư hỏng toàn bộ, khu B may mắn đưa hàng đi kịp nên không sao.

Tiếng một tên đàn em của Phàm hớt hải về thông báo. Phàm ngồi trên ghế dựa, mắt anh nheo lại, môi nở nụ cười gian tà.

- Được, thu dọn sạch sẽ, kéo hết anh em về, hàng ở khu B đưa về khu 1.

Tên đàn em giọng điệu hung dữ:

- Anh Phàm, thằng chó Tần cho người diệt hàng của chúng ta, anh ra lệnh em qua em chém chết nó.

Phàm cười gian manh, anh xua xua tay.

- Không đủ khả năng bên phía nó hiện giờ rất mạnh, chú cho anh em sắp xếp ổn thỏa, tôi tự biết đường trả thù.

Tên đàn em vẫn còn day dứt lắm nhưng cũng không dám nhiều lời, nhẹ nhàng lui ra ngoài để lại Phàm một mình trong phòng.

Phàm xoa xoa thái dương, anh với tay cầm khung ảnh đang để trên bàn, môi mỉm cười yêu thương như đang nói với cô gái trong ảnh.

- Nam, anh xem như bồi thường lại cho em... đừng đau lòng...anh sẽ mang em về bên anh!

Có một loại tình yêu gọi là cố chấp... cố chấp vì mình nhưng đâu biết rằng sự cố chấp ấy đến cuối cùng chỉ mang lại khốn khổ ê chề!

Một tuần sau.

Như thường lệ, Ngôn mỗi sáng sẽ đi về nhà thay quần áo sau đó mua một bó hoa mẫu đơn thật lớn đến thay cho bình hoa trong phòng bệnh của Tiểu Nam. Đã gần 1 tháng rồi mà cô vẫn chưa tỉnh lại, anh chẳng biết làm gì khác ngoài đem những thứ cô thích đến cho cô..

Mỗi ngày anh sẽ kể cho cô nghe những chuyện vụng vặt anh làm hoặc có khi là ngồi ôm cô mà nỉ non xin lỗi... Từ việc bón sữa đến vệ sinh cá nhân, thay băng sản dịch cho cô đều do một tay anh chăm sóc. Hầu hết thuê y tá chỉ để truyền dịch và tiêm thuốc cho cô chứ chẳng ai có thể động vào người cô vì anh không cho phép.

Ngôn vừa đi đến cửa, anh vừa đẩy cửa vừa cười đùa:

- Vợ, anh đến rồi đây, em...

Lời chưa dứt bó hoa trên tay đã rơi tuột xuống đất, Tiểu Nam không có trên giường... cô...không có trên giường...

Ngôn thần sắc thay đổi, cả người anh run run, mặt cắt không còn giọt máu, anh điên cuồng chạy ra bên ngoài, hỏi hai tên đang canh gác.

- Nam đâu, cô ấy đâu?

Một tên canh gác tay chân run rẩy, hắn lắp bắp:

- Vừa nãy....chị Nam còn nằm đó mà anh...anh...

Ngôn nhào sang tên đứng bên cạnh, anh nắm cổ áo hắn sốc lên:

- Chị Nam đâu?

Tên này còn run hơn tên kia, hắn sợ đến mức xanh mặt:

- Bọn em..qua..qua..bên kia...hút.. thuốc...

Ngôn đá cho tên đó một cái, anh hét lên:

- Mẹ kiếp tụi mày, một cô gái nằm trên giường cũng không coi được. Đi, đi tìm cô ấy về đây cho tao, nhanh lên.

Cả bọn nháo nhào tung nhau chạy đi tìm Tiểu Nam, trong bệnh viện như rối hết cả lên. Ngôn chạy từ đông sang tây, từ trên lầu xuống dưới vẫn không tìm thấy cô. Cả người anh bần thần sợ hãi..

Cô vừa mất đi con, cô tỉnh lại không có anh bên cạnh có khi nào cô lại bỏ đi tìm Phàm để anh lại một mình hay không?

- Nam.....đừng...anh xin em đừng mà...

Tiếng chuông điện thoại vang lên là của Tần, anh nhanh tay bắt máy.

- Sao..tìm được... được được tôi đến ngay...

Khoa Nhi...khoa nhi...Ngôn vừa chạy vừa tìm đường thật nhanh...

Đến nơi, anh bắt gặp một cô gái xinh xắn đang mặc đồng phục bệnh viện, cô đang đứng cách anh một đoạn không xa. Gương mặt hiền lành đang nhìn chăm chú vào trong phòng kính, bên trong ấy có rất nhiều những đứa nhỏ vừa mới được sinh ra, nhỏ nhắn đáng yêu...

Cô lúc thì mỉm cười lúc lại chu chu môi làm theo động tác của mấy đứa nhỏ, khi lại cười khúc khích trông đáng yêu làm sao...

Ngôn nhìn cô, tay anh run run, chân bước chậm thật chậm... anh sợ lắm... sợ khi cô thấy anh cô lại bỏ chạy mất.

Tiểu Nam nghe được tiếng động, cô quay mặt nhìn sang...Trên môi nở một nụ cười tươi tắn, môi mấp máy...

- Ngôn....

Ngôn đứng thững lại, toàn thân anh như đóng băng, cô không ghét anh, cô còn gọi tên anh...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

- Ngôn....đáng... đáng... yêu...yêu...

Ngôn nhìn cô chăm chú, chăm chú đến nỗi anh quên mất đi cô đang nói gì, anh chỉ biết được bây giờ cô đang đứng đó, cô đang cười với anh, đang nói với anh, đang nhìn anh bằng ánh mắt yêu thương như trước đây cô đã từng...

Trong lòng anh ngoài vui mừng còn nhiều thêm phần lo sợ, cái việc anh ngược đãi cô, anh làm hại đứa nhỏ của anh và cô đến anh còn không thể tha thứ cho mình được thì làm sao cô có thể tha thứ cho anh được?

Có khi nào cô giả vờ không, có khi nào cô giả vờ để rồi rời xa anh không???

Ngôn hít một hơi thật sâu, anh đi nhẹ nhàng đến chỗ cô đang đứng, đến khi chạm được vào tay cô, bàn tay ấm áp mịn màng tâm tình anh mới được buông lỏng phần nào.

Anh cố giữ bình tĩnh, hỏi cô:

- Nam em nói được à?

Tiểu Nam tròn xoe mắt nhìn anh:

- Sao lại...không...không...nói được? Em vẫn nói được... được... mà? Anh...sao thế?

Ngôn nheo nheo mắt, anh ôm chầm lấy cô, tay khẽ vuốt ve tóc cô, giọng anh trầm ổn:

- Ừ anh có vấn đề rồi, em vẫn nói được mà...

Tiểu Nam cười mỉm, cô rời khỏi vòng tay của anh, tay chỉ chỉ vào mấy đứa bé bên trong phòng kín.

- Đáng yêu quá... anh...anh, em..cũng muốn.. có.. một đứa.

Nói rồi cô lại mỉm cười thật tươi nhìn Ngôn như đợi câu trả lời từ anh.

Ngôn trong lòng đang thấp thỏm lo âu, nghe câu nói của cô anh chỉ biết gắng cười thật tươi, xoa xoa đầu cô, nói.

- Tất nhiên là có rồi, em yên tâm.

Tiểu Nam gật gật, cô lại xoa xoa cái bụng nhỏ xíu:

- Em...đói..rồi...

Ngôn nắm lấy tay cô, anh cười nhạt:

- Đi, về phòng đi, anh mua đồ ăn ngon cho em.

Tiểu Nam gật đầu, cô đan bàn tay cô vào tay anh, cứ thế dựa vai anh mà đi.

Đi ngang qua Tần, Tần cười rạng rỡ chào cô, cô còn vui vẻ đưa tay kiểu nhà binh chào lại anh cứ như cô là một con người khác...

Tần nhìn theo bóng dáng của Ngôn và Tiểu Nam, anh tự dưng cảm thấy sự buồn bã sau lưng hai con người này. Anh không biết vì sao anh lại có cái cảm giác ấy nhưng sự thật nó thê lương và buồn tủi....

Đi vừa đến phòng, Tiểu Nam gặp ngay vị bác sĩ phụ sản, bà nhìn cô, lại cười vui vẻ, nói:

- Chúc mừng cô đã lành bệnh, khi nãy cô đi lạc làm mọi người lo quá, tôi đã nói cô đợi tôi rồi mà.

Tiểu Nam áy náy:

- Tôi xin lỗi, vì nghe thấy tiếng em bé khóc không kìm được nên đi xem...

Vị bác sĩ gật gù:

- Thôi tìm được cô là mừng rồi, cô vào trong nghỉ đi, vẫn chưa nên đi lại nhiều đâu, sẽ ảnh hưởng đấy.

Nói rồi bà quay sang Ngôn đang khó hiểu đứng đó:

- Cậu đi theo tôi lấy thuốc cho cô ấy nhé.

Ngôn gật đầu, anh nhìn Tiểu Nam, xoa đầu cô, bảo:

- Em vào đi, đợi anh 1 chút, anh đi lấy thuốc cho em.

Tiểu Nam ngoan ngoãn cười thật tươi, cô còn tinh nghịch nháy mắt với anh, xong lại đi vào trong, lên giường rồi nằm xuống.

Vị bác sĩ nháy mắt ý bảo Ngôn ra chỗ khác nói chuyện, anh gật đầu, nhẹ nhàng đóng cửa đi theo sau lưng bà.

Đến góc khuất của dãy phòng, bà nghiêm nghị quay lại nhìn anh:

- Cô ấy không nhớ mình bị sảy thai, rất may khi nãy tôi gặp được cô ấy, cô ấy hỏi tôi bệnh của cô ấy thế nào sao lại nằm lâu vậy. Tôi khi đó rất ngạc nhiên vì cô ấy nói được, lại ngạc nhiên hơn nữa khi cô ấy không hỏi tôi đến đứa bé. Nghĩ đến hôm tôi trao đổi với bác Đông về bệnh của cô ấy, tôi không nói gì nhiều chỉ bảo cô ấy bị đau bụng do rối loạn rụng trứng nên phải nằm viện điều trị theo dõi. Cô ấy có hỏi thì cậu nên nói thế cho trùng ý với tôi.

Ngôn gật đầu, trong lòng anh bây giờ ngổn ngang thật sự. Gần 26 năm sống trên đời ngoài việc khi bé ra anh chưa phải lo âu sợ hãi như bây giờ...

- Cảm ơn bác sĩ, tôi biết rồi.

Vị bác sĩ gật đầu, bà cố trấn an anh:

- Cậu nên liên lạc cho bác Đông...

Ngôn gật đầu. Anh cảm ơn vị bác sĩ sản khoa một lần nữa, đợi đến khi bà đi khuất anh vẫn chưa thể định hình được mọi việc.

Phải sau đó rất lâu anh mới lặng lẽ thở dài, đau lòng rút điện thoại gọi một dãy số quen thuộc.

- Bác Đông...là cháu... cô ấy tỉnh rồi!

Trưa hôm ấy sau khi ăn uống no nê, Tiểu Nam ngủ một giấc đến chạng tối mới tỉnh dậy.

Bác Đông có ghé qua, ông và em của ông mua một giỏ trái cây to đến thăm cô. Cô vẫn nhớ đến ông và bà Điệp, những thứ bà Điệp hỏi cô cô đều trả lời được hết, chỉ duy nhất việc đứa bé là quên..

Ông Đông khi ra về nháy mắt ra hiệu cho Ngôn,bảo khi ông về ông sẽ gọi. Ngôn gật đầu, anh cũng không muốn nói ở đây sợ Tiểu Nam sẽ nghe thấy.

Đêm hôm đó, Ngôn nằm ôm cô trên giường, anh xoa xoa vai cô, dịu dàng hỏi:

- Nam, sao em bị ngất vậy?

Tiểu Nam cười khúc khích, cô chỉ vào trán anh:

- Anh hỏi lạ vậy, không...phải anh đến...chỗ Phàm đưa...em về... sau đó... em...đau bụng sao?

Ngôn tim đập mạnh, anh cảm thấy nhói nhói ở nơi ngực trái đang đập kia. Trước kia anh mong cô sẽ quên việc mất con nhưng khi thấy cô ngây ngốc như thế này anh lại sợ...

Anh sợ lắm khi có một ngày nào đó cô bỗng nhiên nhớ hết tất cả thì sẽ như thế nào???

Ngôn cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, anh nói:

- Ừ, anh dạo này mau quên quá. Thôi em ngủ đi, mai xuất viện rồi, bọn Di mới gọi cho anh la hét ôm xồm mai sẽ đến đón em đấy.

Tiểu Nam ôm lấy anh, cô dúi đầu vào ngực anh:

- Ừm..ừ...em ngủ.. đây..

Sau khi Tiểu Nam ngủ say, Ngôn khẽ xuống giường, anh đắp chăn cho cô sau lại đi ra ngoài gọi điện cho bác Đông.

Ông Đông và bà Điệp hiện đang còn làm việc trên phòng của ông Đông, Ngôn không muốn làm phiền hai người đi xuống nên anh trực tiếp đi lên tìm.

Ngồi vào ghế, ông Đông nhìn anh chăm chú,lát sau ông nghiêm túc nói với anh.

- Ngôn, những việc khi trước bác nói với con con còn nhớ không?

Ngôn gật đầu.

Ông Đông im lặng một hồi lâu, nói tiếp.

- Con bé Nam mắc bệnh tâm thần phân liệt, bệnh có lẽ cũng đã trở nặng...

Ngôn run run, giọng anh khàn đặc:

- Vậy bây giờ phải làm sao hả bác?

Bà Điệp vẫn im lặng nãy giờ, bây giờ mới lên tiếng:

- Không cần làm gì hết, cô sẽ kê thuốc cho con bé, thuốc điều trị tâm thần. Loại bệnh này nguy hiểm ở chỗ khi bệnh nhân lâm vào phân liệt, ví dụ như con bé Nam thì dạng hộp kí ức, có người sẽ là nhớ quên xen kẽ, trong một giây nếu không kiểm soát được mình tiêu cực nhất con bé có thể tìm đến cái chết. Nên cô mong con có thể bên cạnh theo dõi con bé mỗi ngày, khi con bé có những hành động tự làm hại đến bản thân mình con nên kịp thời đưa con bé đến bệnh viện, chỉ duy nhất môi trường cách ly sẽ giúp con bé tốt nhất.

Ngôn nghe những lời bà Điệp nói mà anh như không tin vào tai mình...Tiểu Nam của anh có thể tự sát???

- Nếu bây giờ con muốn điều trị cho cô ấy tại nhà thì được không cô Điệp?

Bà Điệp gật gù:

- Được, hiện tại con bé vẫn ổn lắm không có biểu hiện gì hại, nhưng càng ổn càng nguy hiểm. Con bé tâm lý rất mạnh, giấu bệnh rất kỹ, ngay cả việc con bé vốn cho rằng mình bị câm thì bây giờ lại cho mình nói được.

Ngôn hỏi tiếp:

- Con cần biết cách nào giúp cô ấy khỏi bệnh nhanh nhất.

Bác Đông giọng trầm bổng, ông trả lời:

- Tìm ra nguyên nhân bênh, từ đó có thể điều trị tâm lý cho con bé kết hợp với thuốc tâm thần. Bác nghĩ con nên điều tra từ bên ngoài sẽ tốt hơn là khai khác từ con bé.

Bà Điệp gật đầu:

- Con nên tìm hiểu bên ngoài, con bé rất kín, cô không khai thác được gì thêm từ con bé. Bệnh đã đến hồi nặng, càng nặng người bệnh càng giấu kín, mà con bé như cố giấu hết đi vào trong không để lộ một chút gì ra ngoài. Càng giấu kín càng nguy hiểm, con nên nhanh một bước trước tiến triển bệnh của Tiểu Nam...

Tâm thần phân liệt! Anh từng nghe nhưng chưa từng nghĩ một ngày nào đó người thân yêu nhất của anh sẽ mắc bệnh..

Đứng nhìn cô thật sự lâu, anh lại mệt mỏi thở dài, anh không biết bây giờ làm gì có thể giúp được cô trong khi mọi tư lịch của cô đều có chỗ không bình thường.. Những thứ anh biết thì người ngoài đều biết, còn những thứ anh không biết được thì trên đời này chắc chỉ có cô biết...

Rốt cuộc cô đã trải qua những đoạn thời gian kinh khủng như thế nào để giờ này phải khép mình gom hết những kí ức bỏ vào chiếc hộp vô hình kia...

Cô khi trước 10 tuổi là sống thế nào? Cô khi 12 tuổi là ra sao???

Một người duy nhất biết được là người đã nuôi dưỡng cô cũng đi mất, anh biết bắt đầu từ đâu bây giờ?

Trong đầu vô thức hiện lên hình anh bác Đông khi lần đầu tiên gặp cô...

Mắt anh nheo lại...anh sẽ thử bắt đầu từ đó

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thay đổi

Từ hôm xuất viện trở về, Tiểu Nam như biến đổi thành con người khác. Cô nói nhiều, cười nhiều, vận động cũng nhiều. Ngôn vui mừng ra mặt nhưng thật tâm anh vẫn rất lo lắng. Đến bây giờ anh mới hiểu được thì câu nói lo được lo mất của bọn Cảnh là như thế nào!

Tiểu Nam càng thay đổi theo hướng tích cực lòng anh lại tăng lên thêm một nỗi lo tiêu cực. Cô vui vẻ, cô năng nổ cùng đồng nghĩa với việc cô đang cố gắng giấu kín những nỗi khổng khổ của mình.

Anh sợ lắm, sợ một ngày nào đó, khi cô đột nhiên nhớ được hết tất cả mọi chuyện, cô sẽ hận anh, sẽ ghét anh, sẽ.... Nghĩ đến đó thôi cũng khiến tim anh như muốn nổ tung ra.

Thì ra cảm giác yêu một người, quan tâm cho một người là như thế...

Mỗi ngày Tiểu Nam đều theo anh đến công ty, cô được anh kê cho một chiếc bàn nhỏ ngồi bên cạnh hay có đôi khi là theo anh đi đàm phán các phi vụ làm ăn. Chẳng biết từ khi nào giới thượng lưu thành phố truyền tai nhau về bóng hồng bên cạnh Hoắc Ngôn, chỉ có hơn chứ không kém Kiều Nữ của lão đại Trữ Huyết.

Trong phòng làm việc của giám đốc.

Tiểu Nam nheo nheo mắt nhìn về phía bàn lớn, cô chăm chú theo dõi người đàn ông đang nghiêm túc giải quyết các tập hồ sơ.

Ngôn như hiểu được ý cô, anh ngước mắt lên nhìn cô, cười nhạt:

- Sao? Em lại chán rồi à?

Tiểu Nam chống hai tay lên bàn, cô ủ rũ:

- Anh đưa em về nhà nội đi, em cần quét dọn nhang đèn cho nội nữa.

Ngôn xoay xoay cây bút trên tay:

- Anh cho người làm giúp em rồi, em yên tâm.

Tiểu Nam lại rầu rĩ:

- Em có chút buồn...

Ngôn nhìn gương mặt nhỏ nhắn múm mím của cô, anh bất giác bật cười, đưa tay về hướng cô, phẩy phẩy:

- Lại đây, đi.

Tiểu Nam chống tay thở dài đi đến chỗ anh, đứng trước mặt anh ủ rũ như người không hồn.

Bỗng nhiên Ngôn ôm chầm lấy cô, kéo cô vào lòng anh, ôm cô thật chặt. Anh hôn lên môi cô, cái hôn phớt lờ nhưng đủ khiến Tiểu Nam đỏ mặt.

- Em chán lắm à?

Tiểu Nam gật gật đầu, tay cô đưa lên môi xoa xoa.

Ngôn nhìn gương mặt đỏ ửng như Mặt Trời ban trưa của cô, lòng anh vui vẻ đến lạ.

- Anh và em tìm việc gì làm cho bận, được không?

Tìm việc làm cho bận? Tiểu Nam vẫn còn đang suy nghĩ sẽ nên làm gì liền thấy Ngôn bồng cô đứng dậy đi nhanh về phía giường nghỉ của phòng làm việc.

- Ngôn, đang ban ngày, anh làm gì thế?

Ngôn cười yêu mị:

- Ban ngày hay ban đêm thì khác gì nhau?

Tiểu Nam đỏ mặt, mới hôm qua đã...mệt chết cô mất thôi.

Tiểu Nam nũng nịu:

- Nhưng em mệt, hôm qua...mệt mà..

Ngôn véo mũi cô, anh cười gian manh:

- Anh không mệt thì thôi sao em lại mệt, anh chẳng thấy em làm gì..

Tiểu Nam hết nói nổi với anh, làm gì, anh muốn cô làm gì hả?

Đặt cô lên chiếc giường rộng, bên ngoài cửa sổ nắng vẫn chiếu xuyên qua lớp kính dày soi gọi vào gương mặt đẹp không tỳ vết của anh.

Ngôn cúi người xuống nhìn cô, anh khẽ nói:

- Ngoan đi, anh đưa em đi chơi, được không?

Tiểu Nam chống tay lên ngực anh, cô dùng tay vẽ vẽ vòng tròn:

- Đi đâu?

Anh mỉm cười:

- Đi làm ăn.

Nói rồi anh hôn lấy môi cô, ấn cô xuống giường, mút mát cánh hoa đào nhỏ yêu kiều của cô. Tiểu Nam không chống cự, cô đưa tay ôm lấy cổ anh, đan những ngón tay thon dài búp măng trắng hồng vào tóc anh. Giọng cô kiều mị du dương:

- Ngôn...sinh một đứa đi.

Ngôn thoáng sững sờ vì câu nói của cô, anh nhìn cô thật lâu, lát sau mới nhoẻn miệng cười gật đầu.

Tiểu Nam vui vẻ cười xinh đẹp, cô chủ động hôn lên đôi môi đỏ mọng của anh, tiếng môi lưỡi va chạm vào nhau tạo nên những tiếng chụt chụt sắc dục...

Từng mảnh quần áo được cởi vội, anh ôm lấy cô rất chặt, tay cầm cậu nhỏ đã sớm bành trướng nổi gân kia ma sát chọc ghẹo vào hang nhỏ của cô khiến cô chịu không nổi phải gồng mình lên nín nhịn..

- Nam, 40 phút được không?

Tiểu Nam thoáng đỏ mặt, cô khẽ lắc đầu.

Ngôn véo mũi cô, anh cười tà mị:

- Hết cách, em không thể ít hơn...

Nói rồi cậu nhỏ trực tiếp đưa vào hang nhỏ của cô...từng đợt va chạm mãnh liệt như những con sóng vỗ vào bờ..Hai tay cô bấu víu vào lưng anh, chân lại vắt ngang hông anh như con rắn nhỏ không xương...

Tiếng rên yêu kiều của cô hòa cùng giọng ồ ồ trầm bổng của anh tạo nên khúc dạo tình mê người...

2 tháng sau.

Tiểu Nam sống bên cạnh Ngôn như một người vợ thật thụ, từ khi anh xác định yêu cô bên cạnh anh không có một bóng hồng nào lởn vởn...Trước kia là anh cho phép, bây giờ có cho tiền bọn họ, bọn họ cũng không dám đến gần anh..

Về việc bệnh tình của cô, chỉ có đám Cảnh là được Ngôn thông báo trước, ngoài anh và bác sĩ Đông ra thì toàn bộ anh em Hồng Hưng đều được Tần răng dạy qua một khóa để khi cô có hỏi bọn họ có thể trả lời mạch lạc.

Trước kia cô không nói được, bây giờ cô lại nói được nhưng lại quên đi quãng thời gian trước kia cô bị câm. Mà Ngôn sợ cô sẽ nhớ hết lại những chuyện đau buồn cho nên anh tích cực phong tỏa mọi tin tức. Bình thường cô đi đâu anh sẽ đi theo đó hoặc có đôi khi anh đi công tác xa không thể đem cô theo vì nguy hiểm anh sẽ nhờ hai cô vợ xinh đẹp của hai cậu bạn thân giúp anh chăm sóc cho cô. Ngôn đối với cô là yêu thương bảo hộ đến nỗi sợ cô mất đi một sợi tóc. Anh tạo cho cô một thới giới như những gì cô đang nghĩ, cô không câm thì sẽ là không câm.

Tiểu Nam sau lần đó, cô biến đổi trở nên vui tươi hay cười, trước kia là bộ dáng yếu đuối hay sợ sệt, bây giờ lại ma mãnh đanh đá đáng yêu..

Nhìn cô vui vẻ bất giác ai nấy biết chuyện đều lo lắng đến một ngày nào đó cô đột nhiên nhớ được tất cả không biết sẽ như thế nào?!

Riêng Ngôn, anh mong cô sẽ mãi mãi như bây giờ, không thay đổi...

Hôm nay Tiểu Nam có hẹn với Tiên và Di, bọn cô hẹn nhau ở trung tâm thương mại nhưng vì cô buồn chán nên đi sớm một chút cũng tiện ngó nghiêng các cửa hàng thời trang. Bình thường khi cô ra ngoài Ngôn đều cho người bí mật đi theo cô để đảm bảo an toàn cho cô.

Tiểu Nam vừa đi vừa ngắm một chiếc túi rất xinh, cô do mải mê ngắm không hay đâm sầm vào một người.

- Này đi không nhìn đường hả?

Tiểu Nam vội ngước mắt lên xin lỗi nhưng khi nhìn thấy người phía trước tim cô bỗng nhiên đập mạnh thêm một chút... Tâm...là cô ta.

Tâm cũng hoảng hốt khi nhìn thấy cô, sự việc lần trước khiến Tâm vẫn còn sợ khiếp vía. Mặc dù vết dao đâm không sâu nhưng chỉ xém một chút nữa là tổn thương nội tạng rồi.

- Là...mày... à?

Tâm run run giọng hỏi Tiểu Nam.

Tiểu Nam nhìn Tâm chằm chằm khiến Tâm có chút hoảng hốt, mãi một lát sau cô mới hỏi:

- Cô không sao chứ, tôi lần đó không cố ý nếu cô không ép tôi vào đường cùng tôi sẽ không...

Tâm ngạc nhiên, mồm cô ta há to:

- Mày nói được sao?

Tiểu Nam trợn tròn mắt:

- Sao lại không nói được, cô nói gì vậy?

Tâm khó hiểu nhìn Tiểu Nam, vụ việc kia được một người đàn ông đứng ra che giấu. Anh ta nói nếu đám của Tâm còn nhắc đến việc kia, anh ta sẽ lấy mạng từng đứa một. Tiếp sau đó lại đến Hoắc Ngôn cho người đem tiền đến hăm he không khác gì người đàn ông kia. Nên trên cơ bản Tâm đã nhận

tiền, ả sẽ không dám động đến Tiểu Nam nhưng việc Tiểu Nam đột nhiên nói được làm cho ả quá mức tò mò. Mặc dù được chi tiền trám miệng nhưng ả vẫn không ưa nổi Tiểu Nam, nhìn thấy cô được nhiều người có quyền bao bọc, ả ta tức anh ách, lần này gặp được cô nên khiến cô bẽ mặt thì tốt..

Tâm hết ngạc nhiên lại vênh váo:

- Nói được hay không kệ mày, sao nào, còn muốn đâm tao nữa không?

Tiếng nổi của Tâm rất to khiến mọi người xung quanh chú ý, ả ta lại huênh hoang:

- Tao hỏi sao mày không trả lời, mày ngon lắm mà.

Tiểu Nam Định quay đi không nói tiếp với ả nữa nhưng lại bị ả kéo lại.

- Thằng Trung bị tao đá lăng lốc rồi, mày thèm thì về mà hốt nó...nhưng mà để lại cho tao một trong 2 anh kia đi..haha...

Tâm quả thật ả ta ghét cay ghét đắng Tiểu Nam, nguyên nhân vì sao ả ta cũng không biết nhưng có thể là vì ganh tỵ. Nhìn Tiểu Nam sống quá tốt ả ta lại thấy không công bằng cho ả.

Tiểu Nam mở to mắt, cô thong thả nói:

- Việc riêng của cô không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ muốn hỏi xem cô đã ổn chưa thôi còn ngoài ra những việc khác tốt nhất cô đừng nên nói bừa.

Tâm dằn lấy tay cô lại quan sát xung quanh,thấy không có người của Ngôn, ả ta quát:

- Đâm tao một nhát xong tưởng mình ngon hả, mày có gan làm lại lần nữa đi. Tưởng gì lăng loàn cùng lúc hai ba thằng mà tưởng mình thánh thiện lắm, tao khinh.

Tiểu Nam dằn tay ra khỏi tay ả, cô nheo mắt:

- Đủ rồi đó.

Tâm vẫn không chịu buông tha cho cô, ả ta dai hơn đỉa sống, vẫn vênh váo lớn tiếng:

- Ai chà, từ một con câm bán nước nay lên làm người tình của đại ca nên lớn tiếng quá ha, mày còn nhớ tao từng vả vào mặt mày không con kia, nhớ không? Lần đó đánh sướng tay phải biết, hay để tao làm lại nha..

Lời ả ta chưa dứt bàn tay đã giơ lên cao...từ đằng sau Tiểu Nam cũng xuất hiện nhiều tên áo đen đang sồng sọc đi đến, cùng lúc ấy bóng dáng của Tiên và Di cũng đang đi đến gần.

Di nhìn thấy Tiểu Nam đằng trước đang sắp bị Tâm đánh, cô chạy nhanh đến hét lên:

- Nam, coi chừng...

Tiểu Nam giờ đây không quan tâm phía sau có những ai, hai mắt cô đỏ ngầu, môi cười đểu. Cô nắm chặt cánh tay vừa đưa lên không trung kia của Tâm, bóp thật chặt bẻ quặp nó ra sau đồng thời cô nhanh như cắt di chuyển ra sau lưng Tâm, ấn tay cô ta xuống, cô cười nhạt:

- Mày bị đâm một lần rồi vẫn còn nhớ nhung muốn bị đâm lần thứ hai à?

Tâm vừa đau vừa sợ, ả ta ngay thời điểm vung tay đã thấy mình ngu ngốc khi sau lưng Tiểu Nam có rất nhiều người áo đen chưa tính đến hai cô gái kia sau lưng hàng tá vệ sĩ. Định bỏ của chạy lấy người nhưng chưa kịp đã bị Tiểu Nam tóm được, ả lần này xem như tự chui vào rọ. Cứ nghĩ cô vẫn còn dễ bắt nạt như xưa, đâu ngờ...

- Buông tao ra đi, tao chỉ giỡn chút thôi mà..

Tiểu Nam trừng mắt:

- Mày giỡn vui quá, tưởng tao vẫn còn hiền cho mày bắt nạt à?

Di và Tiên cũng vừa đi đến, phải nói bọn họ mắt chữ A mồm chữ O vì kinh ngạc khi nhìn thấy một màn kia của Tiểu Nam.

Di nhanh chóng tỉnh ngộ, cô đi đến gần Tiểu Nam, cười ha hả:

- Đáng đời cô..

Tâm giờ đây ê mặt, xung quanh biết bao người xem từ đầu đều che miệng cười không một ai đến đỡ lấy ả. Ả vừa đau đớn vừa tức điên nhưng hết cách nếu không bỏ đi sợ người của Hoắc Ngôn đến ả có nước đi kể tội với Diêm Vương.

- Nam, cô tha cho tôi đi, tôi biết lỗi rồi.

Tiểu Nam nheo nheo mắt, cô cười vui vẻ hỏi Di:

- Tha hay không tha?

Di vỗ vỗ vai cô:

- Thôi đến giờ xem phim rồi, tha đi.

Tiểu Nam gật đầu, cô buông tay tha cho Tâm. Ả Tâm được thoát thân, ả không nói gì quay đầu ôm tay bỏ đi mất dạng..

Tiểu Nam cười ha hả, cô trông vui vẻ vô cùng.

- Cứ thích trêu người khác.

Tiên nhìn chăm chú, cô trong lòng có chút khó hiểu khi bắt gặp ánh mắt đỏ ngầu của Nam...hay có khi cô nhìn nhầm..

- Đi đi 2 cô nương, trễ giờ rồi kìa..

Cả ba lại xem như không có chuyện gì, vui vẻ ôm lấy nhau đi đến hướng rạp chiếu phim bên trong khu trung tâm...

Bọn người đi theo Tiểu Nam chỉ kịp mở tròn mắt nhìn thủ pháp nhanh gọn lẹ của cô, nếu đoán không lầm thì đây đích xác là đệ tử của anh Tần a..

Phía góc khuất xa xa, một người đàn ông nhìn không rõ mặt đang chăm chú nhìn về hướng này. Ông ta đầu đội mũ lụp xụp che mất gần hết khuôn mặt, chỉ nhìn thấy miệng đang nhoẻn lên cười gian ác.

- Được..

Đêm đó sau khi lăn lộn một trận trên giường, Tiểu Nam mệt mỏi, cô díp hai mắt lại đang định ngủ. Hình như lại sực nhớ đến chuyện ban sáng, cô khép khép mi mắt, ôm lấy Ngôn, giọng ngái ngủ hỏi:

- Ngôn, anh nhớ cái cô Tâm từng đánh em không?

Ngôn ôm lấy cô, anh xoa xoa bàn tay nhỏ của cô:

- Nhớ, sao vậy?

Tiểu Nam gật gật, cô hỏi:

- Sáng em có gặp cô ta, cô ta điên khùng thế nào lại nói em bị câm..điên hết sức...

Động tác của Ngôn dừng lại, mắt anh híp sâu, gương mặt khi nãy còn nhu mì nay đã chuyển sang lạnh lẽo.

- Cô ta nói vậy sao?

Tiểu Nam lại gật gật, cô ôm lấy anh, hai mắt đã khép:

- Ừm..Em suy nghĩ mãi... cô ta bị sao vậy...

Nói đến đây cô lại im bật chìm vào giấc ngủ...

Ngôn nhìn cô, anh khẽ hôn lên môi cô, ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo. Xem ra anh vẫn còn sơ suất, rất may Tiểu Nam không nghĩ quá nhiều...

Cô gái kia, ắt hẳn ngại mình sống nhiều nên không muốn sống nữa rồi...Nếu đã thế thêm một phiền phức chi bằng bớt một phiền phức vậy.

Tiểu Nam của anh, anh sẽ không để cho cô chịu bất cứ tổn thương nào nữa... Nếu căn bệnh này chữa không hết anh cũng không muốn chữa nữa.. Chỉ cần cô như bây giờ thôi, còn những chuyện khác anh thay cô an bài tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tranh chấp

- Anh nói sao, vụ bắt cóc năm đó không tìm ra được nạn nhân?

Đầu dây bên kia một giọng trầm vang lên:

- Ừ, không tìm được. Tôi cũng đang đau đầu vì không tìm ra được giúp cậu. Nhưng tôi đoán không lầm người đứng sau phong tỏa xóa hết dấu vết thông tin này là một người thuộc thế hệ trước...

Ngôn nheo nheo mắt:

- Ý anh là các lão làng?

Đầu dây bên kia lên tiếng:

- Manh mối cuối cùng tôi có được thì vụ bắt cóc năm đó ngoài 8 đứa trẻ không tìm được xác thì có 3 đứa thoát được, còn về 3 đứa trẻ đấy là ai thì vô phương. Người của tôi và Tống Phong cũng không tìm ra được.

Ngừng một chút, đầu dây bên kia tiếp tục:

- Có một điều nữa là, 4 tên cầm đầu bắt cóc năm đó, 2 tên đã chết, 1 tên vẫn còn trong tù, còn 1 tên thì mất tung tích. Tên trong tù hắn gần như điên dại nên không thể nhận dạng được tên còn lại, nếu anh tìm được tên còn lại may ra có thể có chút manh mối...

Ngôn gật đầu:

- Anh gửi cho tôi ảnh 3 tên đã chết và bị bắt, tôi cho người đi tìm hiểu thêm.

- Được.

Điện thoại cúp ngang, tiếng tút tút kéo dài...

Ngôn ngồi xuống ghế, hai tay anh xoa xoa thái dương có chút mệt mỏi. Thật sự chưa bao giờ có việc nào lại khiến anh nhọc tâm đến như việc này.

Tiểu Nam bé nhỏ của anh, anh chẳng thể hiểu được quá khứ của cô...Anh cảm thấy bản thân mình sống làm đại ca Hồng Hưng thật không xứng...Chỉ một việc tìm lý lịch của cô mà anh phải nhờ vả khắp nơi, cuối cùng không vẫn hoàn không, không có được một chút manh mối nào.

Tiếng ting ting thông báo có email được gửi đến, Ngôn kéo kéo con chuột của máy tính, anh nhấp vào ô tin nhắn đến. Màn hình hiện ra gương mặt của 3 tên đàn ông...hình ảnh trên màn hình làm anh có chút run run..

3 tên này... còn 1 tên nữa... chẳng phải hắn là một trong hai tên đã chết sao, sao lại không có ảnh của hắn?

Tất cả hình ảnh trong quá khứ năm anh 16 ùa về khiến những gân xanh trên trán anh như nổi cộm...Bàn tay anh siết lại, mắt đỏ ngầu tỏ ra sát khí kinh người..

- Mày giỏi lắm, trốn tao giỏi lắm.

Câu nói không đầu không đuôi nhưng hận ý có thừa. Đã bao lâu rồi kể từ cái đêm anh chính tay bắn chết hắn, loại ánh mắt này anh chưa từng dùng cho bất kì ai bất kì trường hợp nào. Đây là loại sát khí của sát thủ, sát khí của thần chết!

Tổng bộ Hồng Hưng.

Tiểu Nam đang nghịch nghịch mấy khẩu súng mini vừa được bên Trữ Huyết gửi đến, đây là mẫu thử chưa được đưa vào sản xuất. Chẳng biết vì sao từ khi cô tỉnh lại lại có yêu thích đặc biệt với súng ống đánh đấm đạn dược, mà với loại sở thích này Ngôn cũng không ngăn cản.

Ngôn có hỏi qua ông Đông, ông ấy nói chắc có thể đây mới là tính cách thật của cô, cô bỏ hết những đau buồn vào chiếc hộp và sống một cuộc sống vui tươi hạnh phúc. Ngay cả ông cũng nói nếu được cô cứ như bây giờ sẽ tốt cho cô nhiều hơn là việc bắt cô nhớ lại hết tất cả...

Hoắc Ngôn vừa đi xuống đã nhìn thấy Tiểu Nam đang vươn tay nhắm vào hồng tâm cách xa 500m, cánh tay cô vương thẳng, ánh nhìn bén nhọn, tư thế rất đẹp rất chuẩn.

" Bằng, bằng, bằng " ba tiếng nổ vang lên, hồng tâm ngay giữa trán mô hình dựng bị bắn khủng một lỗ to khiến cho cả khu tập bắn ồn ào vỗ tay kịch liệt.

Tần đi đến gần Tiểu Nam, anh vỗ tay bốp bốp:

- Chị Nam thiệt là có bản lĩnh nha.

Tiểu Nam buông súng, cô quay sang nhìn anh cười:

- Này cũng cảm ơn anh đã dạy cho tôi, vẫn là cảm ơn anh.

Tần cười nói thêm:

- Em nói thật đấy, em từng nghe nói vợ của lão đại Trữ Huyết là anh dũng song toàn nay xem ra chị Nam nhà ta cũng không yếu kém. Chị chỉ học có 1 tuần mà đã bắn chuẩn xác thế này thì quả là có năng khiếu, biết đâu trước kia chị là đặc công thì sao. Thật là khâm phục, khâm phục mà.

Tiểu Nam cười rạng rỡ, cô xua tay không dám nhận:

- Đừng trêu tôi nữa, tôi vẫn còn non yếu.

Tần đưa hai ngón tay cái giơ lên, ý bảo rất tốt.

Tiểu Nam cũng không nói gì, cô chỉ cười cười cho qua, trong đầu lại luôn nghĩ đến hai chữ Tần vừa nói...Đặc công...đặc công à? Nghe có vẻ quen quá!!!

Ngôn đứng từ xa nhìn cô, ngay khi những người dưới kia không nhận ra nhưng anh nhìn có thể nhận ra rằng đây không phải lần đầu tiên cô tiếp xúc với súng. So với tốc độ vận dụng của một người bình thường thì không thể nào bắn chuẩn xác và thành thạo đến như vậy, trừ khi có tập luyện qua rồi.

Mà Tiểu Nam từ 10 tuổi đã đến sống với bà bán nước, như thế thì cô học được bắn súng từ khi nào? Hay là Phàm dạy cho cô?

Không thể được, nếu Phàm từng cho cô tiếp xúc với súng thì chẳng thể nào cô không biết hắn ta là sát thủ??

Ngôn nheo nheo mắt, ánh mắt thăm dò pha lẫn yêu thương đang nhìn về phía kia, môi anh bất giác bật ra câu nói:

- Nam, em là người như thế nào???

Tiểu Nam như có linh cảm được với anh, cô đang mò mẫm khẩu súng liền quay lại nhìn về phía anh. Nhìn thấy anh đang nhìn cô, cô vui vẻ nở nụ cười thật tươi:

- Ngôn!

Anh bừng tỉnh, hai tay đút túi quần, đôi chân dài thong thả bước về phía cô.

- Sao, em thích à?

Tiểu Nam đi đến anh, cô gật gật:

- Thích, em rất thích.

Ngôn xoa xoa đầu cô, anh mỉm cười:

- Anh cho người bên Trữ Huyết làm cho em một khẩu riêng để phòng thân, được không?

Tiểu Nam hai mắt sáng rực, cô gật đầu liên tục:

- Được được, Ngôn là tốt nhất!

Hoắc Ngôn nhìn cô, mắt anh nheo lại mang theo ý cười:

- Với một điều kiện?

Cô cười đến rực rỡ:

- 100 điều kiện cũng được, anh nói đi.

Ngôn cười gian manh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô khiến cả mặt cô đỏ bừng:

- Tối nay 3 lần, mỗi lần 45 phút...

Chết tiệt, tên biến thái, 45 phút chẳng khác nào bắt cô chơi đá banh 3 hiệp không được nghỉ ngơi. Tên biến thái!

Tiểu Nam không nói gì cô trợn tròn mắt nhìn anh, môi run run giật giật không nói nên lời. Mãi lát sau cô mới buông được một câu trống không:

- Anh mơ đi!

Hoắc Ngôn vui vẻ cười thành tiếng, anh kéo cô vào lòng, véo lên cái mũi nhỏ của cô:

- Đùa em thôi. Đi, anh đưa em đi ăn.

Nói rồi anh nói với Tần đang đứng nhìn lén cùng một đám đàn em nhoi nhóc đằng kia.

- Tần, đi thôi.

Tần được gọi tên, anh vui mừng ra mặt, vội giao lại cho cấp dưới, chạy nhanh đến đi theo sau Ngôn cùng Tiểu Nam.

Nếu nói trên đời này ai yêu Hoắc Ngôn nhất thì đó là Tiểu Nam, còn ai trung thành với Ngôn nhất ngoài Tiểu Nam ra chỉ có thể là Tần. Trung thành đến hy sinh tính mạng cũng không màn!

1 tuần sau.

Tiểu Nam hôm nay có hẹn đưa mấy đứa nhỏ trong giáo xứ đi ăn buffer hải sản, nói đến mấy đứa nhỏ này lại khiến Ngôn đau đầu. Anh có thể hô mưa gọi gió dùng tiền để mua miệng của tất cả mọi người hòng che giấu việc Tiểu Nam đã từng bị câm nhưng khi che miệng mấy đứa nhỏ lại không được. Vì tụi nhỏ còn quá bé không thể hiểu hết những gì bọn anh nói. Cuối cùng hết cách, anh đành nghe theo Cảnh, bỏ ngõ thông tin cho tên Phàm biết. Quả là có lợi, chẳng biết tên Phàm làm cách nào bọn nhỏ liền răm rắp nghe theo, tất cả đều im bặt còn hứa sẽ bảo vệ chị Tiểu Nam hết lòng dù có hy sinh mạng nhỏ!!!

Thật là mấy đứa nhỏ trung dũng mà!

Tiểu Nam hôm nay mặc áo thun đơn giản phối cùng quần baggy bò bụi bặm nhìn cô vừa năng động vừa cá tính lại không kém phần khí chất sang trọng, một tay dắt 3,4 đứa nhỏ 4,5 tuổi, sau lưng lại gần 8 đứa nhỏ lớn hơn, cả đoàn người đi nối đuôi nhau vào nhà hàng. Hoắc Ngôn đặt bàn trước cho cô cùng bọn nhỏ, anh có việc sẽ đến sau, có cho người đi theo bảo vệ cô nhưng do sợ mấy đứa nhỏ không được tự nhiên nên bọn vệ sĩ đứng xa phía ngoài.

Đi cùng bọn nhỏ có 2 sơ lớn tuổi, sau khi ổn định chỗ ngồi, Tiểu Nam cùng mấy đứa lớn đi đến chọn thứa ăn. Mấy đứa nhỏ ở giáo xứ mặc dù không được đầy đủ như những đứa trẻ khác nhưng bù lại chúng rất ngoan, chọn thức ăn cũng không tham lam mà chọn quá nhiều, mỗi cái một ít một ít vừa đủ cho 15 người.

Tiểu Nam nhìn bọn nhỏ ăn uống cẩn thận, lòng cô thương xót.

- Mấy đứa ăn nhiều vào chị có đủ tiền trả đừng lo.

Một đứa tầm 8 tuổi, vừa ăn tôm vừa nói:

- Vé ở đây đắc lắm chị Nam, tụi em không dám ăn nhiều.

Tiểu Nam lột vỏ tôm cho bé gái bên cạnh, cô vui vẻ nói:

- Không sao, ăn bao nhiêu cũng được, chị trả được, mấy đứa quên anh Ngôn đã cho tiền rồi sao?

Mấy đứa nhỏ nhìn nhau, sau lại cười khúc khích, vui vẻ:

- Vậy em đi lấy thêm nha chị Nam.

- Lấy thêm cua đi, tôm nữa...

2,3 đứa nhao nhao ồn ào khiến sơ phải lờm giọng:

- Ồn ào, Hiếu với Minh đi lấy đi con, còn lại ngồi yên ở đây.

Tiểu Nam nhìn bọn nhỏ im bặt cô có chút buồn cười:

- Sơ để bọn nhỏ tự nhiên đi.

Một phụ nữ trung niên ăn mặc đơn giản cười hiền hậu, nói:

- Bọn nhỏ phải đe không thì nó hư hết, mà Nam con ăn đi sao không ăn gì vậy?

Tiểu Nam cười hì hì, cô vẫn luôn tay lột tôm cho bọn nhỏ:

- Con dạo này tăng cân lắm không ăn nhiều đâu sơ.

Sơ nhìn cô cười quan tâm:

- Con xem con được bao nhiêu kí mà tăng cân, sơ thấy còn gầy hơn trước. Không ăn đi, cứ sợ béo, đám con gái các con không lo cho sức khỏe của mình gì cả..

Tiểu Nam cười vui vẻ:

- Được rồi được rồi mà, con ăn đây, ăn đây..

Sơ nhìn cô bất giác bà lại đau lòng, con bé đáng yêu hiền lành như thế sao lại mắc bệnh quái ác kia. Ngày trước Ngôn nói với bà bà có chút không tin nhưng khi Phàm đến nói chuyện với bà bà mới tin là sự thật.. Xin Chúa thương xót cho đứa nhỏ tội nghiệp!!!

Bà định nói gì đó thì nghe tiếng xoảng, sau đó nghe giọng của cu Hiếu.

- Ui da, đau quá!!!

Tiểu Nam giật mình, cô buông việc đang làm đi đến chỗ hai đứa nhỏ.

Vừa đến nơi cô đã nghe tiếng chửi rủa của một cô gái:

- Tụi mày không thấy đường hả, nghèo khổ cũng đua đòi đi ăn sang..

Tiểu Nam nhìn về hướng phát ra tiếng chửi rủa, là một giọng trong trẻo nhưng lời nói quá thô tục, cô nheo mắt nhìn kĩ... A hóa ra là Thiên Kim, tình địch của cô đây mà... Oan gia, quả là oan gia...

- Này Thiên Kim, cô quá đáng rồi đó.

Thiên Kim nhìn về phía này nhìn thấy Tiểu Nam đi lại, trước kia cô đã xinh đẹp nay còn xinh xắn hơn. Kể từ sau khi gây chuyện ở buổi tiệc kia, ả không gặp lại cô nữa. Nay nhìn thấy cô càng xinh đẹp trong lòng ả tức giận muôn phần. Ả cười khinh bỉ nhìn cô, giọng điệu chanh chua:

- Ây, tưởng ai hóa ra là sủng vật của anh Ngôn à?

Tiểu Nam không quan tâm lời ả ta nói, cô đang chăm chú nhìn hai đứa nhỏ té sóng soài dưới đất, cả người dơ bẩn, thức ăn rơi vãi tung tóe.

Cô đau lòng đi đến đỡ bọn nhỏ dậy, sơ Dịu cũng vừa kịp chạy đến, hai người kiểm tra cho cu Hiếu với cu Minh, yên tâm khi hai đứa nhỏ không sao cô mới bực dọc nói:

- Thiên Kim, hai đứa nhỏ cô cũng chèn ép, cô quá đáng thật.

Thiên Kim cười ha hả, ả ta cùng hai ả nữa khinh khỉnh nhìn cô.

- Đây là con hoang của cô à sao bênh dữ vậy?

Tiểu Nam tay ôm cu Hiếu, cô cúi người hỏi:

- Chị này làm gì em?

Cu Hiếu mắt đỏ hoe, run run nói:

- Em đang gắp tôm, chị ấy kêu em tránh ra để chị ấy gắp trước... em nói em còn gắp hai con nữa xong rồi...chị ấy tự nhiên xô em còn chửi em là nhà nghèo nữa... xô luôn thằng Minh té rồi bước qua người em đi lên..lên...

Tiểu Nam cùng vài người xung quanh nghe được hết sức bức xúc, cô giận tím mặt, nói lớn tiếng:

- Cô là người lớn sao lại ăn hiếp một đứa bé như vậy, cô nhường tụi nhỏ một chút thì chết sao?

Thiên Kim bĩu môi, kênh kiệu:

- Con mắt nào thấy tôi xô nó, cô hỏi xem, hỏi nhân viên xem..

Tiểu Nam nhìn xung quanh thật sự không một nhân viên nào dám ra mặt.. Thiên Kim là tiểu thư danh giá con gái của đại ca giang hồ, phải nói ở cái nhà hàng này ai mà không biết cô, họ không biết được quá rõ việc của giới thượng lưu nhưng từ miệng của Thiên Kim họ biết được cô sắp là vợ của Hoắc Ngôn nên không ai dám xem thường.

Tiểu Nam nhìn khí thế rụt cổ cò của nhân viên nhà hàng, cô tức anh ách. Vừa hay một người mặc đồ quản lý bước ra hòa giải:

- Xin chào, tôi là quản lý ở đây, không biết là vừa có việc gì xảy ra vậy ạ?

Tiểu Nam lên tiếng trước, cô nói:

- Cô ta xô ngã hai đứa bé, tôi muốn cô ta xin lỗi.

Thiên Kim đứng khoanh tay, giọng ả ta vênh váo:

- Quản lý Điệp, anh có muốn nghỉ việc luôn không?

Vị quản lý trẻ tuổi cười nịnh theo Thiên Kim, hắn ta cười nói:

- Chắc là có hiểu lầm, cô Thiên Kim đây không phải người như thế, có thể bọn trẻ nghịch nên tự ngã.

Tiểu Nam nheo mắt:

- Ý anh nói tôi đổ tội cho cô ta?

Anh quản lý trẻ cười nhạt:

- Tôi không có ý đó nhưng nếu bọn nhỏ không sao chi bằng bỏ qua việc này đi ạ.

Tiểu Nam nhất định không chịu, cô uất ức bực dọc:

- Đây là nhà hàng lớn sẽ có camera quay lại, tôi yêu cầu được xem lại, nếu tôi sai tôi sẽ xin lỗi, còn nếu cô ta sai, cả anh, cô ta và toàn bộ nhân viên nhà hàng đều phải xin lỗi bọn nhỏ.

Vị quản lý lại cười cười nói:

- Xin cô thứ lỗi, camera của nhà hàng vừa bị hỏng không thể trích xuất lại được. Tôi nghĩ đây cũng là việc nhỏ, bọn trẻ lần đầu được đến đây ăn chắc là hiếu kỳ tự ngã, cô cũng thông cảm cho nhà hàng. Theo tôi thấy thì nhân viên ở đây cũng không ai thấy cô Thiên Kim đây xô ngã hai đứa nhỏ, chi bằng làm lớn chuyện cô nên về chỗ, nhà hàng sẽ giảm giá bữa ăn hôm nay cho cô. Được không ạ?

Tiểu Nam sát khí đằng đằng, cả người cô giận run lên. Nếu bọn họ là bọn người giấy mô hình ở phòng tập súng cô đã vác súng bắn cho vỡ đầu từ lâu rồi, bọn hám quyền hám lợi vô đạo đức...

Được rồi, muốn so quyền, cô so với chúng bây, xem ai bẽ mặt!

Tiểu Nam nhìn về Thiên Kim, cô giọng khinh khỉnh:

- Thiên Kim, cô chắc cô không xô hai đứa nhỏ?

Thiên Kim huênh hoang:

- Cô bị điếc à, mà quên...haha...cô hết bị câm lại bị điếc... đáng thương..

Nói rồi ả đi đến chỗ Tiểu Nam, nói vào mặt cô:

- Tao nói là tao không xô đấy, mày làm gì được tao.

Tiểu Nam cười nhạt, cô quay sang tên quản lý, hỏi:

- Anh chắc là cô ta không làm chứ, tôi cho anh một cơ hội.. à không cả toàn thể nhân viên ở đây nữa nếu tôi chứng minh được cô ta nói dối các người sẽ phải xin lỗi bằng cách bị đuổi việc không được ăn lương, OK chứ?

Vị quản lý cùng tất cả nhan viên làm việc ngày hôm nay cảm thấy có chút lo sợ, có một cô gái đứng lên chỉ tội Thiên Kim.

- Tôi thấy cô ta xô ngã hai đứa bé.

Một anh thanh niên khác cũng lên tiếng:

- Tôi cũng thấy.

Thiên Kim tức run người, ả ta lườm bọn họ, lại nói với tên quản lý:

- Anh muốn bị đuổi việc ngay bây giờ không?

Vị quản lý ngu ngốc kia chỉ biết nuốt nước bọt vì sợ thế lực của Thiên Kim mà hắn ta đâu nào hay vị Tiểu Nam trước mặt này mới đúng là tiểu tổ tông xác định việc hắn ta có bị đuổi việc hay không. Hắn nghiêm giọng chửi hai người vừa đứng ra chỉ điểm:

- Bọn bây điên rồi sao, sao lại nói dối như vậy, im hết đi, xem tôi có trừ lương các người không thì biết.

Lại quay sang nói với Tiểu Nam:

- Xin quý khách thứ lỗi cho bọn nó vì sợ hãi nên nói bừa, tôi nghĩ rằng đây là việc nhỏ, tôi sẽ không vì vài lời hù dọa của quý khách mà làm chuyện không đúng. Cô Thiên Kim đây là người tốt, mong quý khách xem xét lại, có bị đuổi việc tôi cũng sẽ ủng hộ cô ấy.

Thiên Kim vênh mặt:

- Mày nghe chưa, đừng diễn trò nữa, đưa bọn con hoang này đi về đi, tao sẽ rộng lượng trả tiền cho bọn mày. haha...

Tiểu Nam nhìn bọn họ, cô không nói gì nhiều, lấy trong túi ra một chiếc điện thoại gọi cho Ngôn

- Anh hả, anh gọi giám đốc nhà hàng xuống khu buffer cho em nhé. Ngay nhé!

Vị quản lý cảm thấy mồ hôi sau lưng bắt đầu tuôn xối xả, anh ta cơ hồ hoảng sợ thật sự khi nghe Tiểu Nam nói.

Thiên Kim biết mình yếu thế, ả ta bắt đầu tìm cớ rời đi liền bị Tiểu Nam kéo tay giữ chặt lại.

- Cô đi đâu, chưa xong cô định đi đâu.

Chỉ 2 phút, vị giám đốc đi xuống, ông ta biết được Tiểu Nam vì có lần cô đi cùng Hoắc Ngôn ông ta đã từng gặp qua. Vị giám đốc đi đến chào hỏi:

- Chào cô Hoắc!

Lại quay sang Thiên Kim:

- À cô Lâm cũng ở đây à, chào cô!

Sau khi nghe Hoắc Ngôn gọi, ông ta liền nhanh tay tìm hiểu tình hình, sau khi biết được toàn bộ sự việc ông giám đốc liền cho nhân viên đem laptop có ghi lại sự việc đem đến.

- Sau khi nghe ông Hoắc gọi đến, tôi đã cho người xem lại camera và biết được cô Lâm đây có thật sự xô ngã hai đứa bé. Nếu không tin mời cô Lâm đây xem lại.

Thiên Kim muối mặt, ả ta chống chế:

- Tên giám đốc kia ông đừng nói bừa, tôi...tôi..

Vị giám đốc cười vui vẻ:

- Cô Lâm, sự thật được ghi lại, tôi đây không dám nói bừa, nếu cô cần xem lại...

Tiểu Nam vội cắt lời ông ta:

- Không cần đâu giám đốc, Tiểu Nam tôi rất cảm ơn vì ông đã lấy lại công bằng cho hai đứa nhỏ. Còn về vị quản lý đây..

Tên quản lý cuốn quýt xin lỗi:

- Toi xin lỗi, xin cô rộng lượng bỏ qua cho tôi, tôi hứa sẽ không có lần sau, cũng vì tôi sợ cô ta quá cho nên mới nói bừa... bừa..

Thiên Kim run run giọng:

- Anh...anh...

Tiểu Nam cười nhạt nói:

- Tôi không quan tâm đến anh, cái tôi cần đã được xác minh rõ, anh nên xin lỗi hai đứa nhỏ chứ không phải tôi.

Tên quản lý vội vàng xin lỗi cu Hiếu và cu Minh, bọn nhỏ dù gì cũng là trẻ con nên khi nghe người lớn xin lỗi cũng không dám trách cứ liền gật đầu đồng ý. Tất cả nhân viên nhà hàng đều gật đầu xin lỗi, riêng 2 nhân viên kia được Tiểu Nam nhắc đến với vị giám đốc nên hai người bọn họ sẽ được tăng lương kể từ tháng này.

Tiểu Nam đi đến gần Thiên Kim, cô cười khinh bỉ:

- Xin mời cô Thiên Kim xin lỗi, cô là người xô ngã bọn nhỏ nên thành tâm một chút.

Thiên Kim đơ mặt, ả ta vẫn vênh váo:

- Tao không đó, mày làm gì tao?

Miệng vừa chửi tay vừa giơ lên cao, cùng lúc đó Tiểu Nam giữ chặt tay ả, cô trừng mắt hô to:

- Người đâu...

Bên ngoài 4 người đàn ông cao to mặc áo đen bước vào, bọn họ đi đến áp chế Thiên Kim cùng bạn của ả.

- Cô Kim mời cô tự trọng.

Thiên Kim run sợ thật sự trước người của Hồng Hưng, ả ta đã từng nghe về độ lãnh khốc không xem mặt của Hồng Hưng. Bây giờ ba ả ta Lão Lâm có đến cũng không kịp mà ông ta đã dặn dò ả tạm thời đừng động đến người của Hoắc Ngôn.

Thiên Kim mặc dù không can tâm nhưng ả ta cũng gắng gượng xin lỗi:

- Tôi xin...xin...lỗi...

Xin lỗi... haha...xin lỗi là được rồi - Tiểu Nam nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bắt cóc

Sau khi nhận được lời xin lỗi từ phía Thiên Kim, Tiểu Nam cũng không muốn gây thêm chuyện, cô cảm ơn vị giám đốc sau lại đưa mấy đứa nhỏ về lại bàn ăn.

Vị giám đốc cho nhân viên đem đến cho cô một bàn hải sản đầy ắp, xem như đây cũng là lời xin lỗi đến cô và chầu ăn này tên quản lý trả hết.

Thiên Kim sau khi bị bắt xin lỗi liền nhanh chóng đi ra ngoài, ả ta bỏ lại 2 cô bạn đi cùng leo lên xe đi mất hút..

- Anh hả, làm giúp em vụ này, anh muốn gì em cũng chiều..

- .....

- Bắt con nhỏ đang ở nhà hàng A, em sẽ gửi hình qua cho anh. Ok không?

- .....

- Được, hiếp được thì quay clip lại, anh vừa có tiền vừa được sung sướng, con nhỏ đó xinh lắm haha..

- .....

Buông máy điện thoại xuống, Thiên Kim cười man rợ đập bốp vào vô lăng.

- Cho đáng đời mày đi con khốn.

Tiểu Nam vừa cho bọn nhỏ ăn xong, cô đang đưa bọn nhỏ ra xe để về lại giáo xứ. Kêu 2 chiếc xe loại 7 chỗ đến, mỗi sơ ngồi một xe để trông bọn nhỏ cho an toàn. Tiểu Nam không về cùng vì khi nãy Ngôn vừa gọi cho cô, nói rằng anh đang ở tổng bộ chờ cô.

- Mấy đứa về nha, khi nào rảnh chị lại có đến chơi.

Cả bọn trẻ nhao nhao giơ tay tạm biệt, mồm ríu rít nói cười:

- Tạm biệt chị Nam..

- Em về nhé chị Nam..

Cứ như thế cô đứng đợi cho đến khi hai chiếc xe đi khuất mới yên tâm mà bảo vệ sĩ đi lấy xe đến.

Tiểu Nam một tay che nắng, tay còn lại lại nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại, cô đang ấn gọi cho Ngôn.

- Alo, em đang chuẩn bị đến đây.

Đầu dây bên kia một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Ừ, đi cẩn thận.

"Đùng, đùng ", tiếng va chạm khá lớn khiến Tiểu Nam giật mình, cô ngước mắt nhìn về phía trước, không biết từ đâu một chiếc moto đã cũ đang đâm

sầm vào xe của cô.

Ngôn trong điện thoại cũng nghe được tiếng động mạnh, anh lo lắng hỏi:

- Chuyện gì vậy Nam?

Tiểu Nam nheo nheo mắt, cô đi từ từ đến chỗ chiếc xe, nơi vừa bị va chạm, 2 người đàn ông trên xe moto hình như có ý gây sự với người của cô.

- À có 2 người đàn ông chạy xe moto đâm vào xe của mình, em lại xem sao..

Tiểu Nam vừa đi, tay cũng vẫn còn nghe điện thoại, 2 tên đi moto cứ luôn miệng văng tục vào người của Hồng Hưng lại có ý như gây chuyện, bọn họ hết đấm hết đá lại hung hăng đập phá xe.

Mấy tên vệ sĩ đi theo cô giờ đây đang đau đầu vì bọn này, bọn họ là người của Hồng Hưng rất ngại khi có va chạm sẽ ảnh hưởng đến tổng bộ, vì cảnh sát vẫn luôn canh me bọn họ không thôi.

Tiểu Nam đi đến cô hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Một tên vệ sĩ lên tiếng:

- Chị Nam, bọn họ đụng đít xe mình còn gây chuyện.

Tiểu Nam nói vọng vào điện thoại:

- Ngôn, đợi em chút.

Ngôn ngồi trên ghế xoay, anh nheo mắt lắng nghe tình hình trong điện thoại.

Tiểu Nam nhìn về phía bọn người kia, khi nãy có 2 tên giờ lại có đến 5 tên.

- Các anh muốn thế nào?

Bọn kia vênh váo:

- Tao thích kiếm chuyện đó thì sao, Bò đập xe đi.

Ngôn nghe trong điện thoại có người tên Bò, anh bất giác nhíu mày, lại sựt nhớ ra gì đó, anh hét vào điện thoại:

- Nam, chạy đi, chạy đi em..

Tiểu Nam đang đứng trong đám hỗn loạn, ngoài này bọn kia la hét ồm tỏi khiến cô không nghe được những gì anh nói trong điện thoại.

Phía này 2 tên vệ sĩ đang chắn che cho cô bị gậy sắt đánh vào đầu máu me be bét.

- Ngôn, anh nói gì?

Ngôn lấy vội chìa khóa xe, anh chạy như bay vừa chạy vừa hét:

- Chạy đi, chạy vào nhà hàng đi, nhanh lên, nhanh lên Nam...

Tiểu Nam vừa nghe được tiếng chạy, cô phát giác có điều gì đó không ổn, đang quay lưng chạy vào chạy liền bị kéo ngược lại. Nhìn dưới đất đám vệ sĩ người máu me kẻ bị bắn vào bụng, máu đỏ loang lổ, hiện trường khủng hoảng đến tột độ, mọi người bên đường chạy hết vào trong không ai dám đi ra ngoài.

Chiếc xe 19 chỗ màu đen từ đâu chạy đến thắng gấp, Tiểu Nam bị bọn chúng đánh thuốc mê vào mũi miệng rồi ôm lôi lên xe trước sự chứng kiến của bao nhiêu con người. Bọn chúng gần 10 tên, tên nào cũng lâm le súng trên tay, đáng sợ vô cùng.

" Đoàng, đoàng " tiếng súng bắn chỉ thiên vang vọng trên nền trời, không một ai dám ló mặt ra ngoài.

Khi chiếc xe đen di chuyển bạc mạng trên đường chạy hướng về bến cảng thì người dân mới tuôn ra, ai nấy hốt hoảng gọi cảnh sát, gọi cứu thương để cứu mấy tên vệ sĩ đang nằm trên đường.

- Nam...Nam...

Ngôn cố gọi tên cô nhưng vẫn không nghe được tiếng cô trả lời, lại nghe tiếng hét cùng tiếng súng vang lên, tim anh như lơ lửng giữa trời. Ngay sau đó toàn bộ Hồng Hưng được điều động tìm người gấp.

Trên đường lớn, sau khi chiếc xe đen chạy mất được một đoạn một chiếc Porsche đen bóng cũng nhanh chân đuổi theo...

Trong xe Phàm gọi cho đàn em của mình:

- Điều tra biển số xe XX - A6201, xe 19 chỗ màu đen, nhanh lên.

Hai mắt anh tỏ ra lạnh lẽo, cả người nóng bức đến cực điểm. Anh đang trên đường đến nhà hàng vì khi nãy sơ có gọi cho anh, cách tầm 500-600m anh đã nhìn thấy bóng cô thấp thoáng, nhưng trước mặt anh là chiếc container to đùng không chịu di chuyển mà anh lại kẹt đèn giao thông. Đến khi anh chạy gần đến cũng là lúc cô bị bắt đi mất...

Phàm vừa chạy vừa quan sát phía trước, có thể bọn người kia chưa biết anh đuổi theo nhưng khoảng cách quá xa anh khó có thể nhìn thấy rõ được đi của chúng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh ấn vào phone đang đeo ở tai, nghe.

- Sao, tìm được chưa?

- Anh Phàm, bọn Cọp con người của Lão Lâm.

Phàm nheo nheo mắt, anh nghiến răng:

- Đánh... à không báo tin cho tên Ngôn.

Cúp điện thoại, anh nhanh chóng đạp chân ga tăng tốc chạy về hướng chiếc xe đen đang giam giữ Tiểu Nam.

Người của Ngôn cũng đã tìm ra manh mối chiếc xe đen, anh đang cho xe chạy hết tốc độ, hiện vẫn còn cách chỗ Tiểu Nam một con đường lớn.

Chiếc xe đen đi về hướng bến cảng, tại bến cảng có duy nhất một kho đông lạnh đã bỏ hoang rất có thể chúng sẽ đến đó.

Đang định rẽ hướng về đường tắt đi ra bến cảng, anh nhận được cuộc gọi của Phàm.

Nhìn số điện thoại lạ, anh nheo nheo mắt ấn nghe.

- Tôi là Ngôn.

- Chào anh, tôi đang chạy theo chiếc xe bắt cóc Tiểu Nam, hiện đang trên đường A, anh đến ngay đi.

- Phàm?

Bên trong điện thoại vang lên tiếng cười nhạt:

- Ừ là tôi, đến nhanh đi nếu không tôi đưa cô ấy đi cùng. Quên, là người của lão Lâm, cha vợ hụt của anh haha..

Ngôn tắt máy, anh đập chân ga, miệng lầm bầm:

- Bọn khốn!

Phàm bám sát được chiếc xe, anh quan sát đường phía trước, đây là đoạn đường dẫn vào bến cảng sẽ ít xe hoi trên lộ. Anh tăng tốc vượt mặt chiếc xe đen một đoạn, sau đó đột nhiên cho xe chạy lùi, khiến chiếc xe đen đằng sau hoảng loạn thắng gấp.

Phàm nhìn nhìn ở kiếng chiếu hậu, anh quyết định cho xe chạy lùi thật mạnh đâm vào đầu xe 19 chỗ. Xe anh là xe đã qua nâng cấp nên độ thiệt hại khi va chạm đã giảm xuống rất thấp.

"Đùng ", chiếc xe 19 chỗ bị đâm trúng đến móp méo cả đầu xe, Phàm lại nhanh chóng xuống xe, hai tay anh móc 2 khẩu súng xả liên hồi vào trong xe 19 chỗ, tên tài xế chưa kịp trốn thoát đã chết gục. Bọn trong xe nhao nhao nhào xuống, xuống tên nào bị bắn liền tên đó, bọn chúng có vài tên không xuống, trực tiếp xả đạn từ cửa kính xe.

Tiểu Nam hiện đang được một tên ôm lấy, cô bị đáng thuốc mê nên không hay biết gì cũng may bọn chúng chưa làm gì cô..

" Đoàng Đoàng Đoàng " tiếng súng vang lên rợp trời, Phàm vừa tiến vừa chống trả. Lực lượng trên xe đen quá đông mà anh chỉ có một mình, một khẩu súng đã hết đạn, khẩu còn lại cao lắm cũng còn không đến 10 viên.

Xoẹt, một viên đạn bay sượt qua vai anh, trúng vào bả vai nhưng không trúng trực diện chỉ trúng lướt qua. Máu đỏ thấm ướt lên chiếc áo sơ mi trắng, mắt anh nheo lại, càng tỏ ra câm phẫn tột cùng.

Bọn trên xe đen thấy anh bị trúng đạn bọn nó ào xuống, còn tầm khoảng 3,4 tên.

- Mày là ai, muốn chết tao cho mày chết!

Tiếng một tên cầm khẩu súng lục vang lên, hắn cười man rợ nhắm thẳng vào Phàm.

Phàm cười nhạt:

- Muốn chết cùng tao à, không dễ đâu.

" Đoàng " viên đạn bay về phía Phàm, trong tích tắc Phàm cúi người xuống thấp nhất có thể, tay vẫn nhả những viên đạn cuối cùng vào đám người kia. Viên đạn bay vèo sượt qua tóc anh rồi bây thẳng vào hàng cây bên vê đường.

Viên đạn cuối cùng từ súng của anh bắn ra nhắm thẳng vào mi tâm tên vừa bắn, một dòng máu đỏ chảy thẳng từ trên trán của hắn xuống giữa mặt, hắn gục tại chỗ.

Từ xa một chiếc Porsche đen cũng lao đến đâm sầm vào chiếc xe 19 chỗ, Ngôn nhanh chóng từ trên xe xả đạn liên tục vào trong, anh đi từ từ đến chỗ của Phàm, hất cho anh một khẩu súng.

Phàm một tay ôm vết thương một tên cầm súng, anh cười nhạt:

- Khá nhanh đấy.

Ngôn nheo nheo mắt:

- Nhanh như khi tôi giết anh.

Phàm mỉm cười ha hả:

- Tính sau đi, cô ấy còn trên xe, nằm góc trong cùng.

Ngôn gật gật:

- Được, tôi đi đưa cô ấy ra ngoài.

Ngôn đi trước vừa bắn hạ một tên, Phàm đi theo sau yểm trợ bắn hạ thêm một tên nữa, chỉ còn 2 tên đang chui từ cửa xe chui xuống đất vì sợ.

Cùng lúc đó người của Phàm và Ngôn cũng ào đến, Ngôn nhanh chân tiến vào ôm lấy Tiểu Nam, anh nhấc bổng cô lên, vỗ vào má cô nhè nhẹ:

- Nam...Nam...

Phàm đi theo sau, anh cũng lay lay người cô:

- Tiểu Nam, tỉnh dậy đi em, Nam..

Hai người lại một trước một sau đưa Tiểu Nam xuống dưới. Dưới đất hai bên gần trăm người đang chỉa súng vào nhau tạo nên khung cảnh kinh điển của xã hội đen.

Ngôn nhìn Phàm, anh hỏi:

- Cảm ơn anh nhưng...

Lời chưa dứt cả Phàm và Ngôn đều vương tay chỉa thẳng nòng súng vào đối phương, người của Ngôn do Tần dẫn đầu cũng chỉa súng vào người của Phàm. Tần nhanh tay đi đến chỉa súng vào Phàm, tình hình trước mắt có thể thấy được 2 thắng 1.

Tất cả im ắng trong vài giây, Ngôn vừa ôm Tiểu Nam vừa nhìn nhìn cô đang thiếp đi, ánh mắt anh ôn hòa đi rất nhiều.

Cánh tay dần buông xuống, Ngôn đưa súng cho Tần, anh nhìn về phải Phàm, giọng nhạt nhẽo:

- Vẫn còn dài...

Phàm cười nhẹ:

- Tất nhiên.

Phàm nhìn về Tiểu Nam, ánh mắt ranh mãnh hiền dịu đi rất nhiều:

- Chăm sóc cô ấy giúp tôi...

Ngôn quay mặt Tiểu Nam vào trong ngực anh, anh nhấc chân đi về phía xe:

- Giúp anh, đừng mơ!

Xa xa tiếng còi hụ cảnh sát đang đến gần, Phàm nheo mắt nhìn về phía phía Ngôn, trong mắt có tiếc nuối, có yêu thương cũng có hận ý...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bố đại

- Con gái, bà con kêu con đi theo chú lấy cá về làm khô.

Giọng một bé gái vang lên:

- Nhưng con không quen chú mà.

Người đàn ông tầm 30 râu ria mọc đầy, cười hề hề nắm tay bé gái.

- Chú là chủ thuyền cá mà, con không biết là phải rồi, bà nội con là bà Huề nhà ngay vựa mắm phải không?

Bé gái tóc đuôi gà ngó nghiêng, cô bé gãi gãi đầu:

- Thiệt hả chú nội con kêu hả, mà con đang bán mớ cá sao đi theo chú được?

Người đàn ông trung niên nhìn xung quanh, hắn ta có chút gấp gáp.

- Mày không theo chú lấy cá lát nội mày la ráng chịu, chú không biết nha. Đi không, không đi tao đi à..

Bé gái trợn mắt lấp lánh, nghĩ nghĩ một lát, nó gật đầu. Bàn tay nhỏ xíu lôi thau cá ven đường vô sát bên trong cái chồi nhỏ, phủi phủi tay, cô bé đi theo người đàn ông lạ..

Người đàn ông lấy điện thoại trong túi quần, bấm gọi cho một số:

- Đem xe đến đi, tao đang đưa con nhỏ đến. Thằng kia giải quyết xong chưa?

Cô bé nhìn theo người đàn ông, phía bên mặt trái của hắn có một cái bớt tròn nhạt nhạt hình thù trông như một cái đầu gấu bông. Cô bé cười thích thú:

- Chú vẽ cái hình đầu gấu dễ thương quá hen.

Người đàn ông râu ria cười gian ác, xoa xoa đầu cô bé:

- Ừ, rất dễ thương....

- Đừng mà, chú thả con về với nội đi, chú chú...

Tiếng bạt tay bốp bốp, giọng nói ma mãnh vang lên:

- Mày câm chưa, câm chưa? Mày la nữa tao giết mày..

Cô bé nhỏ xíu đầu tóc rối bù, cả người dơ dáy bẩn thỉu vì cố vùng vẫy bỏ trốn...Kế bên một cậu bé tầm 15,16 tuổi đang ngồi im lặng, ngay ngắn, cậu kéo cô bé vào góc tường, nói nhỏ vào tai cô:

- Im đi, ba tôi sẽ đến cứu, em im lặng như bé này này...

Cô bé ngước mắt nhìn sang bên cạnh, một cô bé độ bằng tuổi cô đang mở đôi mắt to tròn nhìn cô, môi mím mím cười nhẹ.

Giọng đàn ông ồm ồm vang lên:

- Đám tụi bây ngoan đi tao còn cho ăn cho uống, la hét nữa tao đánh chết....

Cô bé nhỏ dựa cả người vào tường, cô nhớ bà nội, nhớ chú thím ở nhà, nhớ con Lu Lu của nhà hàng xóm... Nước mắt roi trên má, cô bé vội vàng lau mau...Kế bên cậu bé nhìn cô bằng ánh mắt thương xót, giọng cậu thì thào:

- Đừng khóc, không có sao hết, đừng khóc nữa, anh sẽ đưa em và bé Nhỏ ra ngoài. Anh hứa!

Anh hứa... Anh hứa... Anh hứa....

Hai chữ " anh hứa " vang vọng trong đầu cô, Tiểu Nam vùng vẫy tay chân, miệng lắp bắp:

- Hứa... hứa....đừng... đừng...

Vội bật dậy mồ hôi tuôn không ngừng, cô đưa tay lên đầu xoa xoa thái dương đang đau nhức. Cô vừa mơ thấy cái gì vậy, sao lại chân thật đến thế?

Cậu bé kia quen quá, ánh mắt của cậu bé kia quen quá...Trong lòng cô bất giác có nỗi sợ hãi không nói nên lời, cái nỗi sợ như cái cảm giác cô vừa làm điều gì đó đáng sợ lắm...

Tiếng gậy bộp bộp trong giấc mơ, cả tiếng cười man rợ làm cô sởn hết tóc gáy.

Mơ, đáng sợ quá!

Bên ngoài Ngôn đang đi vào, nhìn thấy cô thẫn thờ ngồi ngây ngốc trên giường, anh nhanh chân đi đến chỗ cô, dịu dàng hỏi:

- Nam, em sao vậy, bị đau chỗ nào sao?

Tiểu Nam giật mình, cô nhìn anh, ý cười nhàn nhạt:

- Không, em chỉ là vừa nằm mơ.

Ngôn nheo mắt nhìn cô:

- Mơ gì mà nhìn em ngây ngốc vậy?

Tiểu Nam nhìn anh thật lâu, cô lại đưa mặt đến gần sát mặt anh, nhìn thật lâu vào mắt anh, cô nheo nheo mắt:

- Giống nhỉ?

Ngôn tò mò xoa xoa mũi cô:

- Giống? Giống ai?

Tiểu Nam lại trầm tư một chút, xong xuôi cô gật gật đầu đứng dậy, xoa xoa cái bụng:

- Là mơ thôi mà, Ngôn em đói rồi.

Ngôn cười yêu thương, anh đi đến ôm lấy cô, thì thầm vào tai cô, giọng ngọt ngào đến sởn tóc:

- Nam anh cũng đói, em ngủ đã 2 ngày rồi...

Tiểu Nam xoay người lại nhìn anh, cô khó hiểu:

- Em ngủ 2 ngày rồi, sao lại thế? Mà khoan..anh đói sao không ăn lại chờ em làm gì?

Ngôn đưa một tay lên ngực cô, anh xoa xoa nhẹ nhẹ, giọng ma mị:

- Em không tỉnh dậy, anh ăn làm sao được?

Cô lại nhìn anh, trong mắt anh ý cười tà mị...Đáng chết, lại trêu cô rồi!

Biết được ý xấu của anh, cô khẽ bốp vào tay anh, lườm anh một phát:

- Biến đi!

Nói rồi cô quay mông đi vào phòng tắm bỏ lại Ngôn đứng cười nhìn theo cô. Nhưng khi bóng dáng cô khuất vào trong phòng tắm, nụ cười trên môi anh tắt ngấm, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo thâm trầm..

Tiểu Nam, đừng nhớ lại gì hết, nếu là đau thương, anh xin em đừng nhớ gì nữa hết!!!

Vụ bắt cóc Tiểu Nam được tra ra là do Thiên Kim cho người làm, đêm đó ở thành phố một trận huyết sát xảy ra. Toàn bộ đặc công của Hồng Hưng nằm vùng ở thành phố được triệu tập về biệt thự Lâm gia....

Sáng hôm sau giới truyền thông thành phố tung ra một tin chấn động, chủ tịch Lâm Quý lộ bằng chứng tham ô ngân sách, trong đêm bệnh tim đột nhiên

tái phát chết không kịp trăn trối..

Sau đó một ngày video sex của Lâm Thiên Kim bị tung rộng rãi trên mạng xã hội, trong video ả ta thác loạn quan hệ bầy đàn cùng gần 5 tên đàn ông cao to lực lưỡng. Điều đáng lên án là việc ba cô ta vừa chết đêm trước mà đêm sau cô ta đã dâm đãng không lo cho ba đã chết ở nhà. Vì trước kia ả ta cũng được xem là một tiểu thiên thần nổi tiếng trên mạng xã hội nhà vừa giàu có, người lại xinh đẹp yêu kiều. Nên sự việc này gây xôn xao dư luận đến mãi khi Lão Lâm chết được gần 1 tháng..

Người trong giới kinh doanh truyền tin nhau rằng Lão Lâm đọng vào người không nên đọng nên mới có cái kết tha thảm cả cha lẫn con!

1 tháng sau..

5 giờ sáng, Tiểu Nam đi cùng Ngôn đến sân bay, chiều nay anh có tiệc cần đến dự, địa điểm là khu biệt thự rừng núi của Bố Đại, một Lão Đại ngang thời với cha của Ngôn khi xưa.

Trên máy bay khoang VIP, Tần ngồi đối diện với Ngôn.

- Đại ca, Lão Phục cũng đến, hắn lần này chắc có sắp xếp.

Ngôn một tay xoa xoa tóc Nam, anh cười nhạt:

- Không sao, chú cứ như tôi đã sắp xếp là được, Lão Phục sẽ không làm gì quá đáng khi còn trên địa bàn chú Đại.

Tần có chút do dự, anh nhìn về phía Tiểu Nam đang ngủ li bì:

- Nhưng...chị Nam..

Ngôn nheo nheo mi mắt, anh quay sang nhìn cô, cô hiện giờ đang ngủ rất ngon, chắc do sáng đi quá sớm nên bây giờ chắc đã buồn ngủ.

- Không sao, cô ấy có thể bắn súng, tôi lo được.

Tần vẫn còn lo lắng, nhưng dù là thế nào anh vẫn sẽ bảo vệ cho Tiểu Nam vì anh biết rõ Tiểu Nam là mạng của Hoắc Ngôn mà anh một lòng trung thành với Lão Đại Hồng Hưng.

8 giờ sáng máy bay hạ cánh, đoàn người Hoắc Ngôn di chuyển trên xe hơi vào trong thành phố. Lần này đi dự tiệc anh đem theo 10 người tính luôn cả Tiểu Nam và Tần.

3 chiếc xe bon bon qua khu thành thị đông đúc, vào sâu trong khu rừng gần sát biên giới Việt - Cam. Khu biệt thự của Bố Đại được xây dựng vô cùng uy dũng, đây là khu nghỉ dưỡng của ông khi ông đã về già. Nói là nghỉ dưỡng nhưng tại đây là khu buôn bán ma túy xuyên quốc gia liên đới đến tận khu Tam Giác Vàng. Bố Đại chắc chỉ dừng làm ăn đến khi nào ông ấy tắt thở.

2 tiếng sau, xe dừng trước cổng, Tần bước xuống xe trình thiếp mời vào camera an ninh bên ngoài, trong vòng tích tắc cánh cửa to lớn nặng nề ì ạch mở ra. Một đoàn người áo đen tay cầm súng đi ra chào đón, một người đàn ông tuổi sấp sỉ bằng tuổi với Ngôn đến gõ gõ vào cửa kính chỗ Ngôn đang ngồi, anh ta cười nói:

- Chào Đại ca, bố Đại đang đợi anh.

Hoắc Ngôn gật đầu:

- Chào Xiêng, lâu quá không gặp anh.

Xiêng liếc mắt vào trong thấy một cô gái đang nhìn anh chăm chăm, anh cười chào hỏi:

- Đây là chị dâu sao Đại ca?

Ngôn cười nhạt:

- Cô ấy là Tiểu Nam, gọi là chị Nam là được thì rồi.

- Vâng!

Đoàn xe tiến vào trong, Xiêng trực tiếp tiếp đón đưa bọn người Ngôn vào trong.

Sân xe của Bố Đại đã đầy ắp các loại xe, có thể thấy được bên trong rất nhiều người đã đến.

Xiêng đưa Ngôn vào chính điện tòa nhà, ngoài Ngôn và Tiểu Nam chỉ có Tần được đi theo, đây là đãi ngộ chỉ có Hoắc Ngôn mới có.

Cánh cửa mở ra bên trong hai hàng người ngồi dài, nhìn sơ qua Tiểu Nam bắt gặp được Phàm đang ngồi ở ghế gần với ghế chính nhất. Ngôn liếc mắt qua cô, anh ôm eo cô đi vào trong trong sự bàn tán xì xào của nhiều người.

Phía chính giữa, Bố Đại nhìn thấy anh lại nhìn sang Tiểu Nam, ông có chút vui mừng, hóa ra người ta đồn đoán thằng nhóc này đang nuôi bóng hồng là không sai mà.

Hoắc Ngôn đi đến trước mặt bố Đại, anh vui vẻ cười chào:

- Chú Đại, Hoắc Ngôn đến rồi.

Bố Đại cười rạng rỡ, ông hét nhìn anh lại nhìn sang Tiểu Nam...Bỗng dưng trong mắt có chút sững lại nhưng rất nhanh đã biến hóa trở lại như bình thường.

- Được rồi, ngồi đi. Người đâu, thêm ghế.

Hoắc Ngôn gật đầu, Tiểu Nam cũng gật đầu theo. Anh đưa cô ngồi xuống ghế, vị trí anh ngồi là gần nhất với Bố Đại phía bên trái, bên phải là Lão Phục, kế Lão Phục là Phàm.

Tiểu Nam nheo nheo mắt nhìn về phía Phàm, anh ấy cũng cười rạng rỡ nhìn cô. Cô thật sự không hiểu được vì sao Phàm lại đi theo con đường này, lần trước anh cứu cô khỏi bọn người Tâm cô đã thấy rất lạ nhưng không tiện hỏi. Anh từng nói với cô, anh thích làm cảnh sát sao bây giờ lại trở thành người của xã hội đen?

Ngôn thấy cô nhìn Phàm, anh khó chịu, kéo tay cô nắm thật chặt. Tiểu Nam biết mình thất khố cũng biết giữa Ngôn và Phàm là kẻ địch không phải bạn cho nên cô cũng không nhìn Phàm nữa, tập trung nắm tay Ngôn.

Phía bên kia Phàm có chút đau lòng, có chút tiếc nuối...

- Phàm, cậu thích cô ta à?

Phàm nheo mắt nhìn về Lão Phục:

- Không, tôi không quen.

Lão Phục cười ha hả:

- Đừng qua mặt tôi, xong việc tôi để ả ta cho cậu. Ok?

Phàm không nói gì, môi anh nở nụ cười nhạt nhẽo.

Phía trên cao Bố Đại lên tiếng:

- Cảm ơn các anh em đã nể mặt Đại tôi mà đến tham dự, phía dưới đã đông đủ, buổi tiệc sẽ diễn ra vào tối hôm nay, mong anh em khi đến đây sẽ nhìn đến mặt mũi của Bố Đại mà bỏ qua mọi hiềm khích cá nhân mà mừng cho cháu trai của Đại tôi.

Phía dưới đám đàn ông ồ ạt lên tiếng:

- Lão Đại quá lời.

- Nhất định vui hết mình với Lão Đại.

Lão Phục cũng lên tiếng:

- Tất nhiên rồi anh Đại, tôi và mọi người sẽ bỏ qua hết hiềm khích tiểu nhân không đáng có để chung vui cùng anh...

Hắn quay sang Hoắc Ngôn, cười đểu nói:

- Phải không Hoắc Ngôn?

Hoắc Ngôn cũng không vội trả lời, anh cười nhạt

- Lão Phục không cần nhắc, Hoắc Ngôn tôi hiểu.

Không khí vừa vui tươi nay lại trầm xuống đến đáng sợ, ở đây ai lại không biết Hoắc Ngôn cùng Lão Phục có thù không đội trời chung, nghe nói năm xưa Lão Phục là bạn thân của Hoắc An nhưng chính Lão Phục vì đánh đạp Hoắc An mà giựt dây chỉ điểm cho người bắt cóc Hoắc Ngôn đẩy Hoắc An vì cứu con trai mà ra mặt chống đối với nhà nước. Cuối cùng khi Hoắc Ngôn được cứu ra an toàn thì vài tuần sau Hoắc An bị người của nhà nước đưa đi, trên đường đưa về điều tra bị lật xe chết, hôm ấy có cả mẹ của Hoắc Ngôn đi cùng. Phía cảnh sát báo cáo rằng là do xe mất phanh nhưng thực chất là mất phanh hay do có người cố tình cắt phanh thì ta đây quá rõ...

Bố Đại cảm thấy không khí căng thẳng đến tột độ, ông ra mặt hòa giải:

- Được rồi được rồi, mọi người cũng đã mệt, nên về nghỉ ngơi rồi.

Tất cả những người trong chính điện đều răm rắp nghe theo lời của Bố Đại nên khi ông lên tiếng giải tán thì không một ai dám nán lại.

Hoắc Ngôn chào Bố Đại, anh đang chuẩn bị ra ngoài thì nghe tiếng Bố Đại gọi.

Bố Đại đi từ trên cao xuống, mặc dù cũng đã ngoài 50 nhưng ông vẫn còn rất mình mẫn phong độ. Ông vỗ vai anh, cười nói:

- Ngôn, không cần vội, con vẫn còn nhiều thời gian.

Anh nhìn ông,gật đầu:

- Con biết rồi, chú Đại không cần lo.

Bố Đại gật đầu yên tâm, ông lại nhìn sang Tiểu Nam, ý cười nhàn nhạt, hỏi:

- Đây là ai?

Hoắc Ngôn vui vẻ trả lời:

- Là vợ con, cô ấy tên Tiểu Nam.

Bố Đại nheo nheo mắt, ông quan sát cô thật kỹ:

- Tên rất mạnh mẽ, bố mẹ con làm gì?

Tiểu Nam gật đầu chào ông, cô cười hiền:

- Con mồ côi thưa chú Đại.

Lão Đại trong mắt xoẹt qua vài tia nghi ngờ nhưng không ai phát hiện kể cả Hoắc Ngôn. Ông lại nhìn cô hỏi thêm câu nữa:

- Tên con ai đặt, ta rất thích con gái tên Nam?

Tiểu Nam ôm cánh tay của Ngôn, cô vui vẻ nói:

- Con không rõ nữa, bà nói khi tìm được con, trên cổ con có một sợi dây chuyền khắc chữ Nam.

Bố Đại chấn động một lát, anh cười cười không nói với cô nữa, lại quay sang Hoắc Ngôn.

- Con đưa cô bé về nghỉ ngơi đi, cũng mệt rồi, tối gặp ta nói chuyện nhiều hơn. Cả thằng nhóc Tần nữa, đi nghỉ đi.

Hoắc Ngôn cũng không có ý nán lại, anh nhanh chóng gật đầu sau đó đưa Tiểu Nam đi ra ngoài.

Tiểu Nam khi đi đến cửa, cô vô thức quay đầu lại nhìn ông, chẳng biết tại sao lại thấy có chút gần gũi.

Ông lại cười hiền, vẫy vẫy tay ý bảo cô đi đi.

Đợi đám người Hoắc Ngôn đi mất, ông mới nghiêm nghị gọi Xiêng đến gần.

- Điều tra kỹ về cô ấy, không để Hoắc Ngôn biết.

Xiêng gật đầu vâng một tiếng, anh nhanh chóng ra ngoài làm việc.

Trong chính điện to lớn không một ai, Bố Đại tìm chỗ ngồi xuống, ông mệt mỏi đưa tay xoa xoa thái dương trong mắt đã không còn tia tinh ranh nghiêm nghị nữa mà chỉ còn yêu thương và nhung nhớ.

- Hoài, anh xin em hãy độ cho anh tìm được con bé, anh sắp không thể chịu được nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Gặp nạn

7 giờ tối toàn bộ biệt thự bật đèn sáng trưng, buổi sáng đã đông đến tối còn đông gấp bội. Tiểu Nam mặc một chiếc váy xòe đen giản dị không quá nổi bật, cô cũng không trang điểm đậm chỉ làm đơn giản tự nhiên. Hoắc Ngôn một thân vet đen lịch lãm. Cô khoác tay anh đi xuống dưới sảnh lớn dưới ánh mắt hàng trăm người đang nhìn.

Phàm đã đến từ trước, anh đang nói chuyện cùng vài người, thấy cô bước xuống anh ngước mắt lên nhìn, trong đáy mắt tràn tia yêu thương.

Tiểu Nam lại không nhìn thấy anh, cô một đường đi theo Hoắc Ngôn đến giữa sảnh nơi có Bố Đại đang đợi.

- Chú Đại, tiệc này rất hoành tráng.

Bố Đại cười tươi rạng rỡ, ông vỗ vỗ vai anh, lại quay sang Tiểu Nam:

- Con ăn gì đi.

Tiểu Nam cười nhìn ông, cô vui vẻ nói:

- Con không đói lắm đâu chú Đại.

Bố Đại gật đầu, ông xoa xoa tóc cô, lại nói:

- Ừ, chú lên kia gặp một số người, hai đứa cứ tự nhiên.

Đợi Bố Đại đi rồi, Ngôn nắm tay Tiểu Nam, anh cười nói:

- Chú Đại có vẻ rất thích em?

Tiểu Nam gật gật, cô vênh mặt:

- Tất nhiều rồi.

Ngôn không nói gì, anh vuốt cái mũi nhỏ xinh của cô, cười hiền hòa.

Bữa tiệc bắt đầu được gần nửa, trong lúc mọi người đang vui vẻ nói chuyện say sưa thì đột nhiên tất cả đèn trong sảnh tắt ngóm.

" Bùm, đoàng đoàng ", hàng loạt tiếng nổ cùng tiếng súng vang lên, Tiểu Nam hoảng hốt cô vội ôm tay Ngôn thật chặt.

Ngôn ôm lấy cô vào lòng, anh nói nhỏ trấn an cô:

- Yên tâm đi, anh ở đây.

Ngôn gọi Tần:

- Chú cẩn thận chút.

Tần gật đầu, anh đi sát theo sau Ngôn. Bên ngoài vang lên mấy tiếng nổ to làm run chuyển cả sảnh tiệc..

Phía giữa sảnh, tiếng Bố Đại hét lên:

- Phục...

" Bằng, bằng " tiếng súng vang lên kèm theo tiếng la thất thanh của Xiêng.

- Lão Đại, Lão Đại...

Ngôn dự có chuyện không lành, trong bóng tối lờ mờ anh thấy được có người đang di chuyển rất nhanh còn tạo ra tiếng bước chân lớn không kiên dè.

Giọng một người đàn ông cười ha hả:

- Ở đây ai theo tao thì sống, nghịch tao thì chết như thằng Đại kia haha....

Ngôn híp mắt thật sâu, giọng anh ồ ồ trầm đục:

- Thằng chó này...

Ngôn kéo tay Tiểu Nam giao cho Tần, dặn dò cô và Tần thật kỹ:

- Nam, em đi theo Tần ra ngoài, anh đi lại chỗ chú Đại xong sẽ đến tìm em. Yên tâm đi, anh không sao đâu.

Tiểu Nam kéo tay anh lại, trong bóng tối cô vẫn nhìn rõ được gương mặt của anh:

- Cẩn thận.

Ngôn gật đầu, tay anh nhét cho cô khẩu súng mini nhỏ mà anh cho người làm riêng cho cô.

- Nếu không cần thiết em không cần nổ súng.

Lại quay sang Tần:

- Tần, bảo vệ chị Nam.

Tần gật đầu thật mạnh.

Ngôn rời đi, Tiểu Nam cũng được Tần ôm trong người đi từ từ ra cửa.

Đi gần đến cửa cô nghe một loạt tiếng súng vang lên kèm theo những giọng nói căng thẳng.

- Ngôn, tao bày tiệc chờ mày đây.

- Mày chưa đủ khả năng, chết đi..

" Đoàng đoàng " vô số tiếng súng vang lên trong màn đêm lạnh lẽo. Tiểu Nam sợ hãi nắm chặt khẩu súng trong tay, mắt cô cố tìm kiếm bóng hình của Ngôn nhưng không thể thấy được.

Tần ôm cô đi ra cửa, may sao cánh cửa không khóa, vừa đặt chân ra ngoài đã có người chặn lại cùng lúc đó người của Bố Đại từ bên ngoài ập vào đèn điện được bật sáng trở lại.

Tiểu Nam đưa mắt nhìn vào trong, Ngôn hiện giờ đang vừa ôm Bố Đại vừa chỉa súng về phía người của Phục còn tên Phục lại không thấy đâu.

Khung cảnh quá mức hỗn loạn khi các đại ca bang phái người ngã người nằm trên đất, những người không trúng đạn chia thành 2 phe, một đứng bên Ngôn, một đứng bên phía người dùng của Phục.

Tần quan sát tình hình, anh nói nhỏ vào tai cô:

- Chị Nam không cần lo, người của mình đã vào yểm trợ anh Ngôn, lính chi viện cũng đang tới sẽ không sao đâu.

Cô vô thức gật đầu, mắt hết tìm kiếm Ngôn lại nhìn sang Bố Đại đang gục trên người anh, bụng ông ấy loang lỗi máu, đứa cháu trai của Bố Đại cũng đã chết.

Tần đưa Tiểu Nam ra ngoài, đi được một đoạn liền nghe tiếng cười man rợ của tên Phục. Hắn ta đưa súng chỉa vào Tần, giọng nheo nhéo, nói:

- Cô em đi đâu đấy?

Tần giận tím người, anh hét:

- Phục, mày nghĩ mày giết Bố Đại thì có thể lên xưng vương à, mơ đi.

Lão Phục nghe tiếng nổ đùng bên trong sảnh, hắn cười ha hả vỗ tay chan chát:

- Mày coi đi, thằng đại ca của mày giờ chắc vùi thay trong đống đổ nát đó rồi. Chi bằng mày thả con nhỏ đó ra, tao tha cho mày đường sống.

Tiếng nổ trong đại sảnh quá lớn, Tần và Tiểu Nam hướng mắt nhìn vào trong đều thấy khói đen mù mịt. Sóng mũi Tần cay xè, riêng Tiểu Nam luôn miệng khóc khét gào tên Ngôn.

Canh trong lúc Tần sơ hở, người của Phục từ sau phục kích bắn vào vai anh, do vai vừa bị bắn theo phản xạ anh buông Tiểu Nam ra. Tiểu Nam vô tình được tên Phục bắt lấy, hắn ôm lấy cô, tay xoa xoa ngực cô, điệu bộ dê xòm đểu cán.

Tiếng Tần hét lên:

- Chị Nam, chạy đi.

Bằng, một viên đạn nữa bay vào người Tần nhưng rất may anh né được, cũng lúc đó lính chi viện được thì điều đến bảo vệ lấy Tần.

Tên Phục nhìn một màn kia cười gian mãnh, hắn một tay bóp cằm cô, tay còn lại chỉa súng đen ngòm vào thái dương của cô.

- Rút.

Tần tiếng lên định giành lấy Tiểu Nam liền nghe tiếng lên đạn của Phục, anh khựng lại.

- Mày bước đến bước nữa, tao bắn nó.

Tiểu Nam nhìn Tần, cô giờ đây sợ hãi nước mắt chảy dài, cả người run lên bần bật.

Tên Phục kéo theo vài tên đàn em lên chiếc xe jeep chạy như bay về hướng bìa rừng biên giới nơi mà hắn đóng đô.

Phía xa xa một chiếc xe con cũng nổ máy đuổi theo....

Tên Phục sau khi lên xe chạy được một đoạn liền đổi xe khác, hắn không đem theo Tiểu Nam mà ngược lại giao cô cho tên đàn em thân tín.

- Đem cô ả về doanh trại, có nó thằng Ngôn sẽ không dám manh động.

Tên đàn em khó hiểu hỏi:

- Chẳng phải nó đã chết rồi sao?

Tên Phục leo lên xe, hắn cười gian manh:

- Không đâu, nó là tên thông minh, sẽ không chết.

Tên đàn em nghe đến đây cũng cảm thấy sợ sợ, hắn nuốt nước bọt:

- Đại ca, anh đi đâu?

Tên Phúc cười ha hả:

- Mày sợ à? Tao lần này chỉ là chơi một ít trò chơi, Lão Đại chưa chết nhưng tao cũng không thể xuất đầu được. Về phần con nhỏ này đem nó về doanh trại nhốt để đó, đừng động vào, thích chơi thì chơi nhưng không được giết nó chết.

Tên Phục định lên xe nhưng hắn vẫn chưa yên tâm còn dặn dò tiếp:

- Tăng cường an ninh khu này, tao giao doanh trại cho mày, làm tốt có thưởng.

Nói rồi hắn leo lên xe đi mất, tên đàn em nhìn nhìn theo chiếc xe, hắn bực dọc chửi thề:

- Chó má, chạy đi để tao một mình.

Vài tên đàn em đang canh giữ Tiểu Nam lên tiếng hỏi:

- Anh Mèo bây giờ làm sao?

Tên Mèo tán bốp vào đầu tên vừa hỏi, hắn leo lên xe, bực mình ra lệnh:

- Về doanh trại, nhanh.

2 chiếc xe jeep chạy như bay vào trong rừng, Tiểu Nam bị bắt trói tay trói chân dí vào góc trong cùng của xe. Chạy được một đoạn khá xa, hi chiếc xe dừng hẳn, tên Mèo nắm vai cô kéo ra ngoài.

- Đi, đi nhanh lên.

Tiểu Nam quan sát xung quanh, đây là một đường mòn trong rừng, lại đưa mắt nhìn quanh vì trời quá tối cô không thể thấy được gì nhiều chỉ biết im lặng đi theo bọn chúng. Khẩu súng Ngôn đưa cho cô cô vẫn còn giữ, nó được giấu vào bên trong đùi rất an toàn,bọn người Mèo không phát hiện ra được.

Đi gần 1 tiếng trong rừng, cô cảm giác đã đi rất sâu và hình như đã qua luôn biên giới Việt - Cam, rất có thể bây giờ cô đang ở Campuchia. Vì khi nãy đoạn băng qua một lô rào bảo vệ, đằng xa tít cô thấy có rất nhiều ánh đèn, hình như là đèn xe tải. Nhưng rất tiếc không thể kêu cứu vì cô đang bị bắt và bị bịt miệng bằng giẻ lau.

Đi được thêm một đoạn nữa, cô bắt gặp vài người dân ăn mặc quần áo truyền thống của người bản xứ,bọn họ nhìn cô bằng ánh mắt tò mò cùng thương cảm. Mỗi một người đi qua đều cúi đầu chào đám người Mèo, có khi lại biếu hắn cây thuốc hoặc vài con thú rừng.

Lại đi vào một đoạn rừng sâu, Mèo quan sát xung quanh, hắn cho dừng ở một khe suối nhỏ.

- Nghỉ đi, một chút đi tiếp.

Tiêu Nam bị xô ngã xuống nền đất, váy đen vì bị xô hất tung lên lộ mản đùi trắng phếu may mà không lộ khẩu súng bọc trong dây thắt ngang đùi.

Tên Mèo nhìn về phía cô, hắn cười tà dâm đi đến chỗ cô, hắn ngồi xuống xoa xoa chiếc đùi trắng thon dài mịn màng, lại đưa những ngón tay thô ráp di chuyển khắp cơ thể cô.

Tiểu Nam chán ghét, cô cố vùng vẫy, hắn lại càng hứng thú.

Bàn tay vuốt ve gương mặt cô, hắn cười gian tà:

- Cha, quả là đàn bà của Hoắc Ngôn, sờ thôi cũng muốn bắn ra..Hay là ta chơi vui một chút đi, được không em?

Tiểu Nam nhìn hắn, cô lúc này hoảng sợ tột cùng khi nghe hắn nói, cô cố gắng đẩy chân cố lùi về sau, cả người vùng vẫy mong sao thoát khỏi tên Mèo.

Mèo nhìn gương mặt đỏ ửng của cô lại châm thêm kích thích cho hắn, tay hắn chộp lấy người cô, nhấc bổng cô lên đi về hướng bờ Suối.

- Anh em, Mèo tao chơi xong sẽ cho tụi bay thưởng thức.

Một đám đàn ông vỗ tay cười man rợ mặc cho Tiểu Nam đang khóc lóc quẫy đạp không ngừng.

Tên Mèo rất ác, hắn không tháo dẻ trong miệng cô ra một phần muốn cô không la hét phần lại sợ cô cắn lưỡi tự tử. Hắn vừa đi vừa vỗ mông cô bốp bốp:

- Ngoan đi, nếu em phục vụ anh tốt anh sẽ giữ em bên cạnh. Yên tâm.

Hắn quăng cô ngã xuống một đám lá cây rừng ven bờ Suối, cả thân người hắn áp sát đè chặt lên cô. Tay hắn mạnh bạo cởi vội chiếc váy cô đang mặc trên người lộ ra hết nội y ren màu đỏ thẩm.

Hai mắt hắn đỏ rực nhìn thân thể của cô, tay hắn tham lam mò mẫm mặc cho Tiểu Nam khóc lóc đến tím người.

Cô sợ hãi quẫy đạp không ngừng, hai chân cô khép chặt không cho hắn tách ra. Tên Mèo đưa mặt hắn vào ngực cô mút mát lại cho tay mò mẫm vào hạ thân cô. Tay hắn vô tình mò trúng khẩu súng cô đang giấu, hắn mạnh bạo giựt phắc nó lên. Hai mắt tên Mèo ma mãnh, hắn cười man rợ nhìn cô lại tiện tay tán bốp bốp vào má cô không thương tiếc.

- Mẹ kiếp, mày giấu đồ bắn tao à? Con khốn, tao chơi rách l** mày ra...

Tên Mèo như điên như hổ, hắn nhào về phía cô, ôm lấy cô hôn lấy hôn để. Tay hắn moi vào trong quần móc ra cây gậy th*t gớm ghiếc đen òm, vừa hay lại tách hai chân cô ra...

Tiểu Nam nhìn hắn, trong mắt cô chỉ còn tia vô vọng... Ngôn...cô không biết anh còn sống hay không? Nếu hôm nay cô bị tên Mèo làm nhục, cô quyết sẽ tìm con đường chết... Cuộc đời cô, cô sợ nhất là những vết nhơ nhớp...

Đang lúc hăng nhất thì bên ngoài tiếng súng giòn tan vang lên, tên Mèo đang cao trào lại không thể thực hiện tiếp, hắn điên tiết định làm liều. Ai ngờ súng đạn chưa kịp đưa vào trong cơ thể Tiểu Nam đã nghe bên ngoài người của hắn la thất thanh.

- Anh Mèo cứu em.

Tên Mèo gương mặt tái mét vì nín nhịn, hắn đứng phắt dậy bỏ cậu nhỏ của hắn vào quần vội, ánh mắt tiếc nuối nhìn Tiểu Nam.

- Mày đợi tao, tao vào ngay...

Tiểu Nam nhìn tên Mèo chạy đi, cô cố gắng bò dậy, do tay bị trói chặt cô không thể mặc quần con vào được, chỉ biết dùng chân đạp cho quần rớt ra ngoài xong lại cúi người dùng cả hai tay lấy quần cùng khẩu súng mini lên sau đó bỏ chạy sâu vào trong rừng.

Sau lưng cô tiếng súng càng ngày càng giảm, đến khi không còn nghe thấy tiếng súng nữa cũng là lúc cô cúi đầu chạy thật nhanh.

Trong màn đêm tối đen như mực lại lạnh lẽo ghê người, cô không thể làm gì khác hơn là bỏ chạy. Bộ váy áo xộc xệch hở trước hở sau do bị tên Mèo mạnh bạo tháo dỡ, tóc tai rối um, gương mặt đỏ ửng vì bị đánh...Cô không còn dám mong mỏi gì, cô chỉ biết được rằng thà cô chết trong rừng vì đói vì lạnh còn hơn là bị cưỡng hiếp bị bọn Mèo làm nhục...

Những giọt nước mắt thi nhau rơi rớt, chân cô vừa chạy vừa va vào những góc cây to đau đớn không ngừng....Bỗng dưng cô va vào thân thể một người nào đó khiến cô hốt hoảng lùi lại té ngã sóng soài..

Người đó pha chiếc đèn nhỏ xíu trong tay về phía cô, miệng hắn phát ra âm thanh quen thuộc:

- Nam...là em phải không Nam?

Cô nhìn về phía người đàn ông, cả gương mặt cô như bừng sáng... Quen...là người quen...

Cứu... được cứu rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Là bạn

- Cứu, Phàm cứu em..

Tiểu Nam mừng như bắt được vàng cô ôm chầm lấy anh, vừa hay tay chạm vào cái gì đó ướt át trên cánh tay phải của anh.

- Ưm..

Tiểu Nam hoảng hốt, cô vội rút tay về, sau lại cầm chiếc đèn bin trên tay Phàm rọi vào chỗ ẩm ướt.

Máu....toàn là máu...

- Phàm, anh bị sao vậy?

Phàm kéo tay về, anh cười nhạt, gương mặt vì mất máu mà trở nên trắng bệch:

- Không có gì, anh đi tìm em bị người của Phục bắn.

- Anh tìm em khi nào?

Phàm xoa xoa tóc cô, anh lại nhìn xuống người cô, mắt anh đột nhiên biến đổi, con ngươi híp lại:

- Em..làm sao vậy Nam?

Tiểu Nam ngượng ngùng, cô kéo kéo những mảnh vải che lại thân thể, cười nhạt nói:

- Không sao, bọn khốn đó có ý đồ xấu nhưng may là không sao..

Phàm hít một hơi thật sâu, anh cởi chiếc áo sơ mi bên ngoài ra, bên trong chỉ còn cộc một chiếc lót ba lỗ, vội vội vàng vàng thoát lên người cô như sợ cô bị lạnh.

- Em khoác vào đi, trong rừng lạnh lắm..

Tiểu Nam nheo nheo mắt nhìn anh trong lòng cô dâng lên một sự cảm kích đặc biệt. Cả ba lần đều là anh cứu cô, nhưng bản thân cô lại không thể đáp lại tình cảm của anh giành cho cô...

Trái tim cô trao cho Hoắc Ngôn mất rồi!

Nhớ đến Hoắc Ngôn, Tiểu Nam vội hỏi Phàm:

- Phàm....Ngôn, anh ấy có sao không?

Phàm cười nhẹ:

- Anh không rõ tình hình, khi thấy Phục bắt em đi anh đã đi theo nên mọi chuyện sau đó anh không biết được..

" Đoàng đoàng đoàng ", một loạt tiếng súng vang lên. Phàm kéo Tiểu Nam về sau lưng anh, trên tay anh nhanh chóng lấy ra khẩu súng đen ngòm, mắt sắc sảo nhìn về phía trước.

- Nam, em cẩn thận chút, đây là khu vực gần doanh trại của Phục, người của hắn ở khắp nơi..

Tiểu Nam sợ hãi cực độ, cô đứng nép sau lưng Phàm, trên tay lại run rẩy ôm khẩu súng nhỏ mà Ngôn đưa cho cô.

Tiếng súng dứt hẳn, tiếng bước chân ai đó đang chạy lại vang lên, Phàm kéo Tiểu Nam vào gốc cây to nép vào.

- Suỵt.

Tiếng bước chân đang chạy dừng lại, trong bóng đêm đen thẳm bóng dáng 4 người đàn ông hiện ra.

Tiểu Nam và Phàm im lặng đến cực độ, tiếng thở cũng phải ép giảm đi vài phần...

- Anh Ngôn, người của chúng ta mất hơn nửa, bây giờ làm sao?

Hoắc Ngôn nheo nheo mắt, vết thương ngay bụng loang lổ máu khiến cả người anh như mất đi mấy phần sức lực.

- Tìm chỗ nấp trước, cố liên lạc với Tần..

- Anh Ngôn, anh bị thương, làm sao...

Hoắc Ngôn xua tay, anh cười nhạt:

- Không sao, tôi ổn, các chú nên chú ý chút, khu vực này không an toàn.

Tiểu Nam im lặng theo dõi tình hình bên ngoài, khi nghe đến hai chữ Hoắc Ngôn cô vui mừng kích động như điên nhưng khi định lên tiếng kêu tên anh lại bị những họng súng đen ngòm chỉa vào người.

Phàm nheo mắt, tay anh nâng súng rất nhanh, lại nói cực nhỏ chỉ mình cô nghe được:

- Khi nào anh nói chạy thì em phải chạy thật nhanh tìm Hoắc Ngôn...

Trong bóng đêm dày đặc chỉ cách nhau tầm 100m nhưng để gọi được tên nhau là cả một cuộc đánh đổi bằng sinh mạng.

Ngay thời điểm này khi cô bỏ Phàm chạy đi tìm Ngôn, cô sẽ đẩy Phàm vào tình hình ảnh hưởng đến sinh mạng trong khi trên tay anh lại bị thương Nhưng nếu cô không đi tìm Ngôn, cô không còn chắc bao giờ cô có thể tìm lại được anh...

Đôi bàn tay giấu sau lưng khẽ từ từ lên đạn, tiếng lên đạn cực nhỏ cực nhỏ...

Hoắc Ngôn bên ngoài cảm nhận được hơi thở của rất nhiều người nhưng bản thân anh hiện giờ không đủ khả năng đối phó, toàn bộ người đi theo anh đều bỏ mạng gần hết chỉ còn lại 3 người. Nếu bây giờ liều mạng e rằng anh không thể tìm được Tiểu Nam lại không nắm được khi nào Tần có thể đem người đến.

Mắt anh nhìn quanh, tròng mắt đảo nhanh cực nhanh, bỗng chân anh giẫm phải một vật kim loại sáng chiếu...Tay ôm bụng, anh cúi người nhặt vật kia lên...Là hoa tai...hoa tai của Tiểu Nam..

Ngôn nắm chặt chiếc hoa tai trong lòng bàn tay, anh nheo mắt nhìn xung quanh, phán đoán vài chuyện sau đó đi nhanh về phía trước.

- Đi, chỗ này nguy hiểm.

Ngay khi Hoắc Ngôn vừa đi, ở đây vang lên một giọng nói ma mãnh:

- Đi, đi theo thằng Ngôn, giết hết.

Hai chữ giết hết như những mảnh thủy tinh bén nhọn đâm sâu vào lòng ngực Tiểu Nam, cô lo sợ cô đau lòng nhưng giờ phút này cô không thể chạy đi mà báo cho Ngôn biết được. Cô ở yên đây thì thấp nhất Ngôn có thể sống, Phàm có thể sống và cô may ra cũng có thể sống. Nếu cô liều mình bứt dây động rừng bọn điên này nổ súng giết cô và Phàm, rất có thể Ngôn nghe tiếng súng giật mình mất kiểm soát sẽ bị bọn vừa đi đánh úp. Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh...

- Phàm, mày theo anh Phục nhưng đến cuối mày lại phản vì con ả này sao?

Tiểu Nam giật mình, dưới ánh trăng tà, cô nheo mắt nhìn sang Phàm, gương mặt anh hoàn hảo, đường sóng mũi cao thẳng tắp, ánh mắt vừa kiên định vừa lạnh lùng. Từ bao giờ cô thôi không hiểu rõ về anh nữa vậy?

Trước kia anh hiền lành, yêu thương bọn trẻ, yêu thương luôn cả cô, rất nhiều lần anh và Trung giáp mặt, Trung không thích anh đến gần cô anh cũng không buồn bực gì chỉ nói với cô rằng " Trung vẫn còn nhỏ ". Ấy vậy mà sau bao nhiêu năm gặp lại anh từ một thanh niên mồ côi hiền lành có ước mơ làm chiến sĩ cảnh sát lại trở thành đại ca giang hồ lừng lẫy.

Ngôn nói anh và Ngôn là kẻ thù không đội trời chung, Ngôn cũng từng nói nhất định sẽ có ngày anh ấy giết chết anh... Cô chẳng thể hiểu rõ trong cô có tư vị gì khi nghe Ngôn nói như thế. Cô không khuyên cũng không ngăn vì cô không có quyền. Trước kia khi cô chưa đến bọn họ đã có hiềm khích, cô chỉ là một nhân tố xúc tác thêm vào ân oán giữa hai người. Nhưng khi nghe đến Phàm sẽ chết, sẽ đau đớn lòng cô cũng đau lắm, cô và anh đã từng gắn bó cùng nhau rất lâu...

Hôm nay cô thấy anh xa lạ quá, thực sự...Trong vụ việc tối hôm nay anh cũng góp phần nhưng đến cuối lại thay đổi. Tên kia nói anh là vì cô?

Vì cô sao???

Phàm tiến một bước lên che người cô lại, giọng anh nhàn nhạt cắt đứt dòng suy nghĩ trong cô.

- Sai. Tao không tin tưởng được Phục, nó cũng sẽ giết tao trừ thử sau khi giết được Ngôn và Bố Đại.

Tên kia lại lên tiếng:

- Đó là lý do mày báo cho Xiêng trước sao? Tao không ngờ mày lại như thế đó Phàm, người đàn ông tao quen trước kia đâu rồi?

Phàm cười nhạt nhẽo:

- Tao vẫn là tao, tao chỉ làm những việc có ích cho tao. Giết Bố Đại tao chẳng được gì, giết Ngôn cũng chẳng phải thứ tao muốn làm lúc này.

Tiểu Nam nép sau người anh, tim cô đập rất mạnh, mồ hôi tay túa ra vì căng thẳng.

Tên kia tiến lại gần mấy bước, hắn đưa họng súng về phía cô, Phàm cũng vì thế mà chĩa súng vào đầu hắn.

- Phàm, con nhỏ này là đứa trong ảnh mày từng ôm bên mình khi còn trong trại huấn luyện à?

Phàm nheo mắt:

- Không liên quan đến mày, mày im đi.

Tên kia vẫn lì lượm nói tiếp:

- Mày nghĩ thế nào khi tao giết cô ta sau đó giết luôn cả mày vì tội phản bội?

Phàm cười ma mị:

- Mày đủ khả năng đó không?

Tiếng súng lên đạn, họng súng lạnh lẽo cắm thẳng vào thái dương Tiểu Nam khiến cô mồ hôi tuông lã chã..

Cùng lúc đó phía xa vài tiếng súng vang lên. Phàm nhân cơ hội đánh một quyền vào tay tên kia khiến súng trên tay hắn rơi xuống, đồng thời anh nhả đạn về phía mấy tên đứng sau.

Tiểu Nam nhanh chóng núp sau lưng cây to, cô trên tay cầm khẩu súng nhỏ nhưng vẫn không dám bắn. Năng lực cô quá yếu, chỉ có thể bắn trên người giấy, khả năng quan sát và suy đoán của cô cũng không bì được với mấy tên kia chi bằng đi ra làm ảnh hưởng đến Phàm, cô tốt nhất nên ngồi đợi.

" Đoàng đoàng đoàng " hàng loạt tiếng súng từ nhiều phía vang lên, Phàm một mình chống đến 5,6 tên với một khẩu đạn nhỏ.

Trong bóng tối việc xác định phương hướng là khó vô cùng nên dù là người tiếp xúc với súng quen như Phàm cũng còn gọi là có chút khó khăn, cô quan sát tiếng viên đạn phát ra hướng đi của viên đạn, anh đã bắn lạc đi gần 5 viên...

Phàm bắn gục 3 còn lại 2 tên là tên cầm đầu và một tên lính khác. Cùng lúc ấy phía trước hàng loạt tiếng bước chân đang đến, Phàm hét lên:

- Nam, chạy đi em..

Cả người cô run run ngay khi vừa quay đầu định chạy đi liền bị một bàn tay to lớn quen thuộc kéo về.

Đôi mắt mở to tròn nhìn về phía ấy...Ngôn..là Ngôn rồi...

- Nam....anh đến rồi!

Tiểu Nam vui mừng rơi nước mắt cô nhào về phía anh, xui sao viên đạn của bên địch lại nhắm chuẩn xác về phía này...

Véo viên đạn cắm phập vào một tên đàn em đứng ra che chở cho Ngôn, anh ta bị bắn trung ngay vai, cả người như gục xuống.

- Tinh, chú có sao không?

Tinh ôm vai, hắn cười nhạt:

- Em không sao, vết thương nhỏ thôi.

Ngôn đỡ lấy hắn, cho hắn dựa vào gốc cây, anh kéo Nam đến gần để cô ngồi cùng hắn.

- Em ngồi đây, đợi anh.

Ngôn bước đến chỗ Phàm, tay anh sả súng liên tục.

- Phàm, lại là anh.

Phàm nheo nheo mắt, tay anh hiện giờ rất mỏi:

- Tại chỗ này tôi với anh là bạn.

Ngôn cười ha hả:

- Tất nhiên, là bạn.

Nói rồi cả hai cùng tiến lên diệt gọn hết bọn chúng, tên cầm đầu khi nãy nói chuyện cùng Phàm đã bỏ chạy, tình hình có vẻ khả quan.

Sau một hồi đấu súng giành sự sống, phía Ngôn chỉ còn lại anh và 1 tên đàn em đang bị thương là Tinh.

Nam thấy Ngôn đi lại cô vội ôm chầm lấy anh, tay lại nhỡ vào vết thương đang ứa máu. Cảm nhận được vết máu và cơ thể anh run lên khi cô chạm vào, Tiểu Nam hốt hoảng sợ hãi:

- Ngôn, anh sao vậy, anh bị trúng đạn sao?

Ngôn ôm lấy cô, anh xoa xoa tóc cô:

- Không sao, vết thương nhỏ thôi.

Tiểu Nam hốc mắt cay xè, hôm nay có hai người đàn ông cùng vì cô mà bị thương. Cô thật sự đáng không, có đáng không?

Phàm cười nhạt, ang kéo tay cô:

- Hắn nói không sao là không sao, em lo gì.

Ngôn lại hắn giọng:

- Súng tôi vẫn còn nhiều đạn.

Tiểu Nam vừa đau lòng, lại vừa cảm thấy buồn cười hai tên trước mặt... Thôi, mọi chuyện để ra khỏi đây tính tiếp..

- Các anh bị như thế vẫn còn đùa được, bây giờ làm cách nào để ra ngoài?

Phàm nghiêm túc, nói:

- Nếu anh đoán không lầm thì đây là trung tâm khu ma túy của Phục, doanh trại của hắn rất gần đây, nếu chúng ta không đi ngay sẽ bị bắt hết. Phía sau kia là làng của dân giáp biên, nếu xuống đó may ra chúng ta có thể liên lạc cho cứu viện.

Ngôn nheo mắt:

- Phàm nói đúng, nên nghĩ trước, tìm cách ra ngoài sau. Tên Phục ma mãnh, tạm thời người của chúng ta khó có khả năng tìm được.

Phàm lại cười đùa:

- Nếu tôi và anh không phải kẻ thù thì rất có khả năng làm bạn tri kỉ...

Ngôn lườm nguýt:

- Tôi không yêu đàn ông, đặc biệt đàn ông ma mãnh.

Tiểu Nam ngó nghiêng, cô thiếu chút nữa cười thành tiếng, hai người này quả là thú vị mà.

Cô vỗ tay bốp bốp, lên giọng:

- Đừng nói nữa, đi đi.

Phàm cùng Ngôn đỡ Tinh, hắn ta mặc dù là xã hội đen nhưng đây là lần đầu tiên hắn ta trúng đạn nên cơ thể rất yếu không thể tự đi được.

Ngôn và Phàm mặc dù bị thương nhưng với khả năng của hai người thì vết thương này vẫn chưa có gì quá nguy hiểm.

- Ngôn, người của anh yếu đuối vậy sao?

Tên Tinh khó hiểu mở miệng:

- Không....không...

Phàm cắt ngang:

- Tôi hỏi đại ca của anh không hỏi anh, im lặng giữ sức đi.

Ngôn cười nhạt:

- May ra người của tôi vẫn còn sống được một người..

Phàm cười ha hả:

- Được, xem ra anh tốt.

Ngôn vênh váo:

- Lẽ đương nhiên...

Im lặng một lát, Phàm cùng Ngôn không hiểu vì sao lại cùng lên tiếng:

- Sao anh / chú nặng thế?

Tinh ở giữa tuôn không biết bao nhiêu là mồ hôi, anh thật sự oan uổng a...anh nào có mập...

Tiểu Nam đi sau 3 người bọn họ, cô bất giác mỉm cười, chưa bao giờ có cảm giác yên bình đến thế mặc dù cô biết yên bình bây giờ chỉ là tạm thời. Nhưng không sao được một lần cô cũng cảm thấy rất đủ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21: Thoát

Màn đêm dày đặc bao trùm lên toàn bộ khu rừng, đoàn người Hoắc Ngôn di chuyển nhanh nhất có thể để đến được làng của dân giáp biên.

Trời tờ mờ sáng cũng vừa kịp đến làng, may sao giờ này mọi người vẫn còn yên giấc cho nên sự hiện diện của 4 con người không làm quá nhiều người biết đến. Đi loanh quanh một lúc, bọn người Tiểu Nam được một ông lão người Campuchia gốc Việt cho ở nhờ.

Lão Pía đã lớn tuổi thường ngày ở nhà làm nông, nhà ông vẫn còn một bé gái tầm 12 tuổi đang theo làm giúp việc cho doanh trại của Phục. Chắc do bọn cô là người Việt Nam cho nên ông Pía mới nhiệt tình đồng ý cho ở nhờ.

Đặt Tinh ngồi xuống giường, Tiểu Nam cũng ấn Ngôn và Phàm cùng ngồi vì hai người cũng đang bị thương.

Ông Pía ngó qua một lát, ông cười mỉm, hỏi:

- Sao các cô chú lại bị thương?

Tiểu Nam sầm mặt, cô khúc khích:

- Bọn cháu đi du lịch chẳng may đi lạc, xui xẻo lại chui nhầm vào nơi lính thuê bắn nhau cho nên bị lạc đạn..

Ông Pía nhìn 3 người đàn ông, ông lại hỏi:

- Đây là anh em hay sao?

Tiểu Nam gật gật:

- Dạ đây là 2 anh của cháu, anh ở giữa là bạn anh lớn nhà cháu..

Thấy ông Pía gật đầu hài lòng, cô nói thêm:

- Ông ơi, ông có dụng cụ giúp cháu xử lý vết thương không, anh cháu bị nặng quá...

Lão Pía gọi với ra ngoài, ông kêu tên một ai đó. Một lát sau, một bé gái tay cầm hộp cứu thương đi vào.

- May cho cô chú, con nhỏ nhà tôi rất hay lấy đạn chữa thương cho mấy tên lính ở doanh trại. Yên tâm đi, nó hay lắm.

Tiểu Nam không ý kiến gì, dù sao cô cũng không biết cứu thương.

Cô bé tên Non, bé gái da ngâm đen, mặt không quá xinh xắn nhưng được cái tay chân nhanh nhẹn. Cô bé thoăn thoắt trong vòng nửa tiếng đã cứu thương lấy đạn cho ba người bọn Ngôn.

Sau khi băng bó xong xuôi, Non cười tươi nhìn 3 người, cô cười, nói:

- Không sao rồi, nếu có sốt nói em nha.

Tiểu Nam cảm kích vô cùng, cô kéo cô bé ra ngoài, tháo chiếc vòng bạch kim trên tay, tặng cho cô bé.

Bé Non dù sao cũng chỉ là cô bé 12 tuổi, nhìn thấy trang sức lấp lánh thì rất vui. Cô bé cũng rất sòng phẳng, sau khi nhận chiếc vòng cũng cho lại Tiểu Nam một bộ đồ sạch sẽ cho cô thay. Tiểu Nam cũng không quên dặn dò cô bé đừng nói cho ai nghe.

Thay đồ vệ sinh sạch sẽ một chút, Tiểu Nam mượn Lão Pía một cái khăn sạch, cô nấu một chút nước ấm, sau đó đổ vào thau đồng đem vào nhà trong.

Vừa bước vào đã nghe Ngôn và Phàm cãi vã.

- Anh không nghe Tiểu Nam nói Tinh là bạn anh lớn hả, anh lớn là tôi chứ sao là anh?

Lại nghe giọng Phàm phản pháo lại:

- Vô lý, tôi so ra không nhỏ tuổi hơn anh sao lại làm em anh? Vô lý.

Ngôn không chịu thua:

- Này cho anh làm anh em với tôi là may mắn cho anh rồi, sao lại giở giọng đòi hỏi thế hả?

Tinh ngồi giữa cũng lên tiếng khuyên can:

- Đại ca, anh Phàm đừng cãi nhau nữa mà..

Tiểu Nam lúc này mới tiến vào, cô hắn giọng nhìn ba người bọn họ.

- Các anh chết không lo lại lo tranh nhau làm anh lớn, thật là kì lạ.

Ngôn thấy cô đi vào, anh đưa tay về phía cô, gương mặt ủ xìu:

- Nam, anh đau..

Phàm cũng không thua:

- Tiểu Nam, vai anh cũng đau..

Tiểu Nam lắc đầu, cô nghiêm nghị nhìn lướt qua ba người bọn họ.

- Này thôi đi, em đã nói với Bác Pía các anh là anh em, đừng làm gì quá đáng đấy.

Ngôn nhìn Phàm, Phàm nhìn Ngôn cả hai không nói câu nào, trực tiếp nằm xuống trên chiếc giường nhỏ được chia làm ba cho ba người.

Tiêu Nam ôm thau đồng đi đến chỗ Ngôn, cô kéo anh ngồi dậy sau đó lau sạch sẽ vệ sinh phần trên cho anh.

Ngôn nhìn bàn tay thon dài trắng hồng của cô, anh bất giác vui vẻ.

- Nam, em không sao thật may quá.

Tiểu Nam nhìn anh, cô cười:

- Em sẽ không sao, anh yên tâm đi.

Phía bên kia, Phàm e hèm giọng:

- Là anh em đấy, anh em!

Tiểu Nam không nói nữa, cô ra ngoài thay thau nước khác sau lại vào lau người vệ sinh cho Phàm, sau đó là Tinh.

Lão Pía mua cho họ vài bộ đồ sạch từ số tiền Phàm đưa, Tiểu Nam giúp họ thay quần áo, sau đó lo xa bắt mỗi người uống một viên giảm đau và hạ sốt

mà khi nãy bé Non đã đưa.

Bọn người Ngôn uống thuốc một lát sau cũng nhắm mắt ngủ khiếp đi, có thể là quá mệt cũng có thể do thuốc có chứa thuốc ngủ.

Khi nãy Ngôn đã mượn di động của bé Non gọi cho Tần, người của Tần nếu nhanh nhất thì chiều tối mới có thể đến được đây.

Tiểu Nam đi xuống sau nhà, Lão Pía mua giúp cô một miếng thịt heo, cô sắt mỏng thịt bầm nhuyễn sau lại bắt nồi cháo nấu cho bọn Ngôn ăn lấy sức.

Ngôi làng này quá mức yên bình, dường như chẳng ai quan tâm đến sự hiện diện của đám người lạ bọn cô. Ngồi nấu đồ ăn sau bếp, nhìn ta sau là dòng sông nhỏ nước rất trong, khi nãy nấu nước cũng được lấy lên từ đó.

Lão Pía đang tưới rau sau nhà, nhìn thấy cô đang nhìn ra, ông đưa tay lên mỉm cười chào cô. Hình ảnh người đàn ông lớn tuổi đen ngẩm, tóc bạc trắng một màu, dáng người nhỏ nhắn nhưng nụ cười rất thân thiện làm cho cô mãi mãi cũng không quên được.

Có đôi khi cô cũng ước có một cuộc sống như vậy!

Nồi cháo thơm phức bốc mùi thơm nghi ngút, Tiểu Nam khoáy khoáy vài vòng, cô chừa lại gần nửa nồi cho ông cháu Lão Pía, còn lại cô lấy ba cái bát to múc ra đầy, sau lại rắc tí tiêu thơm cùng một mớ hành lá bưng vào trong cho bọn người Hoắc Ngôn.

Trời cũng quá trưa để bụng đói sẽ không tốt, Tiểu Nam gọi bọn họ dậy,bưng đến cho mỗi người một bát cháo đầy.

Phàm vừa ăn vừa tắm tắt khen:

- Ngon quá.

Tinh xém tí nữa là chảy cả nước mắt:

- Ngon quá chị Nam ơi, đây là lần đầu tiên có người nấu cho em ăn đấy.

Tiểu Nam nhìn Tinh, cô cười:

- Anh mau mau có bạn gái đi, khi ấy tha hồ được nấu cho ăn.

Ngôn ăn từ tốn, anh thi thoảng lại ngước mắt lên nhìn cô, lát sau mới hỏi:

- Em ăn chưa?

Tiểu Nam đi đến chỗ anh, cô đưa cho anh chiếc khăn nhỏ sạch:

- Khi sáng bé Non cho em một nắm xôi gà em vẫn no lắm.

Ngôn nheo mắt:

- Em ăn như thế thì sức đâu chịu được, ăn thêm tí cháo đi.

Tiểu Nam lắc đầu, cô cười hì hì:

- Em thật sự không đói mà.

Ngôn nhìn cô, anh kéo tay cô ghì cô ngồi xuống:

- Ngoan, nghe lời đi, anh đút cho một ít. Ngoan, há miệng ra nào.

Muỗng cháo được đưa đến trước miệng, cô không thể không ăn. Ngôn được đà cứ đút liên tục gần chục muỗng cháo mới thôi.

Phía bên kia Phàm nhìn theo hai người, trong lòng anh vui vẻ nhiều hơn là đố kỵ...Anh yêu cô nhưng nếu ở bên anh cô không có hạnh phúc anh cũng không miễn cưỡng..Anh không cần gì nhiều chỉ cần cô biết anh yêu cô là được!

Ăn uống xong, Tiểu Nam lại lau vệ sinh cho mỗi người một lần nữa, cô sợ nhất là nhiễm trùng vì với điều kiện như thế này thì việc chạy chữa cũng rất khó khăn huống hồ vẫn chưa biết khi nào thì Tần đến.

Trời dần dần cũng sập tối.

Bữa tối Lão Pía bắt mấy con cá ở sông về nấu cháo, ông mặc dù sống ở Cam nhưng vẫn nhớ về Việt Nam rất nhiều. Tối hôm ấy trong căn phòng lụp xụp, một mâm tròn gồm 4 người đàn ông cùng 2 cô gái nhỏ vui vẻ ăn uống cười đùa. Lão Pía mừng lắm khi ông gặp được đồng hương cũng đâu biết rằng đây cũng là lần cuối cùng ông cười đùa..

3 giờ sáng sau khi bé Non đi đến doanh trại thì bên ngoài bỗng nhiên có tiếng xe jeep chạy đến cùng theo tiếng bước chân ồ ạt đùng đùng. Cả 4 người

đã tỉnh dậy, Tiểu Nam ra trước cùng Lão Pía, phía trong Ngôn cùng Phàm và Tinh tìm chỗ ẩn nấp.

Nhìn hàng chục tên lính mặc quân phục kì dị, cô khó hiểu hỏi Lão Pía:

- Đó là ai vậy bác?

Lão Pía kéo tay cô vào nhà, ông lấy lọ nồi đen trét lên mặt của cô, trét một lớp rất đậm.

- Cô trét cái này lên đi, cô đẹp như vậy nguy hiểm lắm. Con nhỏ nhà tôi nó xấu còn hay bị đùa ghẹo, may là ba nó trước kia là chỉ huy đám lính nên tụi nó còn nể mặt. Tôi lo cho cô lắm.

Tiểu Nam nghe nói cũng hết sức lo sợ, cô nhanh tay trét một hồi lên cổ lên tay, lại tháo tóc đánh cho rối tung lên một chút.

- Bác, tụi lính kiểm tra cái gì vậy bác?

Lão Pía đốt nhang cho bàn thờ gia tiên, ông điềm đạm trả lời:

- Tuần nào tụi nó cũng kiểm tra, gần đây có khu trồng thuốc phiện, tụi nó sợ dân hái đem bán nên đi kiểm đó. Tụi này thấy vậy chứ cũng không ác lắm, tụi mặc đồ đen mới ác.

Tiểu Nam gật gù, tụi mặc đồ đen nếu cô đoán không lầm là đám hôm qua đưa cô đi. Ghê thật, tụi này cứ như vua chúa một vùng.

Cô ngồi trên cái phản, lại lấy mớ rau Lão Pía hái khi chiều ngồi giả vờ nhặt.

Một lát sau tầm 5,6 tên đi vào, bọn nó đi vòng nhà kiểm tra may sao lại không đi ra sau bếp.

Lão Pía nói gì với bọn nó bằng tiếng địa phương cô nghe không hiểu nhưng nhìn ánh mắt bọn chúng hướng về cô cô nghỉ chắc là liên quan đến việc tại sao cô ở đây.

Bọn chúng gật gật sau lại đi ra ngoài, chưa kịp thở phào đã thấy mấy tên áo đen đi vào trong. Đứa nắm tay cô kéo lên, đứa lại chỉa họng súng đen ngòm vào cô. Lão Pía hoảng hốt vội can ngăn, lão đứng chắn trước mặt cô không cho bọn chúng đem cô đi miệng thì nói gì đó cô không hiểu được.

Một tên trên áo đeo bảng tên màu trắng, hắn nhìn nhìn cô sau lại xô Lão Pía té ngã quyết kéo cô đi cho bằng được. Tiểu Nam chống cự, cô dẫn co không chịu đi. Lão Pía phía sau lồm cồm bò dậy tìm đâu ra một khẩu súng đã cũ, ông chỉa chăm chăm vào bọn chúng, miệng hét lên với cô:

- Cô chạy đi...

Tiểu Nam thoáng giật mình, khẩu súng đó đã cũ làm gì có đạn đâu...

Ngay khi cô chưa kịp chạy đến chỗ Lão Pía đã nghe tiếng súng giòn tan..

Viên đạn bắn ra đâm thẳng vào tim Lão Pía khiến cả người ông chao đảo ngã ra sau. Tiểu Nam cả người run rẩy, cô chạy đến ôm chầm lấy ông, nước ngoài mắt không biết ở đâu lại thi nhau rơi rớt.

- Bác tỉnh dậy đi bác, bác...

Lão Pía cả người run bần bật, từ miệng hộc ra một dòng máu đỏ thẫm..Tay lão run run cố đưa khẩu súng cũ kĩ phai màu cho cô, ông cố nói nên lời:

- Đi..đi..

Tiểu Nam ôm lấy ông, cô khóc lớn:

- Đừng bác, bác tỉnh dậy đi, con sẽ cứu được bác mà. Bác Pía ơi,dậy đi...

Đằng sau nghe tiếng Tiểu Nam khóc thương, Ngôn và Phàm nhìn nhau sau đó di chuyển nhẹ nhàng theo hai hướng ra phía trước, Tinh luồn qua cửa sổ tiếp cận bảo vệ cho Tiểu Nam.

Một tên lính tiếp tục giương súng bắn thêm mấy nhát vào người Lão Pía, lão chết tức tưởi trước mặt Tiểu Nam.

Vài tên lính tiến đến lôi cô ra ngoài liền bị cô chống trả quyết liệt, Tiểu Nam chạy được ra sau lại bị bọn chúng chặn lại. Bí đường cô lấy khẩu súng mini mà Ngôn đưa từ trước, lên đạn nhắm thẳng vào bọn chúng.

Đám lính có chút kinh ngạc khi thấy cô nâng súng nhưng lại khinh người bật cười ha hả cho rằng cô chỉ dọa chứ không dám bắn.

Một tên ngoan cố cười gian dâm tiến đến, Tiểu Nam trong mắt là tia hận đỏ rực, hình ảnh máu đỏ của Lão Pía cùng với hình ảnh lửa cháy rực không biết từ đâu đến làm cho cả người cô biến đổi. Súng nâng chuẩn xác, nhắm thẳng ngay giữa trán tên lính...

"Đoàng đoàng " Hai phát đạn nhắm ngay giữa trán, tên lính hai mắt trợn ngược, từ trên trán một dòng máu đậm đỏ rực chảy xuống..Hắn chết không kịp

nhắm mắt.

Những tên còn lại hoảng loạn nhả súng liên tục về phía cô, Tiểu Nam thoắt người né tránh, cô tiếp tục bắn, bắn viên đạn nào chuẩn xác viên đó. Mục tiêu rất rõ ràng, đều bắn chết, không chừa đường sống.

Tinh chạy đến cứu viện cho cô, hai người trong vòng 2 phút bắn chết 7 tên lính to xác. Phía bên ngoài tiếng súng cũng vang lên, Ngôn và Phàm đang chiến đấu hết mình.

Tiểu Nam cùng Tinh đi nhanh ra ngoài tiếp tục bắn trả, Phàm và Ngôn đứng hai bên bảo vệ cho cô nhưng giờ phút này cô như chẳng cần ai bảo vệ. Hướng đạn mạnh mẽ dứt khoát, lấy đứt mạng người, mỗi viên đạn cô bắn ra đều ngay thẳng trán, không sai một ly mặc cho đêm tối dày đặc...

Ngay cả Phàm và Ngôn cũng đều cảm thấy có điều gì đó không ổn ở cô, cụ thể là gì thì họ không biết được. Thủ pháp bắn súng nhanh gọn độc này trước kia chỉ có duy nhất một tổ chức đào tạo nhưng gần hơn chục năm trước đột nhiên biến mất, ngày hôm nay lại xuất hiện trên người Tiểu Nam, thật sự lạ quá.

Cuộc giằng cô xảy ra trong vòng vài phút, phía trên cao gần 10 chiếc trực thăng đang tìm bãi đáp. Ngôn vui mừng cười nhạt:

- Đến hơi sớm.

Phàm cũng nheo nheo mắt cười:

- Hơi sớm.

Tần từ trên cao dùng loa hét vọng xuống:

- Đại ca, các người tránh ra đi, để em.

Ngôn kéo tay Tiểu Nam, đám người chạy về phía những chiếc trực thăng đang hạ cánh. Phía trên trời cao Tần dùng súng cực đại sả đạn liên tục về phía dưới khiến hàng loạt tên lính chết không kịp ngáp...Cục diện ổn định, quân địch còn lại một vài tên may mắn tháo chạy.

Tần từ trên cao nhảy xuống, vai anh băng bó một lớp băng dày.

- Đại ca, Bố Đại không hay rồi.

Ngôn nheo mắt, anh ôm lấy Tiểu Nam đang thần hồn không được ổn định lên trực thăng. Phía bên kia Phàm cũng được đàn em đưa lên trực thăng đưa đi.

Ngôn nheo mắt nhìn ra ngoài, Phàm cũng nhìn anh, tay Phàm vươn dài, những ngón tay tạo thành hình khẩu súng đang bắn hướng đến Ngôn trên môi là ý cười ma mãnh.

Không ai nói câu nào nhưng trong lòng ai cũng hiểu, qua hôm nay tôi với anh là địch.

10 chiếc trực thăng chia thành hai hướng trên bầu trời đêm, hai hướng, hai con người, hai số phận!

Tiểu Nam được thì Ngôn ôm trong lòng, mắt cô vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, hốc mắt đỏ ngầu, tròng mắt đáng sợ. Ngôn nhìn cô, anh gọi cô đến mấy lần cô mới nhận ra. Đến khi cô nhìn anh, môi mỉm cười nhẹ, nói ra một câu không đầu không đuôi lại đột nhiên ngất xỉu.

- Nam Nam học được rồi!

Ngôn đỡ lấy cô, anh ôm cô vào lòng, nhìn gương mặt an yên của cô, lòng anh cư nhiên thấy phức tạp vô cùng...

Đêm hôm đó, tổng bộ doanh trại của Phục bị tập kích, lính chết, hàng hóa ma túy bị thiêu hủy..... Tên Phục may mắn trốn thoát được sang Thái Lan.

Riêng tên đàn em của Phục, người có ý hãm hiếp Tiểu Nam bị Phàm bắt riêng và đưa đi. Lý do vì sao thì chỉ có Phàm là biết rõ, ngay cả Ngôn cũng không hề biết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ab rh-

- Nam Nam, không được thì từng tập nữa con.

Cô gái nhỏ nhắn tầm 9,10 tuổi đang loay hoay bên khẩu súng nhỏ không có độ sát thương. Nhắm mắt, bắn. Nhắm mắt, bắn..

10 hình giấy đều không trúng một cái nào, cô bé nhỏ nheo nheo đôi mắt tròn xoe tập trung cao độ, nhắm mắt - bắn...

Trúng rồi, ngay giữa mi tâm của người giấy.

- Giỏi lắm, Nam Nam của ông giỏi lắm!

Tiếng vỗ tay bộp bộp vang lên, cô bé nhỏ nhắn vui mừng cười toe toét, gần đó một người phụ nữ xinh đẹp thanh thoát tiến đến, cô xoa xoa đầu cô bé.

Cô bé nhỏ vì vui mừng, xúm xít khoe:

- Nam Nam làm được rồi!

Người phụ nữ dịu dàng véo cái mũi nhỏ của cô:

- Ừ giỏi nhưng đừng cố quá.

Người đàn ông trung niên lại không đồng ý:

- Cháu ta phải như thế chứ, 9 tuổi nhắm mắt bắn trúng người giấy. Tốt, rất tốt!

Nam Nam lại cười tinh nghịch:

- Ông có quà cho Nam Nam không?

Người đàn ông cười lớn:

- Thế Nam Nam muốn gì?

Cô bé nhỏ ôm lấy người đàn ông lớn tuổi, giọng lí nhí nhỏ xíu:

- Nam Nam muốn ba ba...

Người đàn ông gương mặt khẽ biến đổi, ông ôm cô bé vào lòng, thủ thỉ:

- Nam Nam, con không có ba, con có mẹ, có ông có các cậu thôi. Con nhớ chưa?

Nam Nam xụ mặt:

- Mà các bạn ai cũng đều có ba...

Người đàn ông lớn tuổi ôm cô bé vào lòng, gương mặt ông cũng xấu đi vài phần, lại quay sang nhìn cô gái trẻ đang xoa đầu Nam Nam bất giác ông thở dài....

Bỗng dưng " Ầm Ầm " một tiếng nổ vang trời, Nam Nam cùng ông và mẹ bị hắc vang ra xa. Xung quanh khói bụi mịt mù, tiếng súng đạn vang lên không dứt.

Người đàn ông lớn tuổi lò mò ôm Nam Nam vào lòng, ông tiến đến đỡ con gái dậy lại giao Nam Nam lại cho mẹ cô bé.

Giọng ông gấp gáp mà yêu thương:

- Con giữ con bé, hai mẹ con nấp đi. Nếu nếu như một lát nữa ba không thể đến cứu hai mẹ con ra ngoài thì con bồng Tiểu Nam đi tìm nó...

Nam Nam bám víu lấy ông ngoại, cô bé khóc mếu máo:

- Ông...ông...ơi

Người đàn ông lớn tuổi xoa xoa đầu cô bé, ông ôm lấy Nam Nam lại hôn cô bé liên tục mấy cái liền. Đôi mắt đau thương nhìn hai mẹ con đang ngồi dưới đất, ông lau khóe mắt, tay rút khẩu súng vắt ngang hông đi thẳng ra bên ngoài.

- Ông ơi... ông ngoại ơi...

Tiếng khóc lóc không ngừng, tiếng súng đạn liên hồi không dứt....

- Nam Nam, con chạy ra vườn hoa hồng, cố chịu nấp trong mấy bụi hoa khi nào thấy không có ai, con hãy đi tìm người cứu...

Nam Nam lắc đầu liên tục, cô bé luôn miệng nói không muốn đi.

Người phút trẻ xinh đẹp để cô bé ngồi đối diện cô, cô liên tục vừa nhìn vào mắt cô bé vừa nói không ngừng, cô bé từ la hét sau dần dần im lặng cuối cùng là hai mắt nhắm nghiền. Một lát sau Nam Nam trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê đi ra ngoài, đến khi cô bé nghe tiếng nổ to liền giật mình tỉnh dậy. Cả người loay hoay, miệng nói không ngừng:

- Trốn trốn...

Cô bé nhỏ nấp trong vườn hoa hồng đầy gai, những chiếc gai nhọn chi chít đâm sâu vào da thịt cô bé... Phía xa xa mẹ cô đang bị những tên áo đen bắt giữ, bọn chúng thay phiên nhau cưỡng hiếp mẹ cô...Tiếng mẹ cô la hét, tiếng cười ma mãnh rùng rợn...Dưới sàn gạch lạnh lẽo ông cô đã chết, cậu nhỏ của cô cũng đã chết...

Nam Nam cả người run rẩy, miệng cô bé cắn chặt tay để cho không phát ra tiếng khóc...

Quên đi...trong tiềm thức luôn hiện diện một chiếc hộp nhỏ...quên đi...mẹ cô bảo rằng quên đi...quên đi...

Trong trí óc vang vọng câu nói của mẹ:

- Nam Nam không có mẹ, không có gia đình...Đi tìm gia đình... đi tìm gia đình...chạy đi...chạy đi...

- Quên đi...quên đi...quên hết đi....

- Tiểu Nam, Nam. Em sao vậy, tỉnh dậy đi em, Nam...

Tiểu Nam trong vô thức bật dậy, mồ hôi trên trán tuông ào ạt, cô mệt mỏi ôm lấy đầu.. Mơ, cô mơ cái gì vậy?

Người phụ nữ kia quen quá, quen quá... Nhưng ai là mẹ, ai là mẹ???

Giác mơ kia nữa, chân thật quá, gần gũi quá...

Ngôn ôm lấy cô, anh nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô, lại ôn tồn hỏi:

- Em sao vậy Nam, mơ thấy cái gì sao?

Tiểu Nam ôm chầm lấy anh, gương mặt trắng bệch vì sợ hãi, môi mím lại, mãi một lát sau cô mới nói được:

- Em không biết nữa Ngôn, em sợ quá. Em thấy mình đang tập bắn súng, rồi cháy nhà, rồi thấy nhiều người đang cưỡng bức một người phụ nữ..đáng sợ lắm...em sợ lắm....

Tiểu Nam hốt hoảng thật sự, tay cô bấu víu vào người anh, cả người vì sợ mà run rẩy không ngừng..

- Trong đầu em luôn có giọng nói bảo em chạy đi, quên đi, em không có mẹ không có gia đình..nhưng là ai nói thì em không nhớ được, em không thế nào nhớ được...Người phụ nữ bị hãm hiếp kia nhìn quen lắm thật sự quen lắm..

Nói rồi cô vội chụp lấy tay anh, giọng lo lắng sợ hãi:

- Ngôn, em có vấn đề gì rồi phải không? Sao em lại hay mơ những thứ đáng sợ như vậy, trong đầu em thi thoảng lại có tiếng nói... Em sợ quá, em bị điên, em bị điên rồi hả Ngôn???

Ngôn nhìn cô hốt hoảng, tâm tình anh cũng trùng xuống..Cô là mạng của anh, cô đau anh cũng đau, cô lo sợ anh càng lo sợ hơn cô rất ngàn lần...

- Nam..Nam, không có, là do em bị tâm lý thôi, không sao đâu, không sao hết. Có anh ở đây rồi, không sao đâu, không sao đâu...

Tiểu Nam vẫn còn hoảng loạn, cô ôm chặt lấy anh, miệng cứ luôn nói:

- Cô ta quen lắm, em nhìn quen lắm...anh ơi, anh tìm cô ta đi, có khi nào cô ta đã chết rồi không? Đừng.. đừng như thế đáng thương lắm.. không được.

Ngôn gắt gao ôm lấy cô, anh ôm cô thật chặt để cô cảm thấy được sự ấm của cơ thể anh truyền cho cô, đây cũng là cách mà bác Đông dặn dò anh khi tâm tình cô hoảng loạn.

- Nam, mơ thôi là mơ thôi nhưng nếu em lo anh sẽ cho người đi tìm bà ấy. Em đừng sợ nữa, có anh đây rồi, có anh ở đây không ai dám làm gì em đâu..Yên tâm, đừng sợ, đừng sợ...

Tiểu Nam ngước đôi mắt sợ hãi lên nhìn anh, tay cô vẫn còn nắm chặt vào tay anh. Cô hỏi:

- Thật không anh, anh tìm bà ấy cho em, thật không?

Ngôn lau mồ hôi trên trán, trên mặt cô, anh nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc đang lòa xòa trên mặt cô. Nhìn gương mặt người con gái mình yêu thương như mạng sống vì sợ hãi mà không còn chút huyết sắc nào, lòng anh đau đớn muôn phần. Ngày trước anh ước gì cô cứ như thế mãi không cần phải tỉnh lại

nhưng bây giờ khi nhìn thấy cô đau khổ sợ hãi vì không nhớ được gì anh lại tự trách bản thân mình...

- Thật. Những gì anh hứa anh sẽ làm, em đừng lo nữa. Ngoan, ngoan anh thương. Nằm xuống đi, nằm xuống nghỉ một chút đi em.

Vừa nói anh vừa ấn người cô xuống, tay vẫn nắm tay cô rất chặt..

Tiểu Nam gật gật đầu, cô nghe lời anh hứa mới yên tâm nằm xuống.

- Ừ em biết rồi, em ngủ đây, em mệt quá.

Anh xoa xoa tóc cô, cố dỗ cô vào giấc ngủ đến khi hai mắt cô nhắm nghiền yên tĩnh anh mới nhẹ nhõm đứng dậy đi ra ngoài.

Đứng trước cửa kính rộng lớn nhìn ra bên ngoài, lòng anh ngổn ngang bao việc. Trước là bệnh tình, tung tích của Tiểu Nam, sau lại là việc của Bố Đại.

Sau khi từ rừng trở về, anh một tay lo thu phục bọn người của Phục đồng thời dọn dẹp sạch sẽ những tên đại ca mang mác xã đoàn mà đi phản bội lại Bố Đại. Xong hết mọi việc anh lại lo cho bệnh tình của ông, Bố Đại bị bắn một viên đạn ngay bụng, viên đạn đã được xử lý nhưng bác sĩ lại chuẩn ra ông cần phải thay thận. Nhưng tạm thời chưa tìm được thận phù hợp để ghép vào.

Bao nhiêu việc đổ dồn, việc của Hồng Hưng tạm thời giao cho Tần và Cảnh thay anh quản lý, công ty giao cho Định, anh hiện tại vẫn chưa thể về được. Còn về thân thế của Tiểu Nam, theo như những gì anh tìm hiểu được thì cô rất có thể liên quan đến tổ chức sát thủ X nhưng khó ở chỗ tổ chức ấy đã bị giết hại hơn 10 năm trước mà theo như những gì anh biết thì ngay thời điểm đó Thế gia làm gì có cháu hoặc con bằng tuổi Tiểu Nam?

Người phụ nữ trong mơ của cô thật sự là ai? Thế gia chỉ có duy nhất một người con gái...Có khi nào???

Một cuộc điện thoại nhanh chóng được kết nối với Trữ Lão Đại của Trữ Huyết.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh dậy, Tiểu Nam tinh thần lại phấn khởi hơn rất nhiều. Cô đi xuống dưới lầu tìm Ngôn nhưng lại không gặp anh. May sao cô bắt gặp được Xiêng đang từ ngoài đi vào, cô đi nhanh đến chỗ anh ta, hỏi.

- Xiêng, Ngôn đâu rồi?

Xiêng gấp gáp trả lời:

- Chị dâu, anh Ngôn đang ở bệnh viện, chị đi theo em đến bệnh viện, anh Ngôn để chị ở lại biệt thự thì không yên tâm nên kêu em về đón chị.

Tiểu Nam hốt hoảng:

- Sao anh ấy lại ở bệnh viện, có chuyện gì sao?

Xiêng cười trấn an cô:

- Không, anh Ngôn không sao mà là Lão Đại có chuyện, ông ấy hiện rất nguy kịch..

Nguy kịch? Tiểu Nam không hỏi nhiều nữa, cô trực tiếp đi theo Xiêng đến bệnh viện.

Bệnh viện A.

Đi theo Xiêng vào trong, hai bên hành lang phòng cấp cứu có vô số người đang đứng đợi, Ngôn thấy cô từ xa, anh đưa tay nắm lấy tay cô.

- Em đã ăn gì chưa, đói không?

Tiểu Nam lắc đầu, cô cười nhạt:

- Không sao, em ăn rồi. Ngôn, chú Đại sao rồi?

Ngôn trầm mặc, giọng anh nhỏ dần:

- Bác sĩ đang cấp cứu, vết thương của chú Đại đột nhiên chảy máu rất nhiều..

Lời chưa dứt bên trong 3,4 người mặc trang phục bác sĩ y tá chạy ào ra.

Một vị bác sĩ người Campuchia tiến lên gấp gáp hỏi, Xiêng và ông ta trông rất căng thẳng.

Một lát sau Xiêng tiến đến giọng điệu gấp gáp xúc động hỏi:

- Anh Ngôn, Lão Đại cần thay máu để duy trì mạng sống.

Ngôn nheo mắt:

- Tại sao, không phải hôm qua còn tốt?

Xiêng khó khăn nói:

- Em không rõ nguyên nhân nhưng bác sĩ nói vết thương ngay ổ bụng bị nhiễm trùng do đạn có độc, để đến ngày hôm nay nó ảnh hưởng đến các mạch máu gây ra hiện tượng xuất huyết. Bây giờ không tiếp máu kịp thời e là không qua được.

Ngôn thoáng giận dữ, anh hét:

- Thay máu, thay máu đi, còn chờ gì nữa.

Xiêng khốn khổ:

- Lão Đại có nhóm máu hiếm mà hiện tại nhóm máu đó ở bệnh viện chỉ còn một ít, bây giờ các bác sĩ đang đi tìm người có cùng nhóm máu để cứu mạng cho Lão Đại.

Ngôn đấm thật mạnh vào tường, chưa bao giờ anh thấy tức giận đến như thế:

- Nhóm máu gì?

Xiêng lấp bấp:

- Máu...máu...AB RH(-), hiện tại tìm được ai xin một ít kịp thời để cứu mạng Lão Đại trước, chuyện về sau bệnh viện sẽ lo liệu.

Ngôn hét to, anh nói bằng tiếng Campuchia:

- Đi tìm người có nhóm máu AB rh(-) về đây cho tôi, bao nhiêu tiền tôi cũng trả, nhanh.

Phía dưới tất cả gật đầu, ai nấy nhanh chóng đi tìm người có cùng nhóm máu.

Phía bên trong một vị bác sĩ chạy ra, gương mặt hốt hoảng cực độ. Vị bác sĩ ấy cả người đầy máu đang trao đổi cùng Ngôn và Xiêng.

- Anh là con trai ông Đại?

Ngôn lắc đầu:

- Không,tôi là cháu.

Vị bác sĩ gấp gáp:

- Không kịp rồi, ở đây có ai có thể trùng nhóm máu không, chúng tôi cần máu cứu ông ấy kịp thời. Số máu trữ sẵn ở bệnh viện quả thật không đủ dùng.

Tiểu Nam đứng yên lặng nãy giờ, đột nhiên cô lên tiếng:

- Ngôn, hay là thử xem máu của em được không?

Ngôn nắm lấy tay cô, anh hỏi:

- Em có cùng nhóm máu sao?

Tiểu Nam lắc đầu:

- Em không biết em chưa bao giờ đi xét nghiệm máu nhưng cứ thử đi...

Ngôn lại nhìn cô, anh lắc đầu:

- Không được, cơ thể em yếu lắm, lấy máu anh không yên tâm.

Tiểu Nam nắm tay anh thật chặt trấn an anh:

- Anh lo xa, chắc gì đã cùng nhóm máu. Ngôn, đi mà, em muốn giúp chú Đại, lỡ như em có nhóm máu ấy thật mà không cứu thì lương tâm em cảm thấy có lỗi lắm.

Bên trong phòng cấp cứu các bác sĩ lại loạn lên:

- Tìm được máu chưa? Tìm được chưa?

Ngôn nhìn cô, anh mãi một lát sau mới gật đầu.

Các bác sĩ thấy có tia hy vọng liền đưa Tiểu Nam vào làm xét nghiệm máu.

3 phút sau cho ra kết quả trùng nhóm máu, Tiểu Nam đồng ý cho lấy máu không cần hỏi. Cô nằm trên giường bệnh nhìn máu trong cơ thể mình được lấy ra, chẳng hiểu vì sao lòng cô nhẹ nhõm muôn phần lại có cảm giác rất hạnh phúc...

Ngôn một tay nắm tay cô, mắt anh gắt gao nhìn theo túi máu đỏ đang được đưa đi vội, trong đầu lại xoẹt qua tia sáng ý nghĩ...

Tiểu Nam, chú Đại? Cuộc đời này có thể đừng khó hiểu đến thế nữa được không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phá hủy

Tiệc cưới được chuẩn bị sẵn sàng, còn vài ngày nữa là hôn lễ được diễn ra. Tiểu Nam trong mấy ngày này gần như không ngủ được, một phần cô lo lắng tiền hôn lễ, phần nữa cô lo lắng vì những tin nhắn của tên biến thái nào đó ngày càng nhiều.

Hắn nhắn tin cho cô, cô gọi lại thì không thể liên lạc được, gần hơn 6 tháng qua rồi, cô cảm thấy sợ hãi thật sự. Những việc như này cô không nói cho Hoắc Ngôn nghe vì cô không muốn anh lo lắng, thời gian này anh đã quá bận rộn rồi.

Tiếng tút tút của tin nhắn vang lên, Hoắc Ngôn với tay lên đầu giường kiểm tra điện thoại. Điện thoại anh vẫn tắt đen chắc đó là tiếng tin nhắn điện thoại của Tiểu Nam. Anh khẽ nheo mày định nằm xuống ngủ lại nhưng chẳng biết thế nào anh lại nhấc điện thoại lên mở hộp thư kiểm tra tin nhắn...

Thần sắc anh bỗng dưng thay đổi, mắt híp lại, con người dần trở nên đỏ rực khi nhìn thấy đoạn tin nhắn kia.

- Chào Tiểu Nam, mày còn nhớ tao không, tao là người nắm giữ quá khứ của mày 10 năm trước kia đây haha. Nghe đồn mày sắp lấy chồng à, loại như mày vẫn lấy được chồng sao? Ai cha oan gia ngõ hẹp nhỉ, nếu mày biết chồng mày trước kia đã làm gì mày chắc mày sẽ sốc lắm đây haha.

Hoắc Ngôn gương mặt tím tái vì giận, anh tay bốp chặt điện thoại, cả người tỏa ra khí sắc lạnh lùng...Anh bước xuống giường, khẽ nhìn qua Tiểu Nam đang yên giấc bên cạnh, con ngươi anh càng đỏ lại, giọng nói trầm đến đáng sợ:

- Tao tìm mày lâu rồi....

Chú Đại cũng đã nói cho anh rõ mọi việc, lý do vì sao không tìm được hồ sơ của Tiểu Nam là do chính chú Đại cùng ba anh là Hoắc An khi đó phong tỏa xóa hồ sơ cho nên anh mãi vẫn không tìm ra được đoạn thời gian Tiểu Nam 12 tuổi..

Ngay khi biết được sự thật, anh phải mất mấy ngày mới có thể trở nên bình thường trở lại. Tiểu Nam có thể quên nhưng anh vẫn nhớ rõ mồn một từng

chi tiết.... Hình ảnh cô đau đớn, la hét và tuyệt vọng mà chính anh đã gây ra cho cô đến bây giờ vẫn chân thật đến đáng sợ...

Tên khốn nạn năm đó, anh không giết được hắn thì có lỗi với Tiểu Nam, có lỗi với bản thân anh quá nhiều!

Khách sạn A.

Hôn lễ của Tiểu Nam và Hoắc Ngôn được diễn ra tại đây, khách sạn lớn nhất thành phố. Vì Tiểu Nam không có người thân cho nên Bố Đại sẽ thay cha cô dắt tay cô lên lễ đường.. Còn lý do vì sao Bố Đại không chịu nhận lại cô chắc chỉ có ông hiểu..

Tại phòng cô dâu.

- Nam, xinh lắm, chụp tấm hình cho bọn mình đi..

Tiếng của Di vang lên khiến mọi người trong phòng nháo nhào lên cả.

Tiểu Nam cười rất tươi, cô vui vẻ nói:

- Chụp đi chụp đi.

Bên ngoài có tiếng bước chân, một giọng nói kiều diễm vang lên:

- Thiếu tôi sao?

- Kiều Nữ là chị sao?

Di hét toáng lên, bổ nhào về phía Kiều Nữ khiến cô cười khanh khách.

- Chụp hình thiếu tôi là không được đâu đấy nhé.

Nói rồi cô quay sang Tiểu Nam, cười xinh đẹp:

- Em là Tiểu Nam à, thật sự đẹp quá, hôm nay em rất đẹp.

Tiểu Nam có chút ngạc nhiên nhưng khi nghe đến tên Kiều Nữ cô liền vui vẻ trở lại..Ai ui Di ngày nào cũng luyên thuyên về Kiều Nữ của Trữ Huyết, cô có muốn không biết cũng không được.

- Chị là Kiều Nữ đúng không, em nghe danh chị đã lâu hôm nay mới được gặp.

- Em nghe từ miệng 2 con bé kia sao?

Thủy Tiên im lặng nãy giờ, giờ cũng vui cười lên tiếng:

- Chụp ảnh đi, sắp đến giờ làm lễ rồi..

Mọi người trong phòng nhìn nhau cười rạng rỡ, Tiểu Nam nâng chiếc váy cưới xòe màu trắng tinh khôi vừa đơn giản vừa thanh nhã lại không quá rờm rà ngồi xuống chiếc ghế ngay giữa phòng, xung quang là Di, Thủy Tiên cùng Kiều Nữ..

Tiếng nhiếp ảnh gia hô to:

- Nào 123 chụp... đẹp quá, khung hình đẹp nhất tôi chụp đó giờ..

Di e hèm:

- Anh giỏi nịnh, hình cưới của em, anh chụp em chẳng xinh gì cả nhé...

- Em đẹp như công chúa thế mà còn chê à?

Tiếng cười nói trong phòng cô dâu rôm rả mà phía ngoài không khí lại có chút căng thẳng.

Ngôn cùng bọn người Trữ Quân đang tập trung ở phòng giành cho chú rể, trên mặt ai nấy đều có chút căng thẳng.

- Ngôn, tên đó trốn được cậu sao?

Hoắc Ngôn gật đầu:

- Hắn rất tinh, người của tôi canh đã nhiều ngày nhưng cuối cùng hắn cũng trốn được. Quả là già ma.

Trữ Quân gật đầu, gương mặt đẹp như hoa:

- Không vội, hôm nay là ngày vui của cậu không nên làm ảnh hưởng đến tâm trạng.

Cảnh cũng lên tiếng:

- Cậu đừng quá lo Ngôn, lễ cưới hôm nay được bảo vệ cẩn thận, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Hoắc Ngôn nheo nheo mi tâm:

- Tôi rất lo cho Tiểu Nam....

Mấy ngày vừa qua, anh điều động Hồng Hưng tìm tên khốn trong vụ bắt cóc 10 năm về trước nhưng tên này càng ngày càng ranh, tìm được một chút manh mối thì hắn gần như lặn mất tăm không thể tìm được. Thứ nhất anh không có hình ảnh của hắn, thứ hai số điện thoại của hắn là thuê bao trả trước không tìm ra người đăng ký. Tìm hắn còn khó hơn sao trên trời...

Tần từ bên ngoài tiến vào:

- Đại ca đến giờ rồi.

Ngôn gật đầu, anh vuốt lại bộ vet trắng phẳng phiu, môi bất chợt nở nụ cười hạnh phúc. Cảnh nhìn anh, lại trêu đùa:

- Ây cha, Hoắc Ngôn có vợ liền vui vẻ có khác.

Hoắc Ngôn không nói gì, anh chỉ đưa tay phẩy phẩy.

Vui, vui chứ, có gì hạnh phúc hơn bằng ôm người đẹp về nhà!

Sảnh cưới rộng lớn sang trọng, khách khứa hầu như đến đông đủ cả, ngoài các đối tác làm ăn còn có cả người của chính phủ, giới điện ảnh và các lão đại giang hồ.

Hoắc Ngôn đứng nghiêm túc ở phía sân khấu to, trên tay anh là bó hoa tươi thắm, tất cả đã sẵn sàng chỉ còn thiếu cô dâu...

Bố Đại vừa khi nãy đến gặp Tiểu Nam, cô có nói với ông chờ cô ở trong phòng chờ nhưng bây giờ đã quá 5 phút vẫn không thấy cô ra. Trong lòng ông bỗng có chút bồn chồn quyết không đợi nữa, ông đi đến phòng cô dâu tìm Tiểu Nam..

Bước vào trong không nhìn thấy ai, ông đang định ra ngoài thông báo cho người đi tìm thì gặp cô đang đi tới, vẻ mặt có chút gấp gáp.

- Nam, con đi đâu vậy?

Tiểu Nam vội cười tươi giấu diếm:

- Dạ không con vừa đi gặp bạn... chú đến giờ rồi, mau thôi.

Tiểu Nam nắm lấy tay ông, cô kéo ông về phía phòng chờ. Lão đại đi phía sau, tâm tình ông có chút rung động...con gái ông đang nắm lấy tay ông...

Mọi người trong phòng chờ thở hốc ra khi gặp được Tiểu Nam, tất cả nhanh chóng sắp xếp vào vị trí, hôn lễ bắt đầu.

Phía xa dưới sảnh lớn, một người đàn ông nón phũ kín mặt đang mon men đi đến gần về phía sân khấu.

Tiếng nhạc vang lên, Hoắc Ngôn cả người căng thẳng tập trung về trước mặt chờ đợi Tiểu Nam.

Chú Đại một thân vet lịch lãm, ông đưa tay nắm lấy tay Tiểu Nam, trên môi ông nét cười hạnh phúc, gương mặt hiền hậu nhu hòa. Bên cạnh ông, Tiểu Nam thanh lệ xinh đẹp động lòng người đang từng bước từng bước đi đến hạnh phúc của đời mình.

Trên phía sân khấu, ảnh cưới của hai người được hiện lên, trong ảnh cô cười hạnh phúc ôm lấy anh, bức ảnh ấy thật là đẹp..

Đi gần đến Hoắc Ngôn, Lão Đại đột nhiên dừng lại, ông nhìn Tiểu Nam đang có chút khó hiểu, ông ôm chầm lấy cô, nói nhỏ vào tai cô:

- Nam Nam, ba chúc mừng con gái của ba, Hoắc Ngôn là người đàn ông tốt, nó sẽ yêu thương chăm sóc cho con cả đời. Ba xin lỗi, ba có lỗi với con, con gái...

Tiểu Nam hai mắt mở to, nụ cười đột nhiên cứng lại, cô chưa kịp hỏi ông mọi chuyện thì nghe bên dưới tiếng sầm sì to nhỏ. Ngước mắt theo phía tay mọi người, cả người cô như chết sững khi thấy những hình ảnh trên đó...

Phía màn hình to, một đứa bé gái thân mình dơ bẩn, gương mặt bị đánh đến biến dạng đang nằm trơ trội trên nền đất, bên cạnh cô một thanh niên chừng 14,15 tuổi mặt cúi xuống dưới đang ngồi bên cạnh cô, những ngón tay cậu bé ấy nhăn nheo dính máu...

Hình ảnh khác lại được chiếu lên, trong ảnh bé gái hạ thân đầy máu, quần kéo đến đầu gối, áo thì xộc xệch, miệng bịt kín bằng vải đen, xung quanh cô có

vô số những đứa bé đang bị trói..

Tiểu Nam hốt hoảng, đứa bé đó sao quen quá, quan quá vậy?

Phàm ở phía dưới nhận ra cô, bọn người Cảnh cũng nhận ra được Hoắc Ngôn. Toàn bộ nháo nhào chạy đi xử lý sự việc. Hoắc Ngôn đứng trên cao,ngay khi nghe tiếng xì xào, bản thân anh cũng đã quay lại...Người trong ảnh đó chính là anh, là anh, Hoắc Ngôn 15 tuổi, bên cạnh anh là Tiểu Nam cô bé nhỏ nhắn đáng thương...

Hoắc Ngôn như bay chạy đến phía cô, anh ôm lấy thân thể đang run rẩy của cô vào lòng, cả người anh cũng run rẩy không kém, gương mặt dần trở nên tái nhợt không huyết sắc.

- Chú Đại...giúp... con...

Lão Đại cả người giận dữ, ông cho người dẹp hết tất cả, đưa khách khứa ra về. Phàm khi ấy cũng tiến đến chống Tiểu Nam, anh nắm lấy tay cô, trấn an lấy cô:

- Nam, không sao, đó là ai đùa giỡn, không sao..

Tiểu Nam như chết đứng, cô ôm lấy Hoắc Ngôn, trong đầu lại hiện ra hàng loạt những đoạn ký ức mơ hồ, môi cô mấp máy:

- Không...là..là em...

Hoắc Ngôn gằn giọng:

- Nam, không phải,không phải em..

Anh ôm lấy cô rất chặt, ấn đầu cô vào ngực anh, phía dưới mọi người đang nháo nhào hoảng loạn thì trên loa lớn lại nghe tiếng đàn ông đang nói chuyện.

- Hoắc Ngôn... năm đó không giết được mày quả là thiếu xót của tao nhưng không sao, chơi mày như vầy tao còn cảm thấy vui hơn nhiều. Mày giết anh em tao haha. Mày nhìn đi, những hình ảnh kia là ai hahahahaha...Tiểu Nam ơi, người từng bạo hành mày là chồng mày đó hahahaha..

Tiểu Nam ngơ ngác, trong đầu cô hình ảnh ùa về... trong ngôi nhà hoang dơ bẩn, hai chân cô bị ép dạng ra, những ngón tay đâm xuyên vào hạ thân của cô, mạnh mẽ đau đớn đến như chết đi..Cô luôn miệng van xin nhưng chỉ nhận được giọng nói trầm đục:

- Xin lỗi em, không làm thế này chứng ta sẽ chết.

Cùng tiếng cười rùng rợn:

- Haha Tiểu Nam là thằng nhãi này dâm ô mày, là thằng này....

Cô khi ấy 12 tuổi, cái ngàn vàng bị mất đi, mất đi bởi trò chơi sinh tử biến thái của bọn bắt cóc..

Tiểu Nam dần khỏi người Hoắc Ngôn, cô đưa đôi mắt to tròn sợ hãi nhìn anh, giọng cô bỗng dưng trở nên mạnh mẽ, cô hỏi:

- Trong...ảnh... là... là... anh, đúng không?

Hoắc Ngôn gương mặt tím tái, môi anh giật giật mãi không nói nên lời.

- Nói đi,là anh sao?

Hoắc Ngôn nhìn cô, hốc mắt anh ửng đỏ:

- Là....anh...

Là anh! Là anh à?

Tiểu Nam cả người choáng váng, trong đầu cô chiếc hộp nhỏ bỗng nhiên bật nắp... ký ức cứ thế tuông ra...

Đám lừa...mẹ... ông ngoại...anh xin lỗi... tao giết mày... tha mạng... đứa bé... đứa bé....

- Đừng, đừng mà...

Tiểu Nam hét lên một tiếng kinh hoàng sau đó cô trực tiếp ngất đi mà phía dưới Phàm cũng vừa bắn chết người dưới con mắt chứng kiến của cả trăm con người...

Hoắc Ngôn một tay ôm lấy Tiểu Nam, tay còn lại nâng súng vào tên mặc đồ phục vụ đang cười ha hả bên dưới. Nhưng khi sát ý vừa hiện lên, lão đại đã nhanh chóng giữ tay anh lại. Ông lắc đầu như dùng hết sức giữ lấy tay anh:

- Hoắc Ngôn, lo cho con bé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Em đi đây , ngôn !

Tiếng súng thứ hai, thứ ba vang lên, tên phục vụ hộc máu trợn ngược mắt chết tại chỗ. Vì trong hôn lễ có cả người của cảnh sát nên khi tiếng súng được nổ ra cảnh sát đã bao vây tứ phía. Hôm ấy Phàm bị bắt đi!

Hôn lễ kết thúc khi chú rể chưa thể chạm tay vào cô dâu.

Tiểu Nam sau khi ngất đi ở hôn lễ, cô trực tiếp khiếp đi không có dấu hiệu tỉnh lại. Mỗi ngày đều có bác sĩ đến khám cho cô, Hoắc Ngôn với Lão Đại luôn túc trực không dám lơ là. Tính đến nay cũng đã hơn 1 tuần rồi.

Ông Đông đi đến quan sát thăm khám cho cô, ông thở dài nói:

- Con bé vẫn ổn, không cần lo quá.

Hoắc Ngôn một thân hốc hác, anh lo lắng hỏi:

- Cô ấy sao vẫn không tỉnh dậy hả bác?

Ông Đông lắc đầu:

- Bác không rõ, phải xem vào con bé. Đây giống như một dạng trốn tránh thực tại.Nếu con muốn bác có thể đi vào tâm trí của con bé giúp con bé tỉnh lại nhưng khi tỉnh dậy mọi việc con bé vẫn phải đối mặt...

Lão Đại giọng đục ngầu:

- Đông, anh nói rõ hơn đi.

Bác Đông nheo nheo mi tâm:

- Trốn tránh là phản xạ tự nhiên của con người thì gặp khó khăn, con gái anh đang trốn tránh thực tại vì con bé đã giấu nó quá lâu nên việc tiếp thu và phân tích là vô cùng khó khăn trong thời điểm này. Ngày trước chắc chắn Phi Hoài đã nhốt ký ức của con bé lại nhưng cô ấy vô tình không biết được rằng sau khi vụ hỏa hoạn xảy ra con bé bị san chấn tâm lý quá mạnh nên dẫn đến triệu chứng của tâm thần phân liệt cộng thêm năm 12 tuổi bị bắt cóc thì nỗi sợ càng tăng lên. Khi nỗi sợ hãi tăng đến mức độ không thể kiểm soát được thì con bé sẽ chọn cách quên đi, quên đi giống như khi trước Phi Hoài dẫn dắt ký ức cho con bé. Dần dần mọi thứ được tích tụ quá lâu đến một thời gian nào đó nó sẽ bùng nổ. Vì con người không thể chịu quá nhiều đả kích và cũng không có một chiếc hộp nào chứa được quá nhiều thứ bên trong.

Lão đại ngồi xuống ghế, tay ông run run, giọng nói đầy xúc động:

- Là tôi, tôi sai rồi, tôi để con gái tôi phải chịu đựng đau khổ. Là tôi sai rồi.

Ông Đông nhìn gương mặt già nua của người từng là tình địch của mình, bất chợt mọi thù hận như xóa hết đi. Ông đến gần Lão Đại, vỗ vỗ vai ông ấy, trấn an:

- Mọi việc không ai mong muốn, ông bình tĩnh để còn giúp đỡ con bé. Nó là đứa nhỏ Phi Hoài yêu thương nhất...

Lão đại ngước đôi mắt đã phiến hồng lên nhìn ông Đông, ông nói:

- Cảm ơn ông, lão Đông.

Ông Đông khẽ thở dài, cuộc đời này chẳng thể nào biết trước được điều gì.

Sau hôm hôn lễ, Phàm bị cảnh sát đưa đi, Hoắc Ngôn cũng cho người can thiệp nhưng tình hình có vẻ không được tốt lắm. Vì Phàm làm việc không kín kẽ như Ngôn nên những việc phi pháp anh làm đều bị nắm khớp. Lần này cảnh sát giữ được anh sẽ không dễ gì buông tha cho anh, không nói đến việc anh làm ăn phi pháp lý chỉ riêng việc anh nổ súng giết người cũng đủ kết án tù.

Tất cả mọi việc Ngôn đều giao cho Tần xử lý, thời gian này ngoài can thiệp việc Phàm bị bắt thì anh chỉ quanh quẩn bên Tiểu Nam, anh rất sợ khi cô tỉnh dậy không có anh ở bên..

Ngày thứ 10...

Hoắc Ngôn ngồi một mình lặng nhìn Tiểu Nam đang yên giấc, anh không biết cô đang nghĩ những gì. Anh cũng đau lòng, cũng khổ sở cũng đáng thương vậy, sao cô không thương anh, cô không tỉnh lại gặp anh???

Nắm đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô, hốc mắt anh đỏ ửng:

- Nam, em hận anh đúng không, anh cũng hận bản thân anh vô cùng. Anh hèn hạ, anh đê tiện, anh làm em tổn thương, anh...anh... chẳng biết làm thế nào để giải thích cho em hiểu. Em còn yêu anh không, có còn yêu anh không em?

Tiểu Nam vẫn im lặng, cô không ngồi dậy cũng không nói gì

- Nam, đừng ngủ nữa, anh thà thấy em đánh anh, thấy em chửi mắng anh là cầm thú anh hay em cầm súng bắn anh một phát anh cũng chấp nhận. Nhưng anh xin em đừng nằm im đến như thế, tim anh đau quá, anh sắp không thể chịu đựng được nữa rồi... Năm 12 tuổi cũng là do anh, đứa nhỏ cũng là do anh, tất cả là do anh...

Đúng thế, cô gặp anh hoàn toàn như là ác mộng. Anh từng tàn phá cơ thể cô, anh cũng từng làm tổn thương cô đến mức cô gần như không thể có con được nửa. Nhưng mọi thứ đều không phải chủ đích mà anh mong muốn, mọi thứ anh gây ra đều là bất đắc dĩ. Cô đau anh cũng đau, thậm chí anh còn đau đớn hơn cô rất nhiều.

Cô trốn tránh được, còn anh thì không. Anh buộc phải chấp nhận, buộc phải tiếp thu, buộc phải khốn khổ... Năm đó anh cũng là nạn nhân!

Tiểu Nam nằm rất yên tĩnh, thật ra khi anh bước vào thì cô đã tỉnh lại nhưng cô lại không muốn phải ngồi dậy. Cô sợ phải đối mặt với Hoắc Ngôn, với người cô yêu cũng là người cô đang rất hận.

Anh từng hành hạ cô khi cô 12 tuổi, cô biết, cô đã nhớ được tất cả, mặc dù cô rất khốn khổ nhưng cô không giận cũng không hận anh vì cô hiểu được rằng anh là thân bất do kỷ. Nhưng việc khiến cô không muốn nhìn thấy anh nhất là do anh đã vô tình gián tiếp giết đứa nhỏ trong bụng cô, nó là vô tội mà... Anh có thể ghen, có thể không hiểu cho cô nhưng anh không thể giam giữ cô như thế được, anh không có quyền, anh càng không có quyền làm hại con cô..

Cô yêu anh nhưng cô càng hận anh, cô không muốn nhìn thấy anh ở thời điểm hiện tại. Những nỗi đau quá khứ chưa vơi đi trong cô được một chút nào thì đừng nói đến nỗi đau hiện tại.

Tim cô cũng đau lắm, thật sự rất đau, bác Đông nói rằng cô bị tâm thần phân liệt nhưng cô hiểu, cô không bệnh cô chỉ đang khốn khổ loay hoay trong những nỗi đau không cách nào cứu vãn được. 12 tuổi với cô là còn quá nhỏ, không nhớ thì không có việc gì nhưng nhớ ra rồi mọi thứ cứ như lặp đi lặp lại diễn ra hàng ngàn lần trước mặt cô..Đau đớn, tủi nhục, sợ hãi,..... Cô không hận anh nhưng cô không thể quên đi người tàn phá cơ thể cô năm đó là anh.

" Hoắc Ngôn, để em đi đi! "

Hoắc Ngôn ngồi yên lặng một lúc lâu, anh đau lòng đứng dậy đi ra ngoài, ở trên giường ngủ đôi mắt long lanh sáng rực dần dần mở to...

Chiều hôm ấy Hoắc Ngôn đi đến Hồng Hưng để giải quyết vài việc cũng như mọi hôm anh mua cho cô một bó hoa thật to.

Đến trước cửa phòng cô, anh mỉm cười thật tươi đi vào trong nhưng khi nhìn đến trên giường, anh lại không thấy cô đâu. Hoắc Ngôn gương mặt tái mét, anh chạy nhanh tìm kiếm xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng của cô.

Tay chân anh có chút run rẩy, bên ngoài người của chú Đại đã rút hết, có khi nào....

Đôi bàn chân không kịp định hướng đã như bay chạy nhanh ra ngoài, anh tìm trong túi quần âu chiếc điện thoại gọi cho chú Đại. Nhưng bên kia là một cách dãy tút tút kéo dài, rất dài....

- Nam, đừng đi, đừng....

Anh vừa chạy vừa nôn nóng bấm gọi liên tục nhưng đầu số bên kia vẫn không trả lời, mãi đến khi anh gần như điên lên bên kia mới bắt máy nhưng câu trả lời anh nhận được lại khiến anh như phát điên thật sự.

- Ngôn, Nam nó không muốn gặp lại con nữa. Con đừng tìm vô ít, xem như hai đứa không có duyên đi.

Lời chưa kịp nói cuộc gọi đã mất kết nối, anh nhấn gọi lại nhưng không có ai nghe, gọi lại nữa thì đầu số ấn máy bận.

Trái tim anh gần như đau nhói, đau đến tận xương tủy, hóa ra cô cũng không thể tha thứ cho anh, hóa ra Hoắc Ngôn làm người sai lầm đến thế...

Thời gian này giới giang hồ thành phố như điên đảo vì sự thanh trừng của Hồng Hưng, việc làm càng quét này khiến Hoắc Ngôn như trở thành con người khác. Anh đau khổ cũng sẽ lấy máu và nước mắt của người khác lấp vào!

Biệt thự gần biên giới Campuchia.

Tiểu Nam đang ngồi thẫn thờ trong căn phòng màu hồng ấm áp, cô đưa đôi mắt nhìn ra phía rừng cây bên ngoài, đôi bàn tay cô vuốt ve con mèo lông trắng xinh đẹp mà cô đã mua khi từ nhà Hoắc Ngôn về đây.

Con mèo trắng ngáp dài vài cái, nó dùng móng vuốt vừa mới nhú ra cào cào trên bàn tay cô, không đau nhưng đủ giật mình.

Tiểu Nam bồng con mèo lên cao, cô cười tươi nói với nó:

- Lại cào chị à, có muốn chị tống mày đi luôn không, mèo hư?

Con mèo nhỏ ngao ngao mấy tiếng sau lại rụt đầu vào tay cô liếm láp không ngừng.

- Quoa Quoa, biết nịnh nhỉ?

Tiểu Nam lại ôm con mèo nhỏ vào lòng, mắt cô vẫn như trước vẫn nhìn về phía rừng cây xanh ngắt ngoài kia.

Quoa Quoa được 5 tháng tuổi, cũng là 5 tháng cô rời xa Hoắc Ngôn.

Còn nhớ ngày cô đi, đêm đó anh cũng tới, cô quyết định không gặp anh, anh cũng không chịu đi cứ mãi ở lỳ trước phòng cô.

1 ngày rồi 2 ngày, đến ngày thứ 3 khi cô nghe tiếng la hét xung quanh, mọi người xôn xao rằng anh ngất đi cô mới hoảng hốt vội mở cửa. Nhưng hóa ra cô bị anh lừa, anh không hề ngất ngược lại vẫn rất tỉnh táo.

Anh bước vào phòng, ôm chầm lấy cô, bàn tay cô cũng run run nửa muốn ôm lấy anh nửa lại không muốn. Cứ thế cô để mặc cho anh ôm, cô cứ trơ mình ra như khúc gỗ. Mãi hồi lâu không thấy cô nói năng gì, anh mới khẽ buông cô ra, giọng khàn đặc, hỏi nhẹ:

- Nam, em hận anh?

Tiểu Nam gương mặt lạnh tanh, cô cười nhạt:

- Ừ, em hận anh.

Hoắc Ngôn lúng túng giải thích:

- Năm đó anh không cố ý... anh...thật sự...

- Còn đứa bé thì sao?

Hoắc Ngôn mắt mở to, tay anh run rẩy:

- Đứa bé.. đứa bé.. anh...anh..xin...

Tiểu Nam hốc mắt ửng hồng, cô hét lên:

- Anh xin gì, anh xin lỗi sao? Anh làm ra chuyện sau đó xin lỗi là xong sao?

Gương mặt anh tím tái, thần sắc nhợt nhạt đi rất nhiều.

Tiểu Nam cười to, sau cô lại nói tiếp:

- Ngôn, anh yêu em sao? Anh yêu em sao anh không nghe em giải thích, em bị câm nhưng em không bị khờ. Hay anh nghĩ em là loại phụ nữ lăng loàn?

- Không, anh không. Anh khi ấy nhìn thấy em hôn Phàm...

Tiểu Nam không giận dữ, cô chỉ cười nhạt:

- À, hôn nhau là yêu nhau sao anh?

Anh đi đến nắm lấy tay cô, giọng anh nỉ non trầm đục:

- Nam, tha thứ cho anh đi, anh sai rồi, anh sai rồi...

Cô gằn lấy tay anh, nước mắt nuốt nghẹn vào trong, cô cười rất nhẹ:

- Ngôn, chuyện 10 năm trước em không trách anh nhưng em không thể nào tha thứ được cho anh, chuyện đứa bé lại làm em gần như không thể nào tha thứ cho anh được nữa. Anh có biết không, cái cảm giác em một mình trong căn phòng lạnh lẽo hàng ngày chịu tra tấn tinh thần từ anh hay tiếng va chạm của xích sắt đến bây giờ cũng em vẫn còn sợ hãi. Em không tốt, em cũng không xứng đáng với anh, thân thể em không trọn vẹn, em từng bị hắn hành hạ cũng từng chịu đau đớn từ anh...Em năm đó đã không còn là cô bé ngây thơ nữa rồi.. Em, đời này cũng không thể sinh con, em không thể sinh được nữa...

Hoắc Ngôn lắc đầu, anh cố gắng trấn an cô, giọng anh như muốn van xin, như muốn nài nỉ:

- Đừng mà Nam, em xứng đáng, xứng đáng hơn rất nhiều lần. Anh đây, em đánh anh đi, hay giết anh cũng được chỉ cần em không hận anh chỉ cần em đừng bỏ mặc anh. Tiểu Nam, anh sợ mất em, anh sợ mất em thật sự.. Đứa bé là do anh không biết, anh cũng không hề biết em có thai..

Anh càng nói cô càng lắc đầu, giọt nước mắt rơi nhẹ lên má cô, giọng cô khản đục đi nhiều lắm:

- Ly nước đổ đi rồi không hốt lại được đâu anh, cũng như em và anh, mình có duyên nhưng không có nợ đừng làm nhau đau khổ thêm nữa. Anh đi đi, em vẫn chúc phúc cho anh, chúc cho anh tìm được cô gái khác tốt hơn em nhiều lần..

Cô nhìn thấy bóng dáng của Lão Đại đang bên ngoài, cô cố gắng cất cao giọng gọi với ra:

- Chú Đại giúp con đưa anh ấy ra ngoài...

Lão đại khẽ thở dài:

- Nam, không suy nghĩ lại được sao con?

Tiểu Nam cười nhạt:

- Suy nghĩ lại? Việc chú bỏ rơi mẹ con có thể quay lại được không?

Bàn chân của cô run rẩy, từng bước từng bước cô đi đến bên cửa sổ, sau lưng cô là Hoắc Ngôn đang đứng ngây ngốc.

- Ngôn,đi đi, em không thuộc về anh, em sẽ không yêu anh nữa. Anh đi đi!

Cô quay lưng lại, cô không thể nhìn thấy gương mặt anh lúc này, anh cũng không thể thấy những giọt nước mắt mà cô đang cố giấu. Tim cô đau đớn như bị ai cào xé, chắc anh cũng đau, cũng đang đau lắm.

- Nam, em cần bao nhiêu thời gian, bao nhiêu anh cũng có thể chờ, em....

Giọng cô cương quyết cắt ngang:

- Không cần thời gian, em không thể yêu anh được nữa, cả đời này em sẽ không thể tha thứ cho anh. Đừng phí thời gian với em, em không đáng. Anh đi đi nếu như anh còn yêu em, nếu anh không đi em sẽ biến mất theo cách đáng sợ nhất, anh tin không?

Hoắc Ngôn tím tái mặt, anh bần thần một hồi lâu, sau đó lại lê bước chân mệt mỏi, giọng anh run rẩy đến đáng thương:

- Nam, anh chờ em...

Những giọt nước mắt rơi trên má cô, giọng cô nghẹn ngào:

- Em sẽ sống tốt... nếu như không có anh!

Những lời cô nói ra như những mũi dao đâm xuyên vào tim anh, cô biết anh sẽ đau lắm nhưng đau một lần thôi rồi anh sẽ lại là Hoắc Ngôn được mọi cô gái mong đợi. Cô đời này cũng không thể xứng đáng với anh, cô lại không thể quên đi đứa bé vì cô mà mất đi kia.. Là đôi ta có duyên nhưng không đủ nợ..

Ngày hôm đó bầu trời đang nắng ấm bỗng dưng đổ cơn mưa rất to...

Đợi anh đi rồi, cô mới nép sau cửa sổ mà nhìn ra sân, khi anh quay đầu nhìn về phía cô cô lại trốn mất... Ấy thế cô chẳng thể nhìn được những giọt nước mắt của anh, nó cay đắng, nó đơn độc, nó chua xót lắm.. Dưới màn mưa, thân hình anh cao gầy, gương mặt thẫn thờ ngây dại nhìn mãi về phía trên cao...Anh tìm cô, tìm bóng dáng cô, không cần cô cười với anh chỉ cần nhìn thấy cô không khóc không rơi nước mắt chí ít anh có thể sẽ yên lòng... Anh đang đau, cô cũng sẽ đau, anh thà một mình anh ôm đắng cũng không muốn cô đau đớn thêm..

Nước mưa như xối xả vào mặt anh, mưa nhẹ nhàng nhưng hôm nay sao đau đến thế, mưa rơi đau hay là do lòng anh đau...

- Tiểu Nam, đừng khóc, anh sẽ đau....

Đến khi xe của anh đi rồi, cô mới buông tay bật khóc, anh đi rồi, anh đi thật rồi... Cô không thể làm gì cho anh chỉ biết biến mất để anh thôi đau đớn... Cô không thể tha thứ cho anh cũng không nên ôm lấy anh để cả hai cùng chịu giày vò..

Ngày hôm ấy, mây trời cắt đứt một hồi duyên!

Bỗng dưng trên môi cô nở nụ cười chua chát, môi mỉm cười nói khẽ với Quao Quao:

- Qua rồi, tao và anh ấy đã là quá khứ rồi.

Bên ngoài chú Đại bước vào, ông đi đến bên cô, cười rạng rỡ với cô:

- Nam, hồ sơ xong rồi, tuần sau con có thể đi..

Tiểu Nam mỉm cười:

- Cảm ơn chú.

Chú Đại đau lòng nhìn cô, ông khó khăn lắm mới nói nên lời:

- Con không thể gọi ta một tiếng ba sao con?

Cô không trả lời ngay mà chỉ nhìn ông thật lâu:

- Con cần có thời gian...

Lão đại khẽ thở dài, ông không trách cô, tất cả là do ông..

- Được, ta sẽ thường qua thăm con.

Cô gật đầu, gương mặt bình tĩnh đến lạ...

Đợi ông đi rồi, cô mới mở hộc tủ lấy trong đó ra một tấm ảnh, trong ảnh là ảnh cưới của cô và Hoắc Ngôn.

Cô cười rạng rỡ, anh mím môi cười nhưng vẫn rất đẹp trai. Tay cô khẽ vuốt lên gương mặt của anh, môi cô bất giác cong lên thành đường cung xinh đẹp.

- Em đi đây, Ngôn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kết cục

Tiểu Nam, anh yêu em...

Gương mặt Hoắc Ngôn đẹp trai đến rạng ngời, đẹp đến mức khi cô tỉnh dậy vẫn mơ màng nhìn thấy gương mặt của anh...

3 giờ sáng, giấc mộng đẹp khiến cô choàng tỉnh dậy, cơ thể mệt mỏi với tay bật công tắc đèn, hai tay xoa xoa thái dương, cô thật sự quá mệt..

Bác Đông nói rằng cô cần hỗ trợ bằng thuốc với căn bệnh tâm thần phân liệt của mình. Khi nhớ ra mọi chuyên cô cứ nghĩ cô hoàn toàn bình thường nhưng sự thật lại làm cô có chút hoang mang khi mỗi ngày cô đều tự làm mình đau. Còn nhớ ngày mà Hoắc Ngôn bỏ đi dưới mưa đêm hôm ấy nếu Lão Đại không phát hiện kịp thời chắc cô đã chết vì mất máu. Hay những lần nhốt mình vào góc tủ ngại nói chuyện ngại giao tiếp kể cả ngại nhìn bản thân mình trong gương.

Cô nhớ cái ngày cô bị bọn bắt cóc đánh đập, bọn chúng dùng gậy to đánh vào người cô, chính Hoắc Ngôn vừa ôm lấy cô vừa che chở, cô khi ấy nghĩ rằng anh ấy là người ngoài tốt nhất với cô cho đến khi chính tay anh ấy tàn phá cơ thể cô...cô mới cảm thấy giá lạnh...

Nó là trò chơi, trò chơi sinh tử biến thái và bệnh hoạn.

Tay kéo ngăn tủ, cô lấy ra 2 viên thuốc, uống một ít nước sau đó khoác áo đi đến phía cửa sổ.

Bên ngoài trời tối đen một màu, bầu trời sao lại khá sáng, cô bất chợt tự nói với mình:

- Mâu thuẫn nhỉ, sao sáng trời lại tối om..

Nói rồi cô lại bật cười, cô hình như ngày càng suy nghĩ vớ vẩn rồi!

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Nam, ba vào được không con?

Tiểu Nam nheo mắt, cô nói với ra:

- Vào đi ạ.

Phía sau Lão Đại tay bưng một ly sữa ấm, ông tiến đến gần, đưa đến trước mặt cho cô.

- Con uống đi, hôm nay lại khó ngủ sao?

Tiểu Nam mỉm cười, cô nhận ly sữa từ tay ông, uống một số ngụm nhỏ:

- Vâng, con có chút khó ngủ, người không ngủ sao, bây giờ vẫn còn khá sớm.

Lão đại gật đầu:

- Ừ ta thấy con bật đèn sáng.

Tiểu Nam vẫn không trả lời, cô chăm chú nhìn về phía ngoài kia, gương mặt hiền lành xinh đẹp.

- Nam, con đi thật sao, còn thằng Ngôn...

Tiểu Nam cắt ngang lời ông:

- Đã qua rồi, chắc anh ấy sẽ tìm được hạnh phúc khác..

- Thế còn thằng Phàm?

Cô khẽ cười:

- Chúng con không hợp.

Phàm sau khi bị bắt giữ, Tiểu Nam nhờ ông giúp anh ấy ra ngoài. Nhưng Phàm vẫn bị giam giữ dù có thế lực của ông can thiệp, nghe nói anh liên quan đến chính trị nên không thể cho về ngay. Âu cũng là cái giá và duyên số.

Lão Đại thở dài, ông đưa cho cô một chiếc hộp nhung đỏ.

- Ngôn nhờ ta đưa cho con.

Tiểu Nam nhìn chiếc hộp thật kỹ, đây là chiếc hộp đựng chiếc nhẫn cưới của cô và anh, cô nhớ rõ mà. Cô đưa tay nhận lấy chiếc hộp cũng không buồn mở ra xem bên trong có gì.

Nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của cô, ông thở dài ngao ngán, lại quay sang nhìn những chiếc vali cô đã sắp gọn, giọng ông có chút đau lòng:

- Không cần đem theo nhiều thuốc quá, qua bên đó thiếu gì thì mua.

Tiểu Nam cười cười:

- Con biết rồi nhưng vẫn còn nhiều thứ cần đem đi.. À người giúp con cho người thường xuyên đến quét dọn cho bà nội nhé.

Lão đại gật đầu, ông cũng không nấn ná quá lâu:

- Ừ, ta biết rồi, con ngủ thêm chút nữa đi, sáng 5 giờ đã bay rồi.

Cô gật đầu:

- Vâng, người cũng ngủ đi, sáng không cần tiễn con, con tự đi một mình được rồi.

Lão đại lòng có chút không thoải mái, ông đi ra đến cửa, vẫn không yên lòng mà hỏi thêm:

- Nam, con thật sự không thể tha thứ cho ba sao?

Tiểu Nam thở dài, cô không quay lại nhìn ông nhưng lại trả lời bằng hết tấm lòng của cô.

- Con không có quyền gì để giận người nhưng con cần có thời gian, người đừng ép con có được không?

Lão đại gật đầu, ông chỉ cần cô không hận không giận ông là được rồi!

Đợi ông ấy đi rồi, cô mới nâng chiếc hộp lên nhìn xem, đôi tay mịn màng nâng niu chiếc hộp. Hốc mắt cô có chút cay xè, những thứ cô giành cho anh cô sẽ không bao giờ hối tiếc cũng giống như cái tình cảm sâu nặng này...

Mỗi người đều cần có chút bí mật cho riêng mình, cô cũng thế, dù không thể ở bên cạnh anh nhưng yêu anh là thứ quý giá nhất cô có được. Những khổ đau đều là từ anh, những ngọt ngào đều cũng là của anh...

Chiếc hộp này cô sẽ bị không mở ra xem vì thứ trong đó chỉ làm cho cô thêm đau lòng!

Quá khứ rồi thì quên đi.

5 giờ sáng Tiểu Nam được người của Lão Đại đưa ra sân bay, hôm nay cô chính thức rời xa nơi đây đi tìm những thứ cô cảm thấy thiếu. Mẹ cô ngày trước yêu thích chuyên ngành tâm lý, cô cũng sẽ theo mẹ.. Bệnh của cô chỉ có thể là cô chữa được...

Lão đại rất muốn đi theo nhưng cô nhất quyết không chịu, cô sợ những giọt nước mắt của ông sẽ làm chùng bước chân của cô. Cô có trách ông, có ghét ông nhưng không phủ nhận được rằng cô là con gái ruột của ông và cô cũng vô cùng yêu thương ông.

Tiểu Nam ngồi đợi ở ghế chờ, cô chọn mua cho mình một vé thường, bình thường như hàng triệu người khác. Phía sau người của Lão Đại vẫn chưa về, bọn họ sẽ đi theo cô đến khi cô lên máy bay thì mới hoàn thành nhiệm vụ.

5gio20 phút sáng, tiếng thông báo chuyến bay sắp cất cánh, Tiểu Nam tay kéo vali, tay cầm vé đi đến cửa soát vé. Lòng cô không biết sao lại có quá nhiều ngổn ngang, có quyết tâm cũng có hối tiếc lại có chút chần chừ...

- Chào cô, xin mời cô...

Tiếng nhân viên sân bay chưa kịp nói hết, phía sau đã nghe giọng đàn ông vang lên:

- Tiểu Nam...

Tiểu Nam giật mình, cả người cô run run, cô khẽ quay đầu lại, đôi mắt cố gắng không để rơi ra giọt nước mắt nào.

- Nam, đừng đi..

Cô đứng chần chừ một số hồi lâu, mãi đến khi có tiếng người nhắc nhở cô mới quyết định tiến đến chỗ người đàn ông kia...

Cô đi từng bước thật chậm thật chậm, người đàn ông trước mặt vẫn như thế vẫn đẹp trai hết phần thiên hạ vẫn phong độ như những ngày đầu tiên cô gặp được, ngoài trừ có chút hốc hác xanh xao.

Hoắc Ngôn gắt gao nhìn theo cô, anh nhịn không được đi nhanh đến chỗ cô. Bao nhiêu lời muốn nói nhưng chàng biết sao lại không thể thốt nên lời. Cứ thế anh nhìn cô, nhìn lâu thật lâu..

Tiểu Nam vẫn không nói gì, cô cũng chăm chú nhìn anh thật lâu, lâu đến nỗi như soi đi được đến từng tế bào trên mặt anh. Đây có thể là lần cuối cô được nhìn thấy anh một cách chân thật nhất, một cách gần nhất.

Hoắc Ngôn thật sự khó khăn lắm mới có thể mở miệng, giọng anh trầm trầm, anh hỏi:

- Em...em đi sao?

Tiểu Nam ngước đôi mắt lên nhìn anh:

- Vâng, em đi.

Anh lại hỏi:

- Bao lâu? Đi trong bao lâu?

- 5 năm à không 6 năm.

Hoắc Ngôn có chút run run, đôi bàn tay anh như muốn nắm chặt lấy tay cô nhưng khi định nắm lấy rồi lại buông xuống, anh có chút không dám.

- Em...đừng đi có được không? Em đi rồi, anh phải thế nào đây?

Tiểu Nam cố chớp chớp đôi mắt đẹp, cô sợ không chớp mắt nước mắt cứ thế mà thuận lợi chảy ra.

- Rồi anh sẽ tốt mà, tốt như trước kia em chưa đến...

Hoắc Ngôn lắc đầu, môi anh nở nụ cười gượng gạo:

- Nam, em đánh giá anh cao quá, anh....

Cô vội cắt ngang lời anh:

- Ngôn, có những chuyện một khi đã xảy ra thì sẽ không bao giờ thay đổi được. Có em hay không có em thì cuộc đời anh vẫn sẽ như thế, vẫn tốt mà, đúng không anh? Em đến với anh từ đầu đã là sai lầm, người như em không xứng đáng, không xứng đáng với anh đâu..

Hoắc Ngôn nắm chặt lấy tay cô, anh vội vàng giải thích:

- Xứng đáng, em xứng đáng mà.. Nam đừng đi, thà em không muốn nhìn thấy anh, không muốn bên cạnh anh cũng được chỉ cần anh biết em vẫn ở đây vẫn ở gần bên anh, như thế là đủ rồi. Em đi rồi, nếu chẳng may không ngủ được không ăn được, bị người khác bắt nạt thì anh phải làm sao đây? Nam...đừng đi, đừng rời bỏ anh..

Anh gắt gao nắm lấy bàn tay cô đưa đến trên ngực trái của anh, giọng anh như nài nỉ van xin:

- Nam, em thấy không em nghe không? Chỗ này bây giờ đau quá, em giúp anh đi, em giúp anh chữa lành đi, hay em muốn thấy anh vì đau mà chết vì đau mà suy sụp.. Em là mạng của anh, đời này Hoắc Ngôn anh không sợ gì chỉ sợ mất đi em..Những thứ em trải qua, anh hiểu, em đau, em sợ anh cũng thế, trái tim anh cũng đau lắm..

Tiểu Nam run rẩy nhìn anh, cô sợ lắm, cô sợ phải nghe anh nói, cô sợ phải nhìn thấy anh, cô sợ lòng cô sẽ mềm ra...

Bên trên tiếng loa thông báo chuyến bay sắp cất cánh, đoàn người khi nãy đã lần lượt đi vào trong, chỉ còn mỗi cô vẫn ở lại.

Đi..cô phải đi...cô và anh mãi mãi vẫn có khoảng cách không thể vượt qua được...

Đôi bàn tay cô vội vàng rụt khỏi tay anh, cô lui vài bước ra sau, gương mặt cố nén nghẹn ngào, giọng cô xúc động trầm bổng không phân định được:

- Ngôn, bất cứ chuyện gì em cũng có thể thông cảm cho anh nhưng đứa nhỏ của em vì sao mất đi em sẽ chẳng thể nào quên được... Anh biết không, yêu một người không nhất thiết phải ở cạnh nhau, ở bên nhau mà không thể mở lòng thứ tha cho nhau còn tàn ác hơn gấp nhiều lần...

Bàn tay cô sờ lên ngực trái, giọng nghẹn ngào đến cực điểm:

- Góc này vẫn có hình bóng của anh, em đi rồi sẽ mang anh theo đến bất cứ nơi đâu em đặt chân đến. Trái tim này của em nhưng suốt đời này sẽ vì anh mà đập từng nhịp... Nơi này là Hoắc Ngôn, mãi mãi là Hoắc Ngôn!

Tiếng thông báo lại vang lên một lần nữa, giọng cô dứt thoát rời đi:

- Ngôn, bầu trời nào mà không có giông bão nhưng rất tiếc thứ mây trời hiền hòa đó vốn chẳng phải của em..Em nợ anh, đời này em nợ anh..Nợ những yêu thương nợ vòng tay anh ôm em mỗi tối...Em biết rời xa nhau là ngu ngốc nhưng để ngăn những sợ hãi những nỗi giận trong em thì đó là điều tốt nhất bây giờ.. Em chẳng dám hứa hẹn gì với anh bởi sự thật vẫn không thể thay đổi, em chỉ có thể yêu anh theo cách của em....Yêu sâu đậm nhất nhưng cũng nhạt nhòa nhất..

Bước chân cô quay đi về phía cửa soát vé, sau lưng cô là một Hoắc Ngôn cô yêu thương đến tận xương tủy:

- Ngôn à, em đi đây, cuộc đời này anh thay em sống cho thật tốt!!!

Từng bước chân bước vội, từng giọt nước mắt thi nhau rơi trên sàn gạch lạnh lẽo.. Nước mắt vốn mặn lắm mà sao hôm nay lại nhạt nhẽo đến thế.. Hoắc Ngôn ơi, quá khứ ơi, Tiểu Nam em xin chào tạm biệt...

Lần này rời đi như định vĩnh viễn chẳng có ngày quay về,

Xót xa không em khi nước mắt nhạt nhòa trên má.

Em đừng khóc, bước chân đừng quá vội,

Đau thương nào bằng chia cắt một đoạn duyên!

Hoắc Ngôn đứng đó, khóe mi anh rơi ra giọt nước mắt trong suốt như pha lê.. Hình bóng Tiểu Nam khuất dần sau cánh cửa.. Cuộc đời này có ai làm cho anh khốn khổ đến nhường này...

- Đứa nhỏ của anh, sinh mạng của anh, sống cho thật tốt, mọi thứ anh thay em gánh vác đến hết cuộc đời!

Tiếng máy bay cất cánh, Hoắc Ngôn đưa mắt nhìn theo lên trời cao. Xa nhau rồi, gặp lại nhau chẳng dễ... Chiếc hộp nhỏ anh đưa cô chắc chẳng bao giờ cô mở ra..

Quá khứ à, còn anh còn tình yêu của anh thì sẽ không bao giờ có quá khứ!

Sợi tơ duyên đứt đi rồi, nối lại có được không?!

HOÀN CHÍNH VĂN - 13g55phut.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cảm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ngoại truyện vợ câm

Sân bay A - Việt Nam.

Một cô gái trẻ dung mạo xuất chúng tay kéo vali, phía sau cô là một người đàn ông thanh tú đi sau.

- Chị Nam, bây giờ về khách sạn hay là đi thẳng đến biệt thự?

Tiểu Nam tháo kính, cô nhoẻn môi cười nhẹ:

- Về khách sạn trước đi, tối nay có hẹn với phía bệnh viện, anh quên rồi sao?

Người đàn ông luống cuống:

- Chết mất, tôi quên, xin lỗi chị, xin lỗi chị..

Ngước mắt về phía đường lớn, cô cười nhạt:

- Không sao, lần sau chú ý hơn một chút là được rồi.

Một chiếc xe 7 chỗ chạy đến, người đàn ông kéo cửa cho cô ngồi vào trước rồi anh ta cũng ngồi vào theo, chiếc xe màu đen di chuyển từ từ trên đường lớn về hướng trung tâm thành phố.

Phía xa, một chiếc Porsche đen loáng bóng chạy chậm chậm theo sau, người lái xe quay đầu nói với người đang ngồi phía sau.

- Đại ca, đi theo hay là về?

Phía sau một người dùng đàn ông tuấn tú đến mức ép người đối diện phải đỏ mặt, tay anh ta buông thõng ra bên ngoài, tiếng đầu ngón tay gõ vào thành cửa xe tạo nên tiếng cộc cộc theo nhịp. Anh nâng khóe môi nở một nụ cười không mặn không nhạt:

- Về đi.

Khách sạn A 5 sao.

Tiểu Nam đứng trước cửa sổ, mắt cô dõi theo dòng người tấp nập phía dưới, đã bao lâu rồi cô chưa đặt chân đến mảnh đất này?

Kể từ ngày chia tay ở sân bay, đã 5 năm rồi cô không dám bay trở về, có nhớ có thương có đau lòng đến héo hon cô vẫn nhất quyết ôm nỗi đau một mình, đến chuyện trở về có suy nghĩ đến ngàn lần nhưng cô vẫn không bao giờ dám thực hiện.

Để đi khỏi đây, xa nơi cô yêu thương đã là một điều khó khăn đến mức gần như những ngày đầu tiên qua nơi đất khách quê người cô chẳng thể nào ngủ được. Cô nhớ anh, nhớ anh rất nhiều...

Ngần ấy năm cô đã từng gặp rất nhiều người đàn ông, tốt có mà cực tốt cũng có nhưng hình bóng anh vẫn không thể nào xóa nhòa trong cô...

Đưa bàn tay trắng mịn xoa xoa nơi ngực trái, chỗ này sao vẫn đau đến như thế???

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, giọng anh trợ lý vang lên:

- Chị Nam, đến giờ rồi.

Tiểu Nam nheo mắt, cô hít một hơi thật sâu, cả người ngẩn cao đầu. Thôi, dù sao mọi chuyện cũng là quá khứ, nó muốn đau thì cứ để nó đau..

Với tay cầm túi xách, cô nhanh chóng đi ra ngoài. Tối nay cô có cuộc gặp mặt với đối tác rất quan trọng trong dự án sắp tới của cô.

Trợ lý Phong nhìn gương mặt có chút lạnh lẽo của cô, anh cười dò:

- Đi được chưa chị?

Tiểu Nam gật gật, nụ cười bỗng nhiên tỏa ra:

- Được rồi, à sau này anh không cần phải kiêng dè tôi đâu, thoải mái đi.

Đợi Tiểu Nam đi rồi, Phong mới thở phào nhẹ nhõm, anh dõi mắt nhìn theo cô, cô quả thật rất có tài lại rất xinh đẹp nhưng rất tiếc anh đây chỉ đang làm nhiệm vụ.

7gio tối, khách sạn B trung tâm thành phố.

Tiểu Nam có hẹn với chủ đầu tư dự án của cô, chẳng hiểu sao dư án rất có sức thuyết phục nhưng chẳng nơi nào là chịu đầu tư cho cô. Trong khi trước kia họ từng tung hô rất nhiều, mãi sau này mới có một công ty địa ốc ở Việt Nam chịu bàn bạc về dự án. Cô có thể nhờ ba cô giúp một tay nhưng bản thân cô muốn tự lập, muốn khẳng định bản thân mình trong công việc. Nếu cứ nhờ vả vào chú Đại mãi thì khi nào cô mới thành công.

Trong phòng VIP của nhà hàng, sau lưng cô là trợ lý Phong, cô và anh đang dò lại một lần nữa bản dự án mong sao sẽ không có bất cứ lỗi nào xảy ra.

Bên ngoài có tiếng động mở cửa, Tiểu Nam khẩn trương đứng bật dậy, trên mặt cô nở nụ cười rạng rỡ:

- Xin chào Hoắc tổng, tôi...

Lời nói chưa dứt, Tiểu Nam khẩn thờ khi nhìn thấy người đàn ông đang bước vào. Anh ta...anh ta chẳng phải là Hoắc...Hoắc Ngôn sao??

Phía cửa Hoắc Ngôn bước vào, hai tay anh thong dong đút vào túi quần âu, gương mặt điển trai, nụ cười nhàn nhạt trên môi. Anh nhìn về phía cô, giọng nói vẫn thân quen như cũ:

- Chào em trở về, anh là Hoắc Ngôn.

Anh là Hoắc Ngôn, anh là Hoắc Ngôn.... câu nói vang đi vang lại trong đầu cô, Tiểu Nam toàn thân run rẩy. Cô không nghĩ sẽ gặp lại anh, cũng không nghĩ sẽ gặp lại anh trong trường hợp này. Cô ngàn lần vạn lần cũng không muốn gặp lại anh, cô yêu anh nhưng việc gặp lại anh như mũi dao cứa vào tim cô...Phải khó khăn lắm, khó khăn lắm thì cô mới quen được với việc quên đi anh..Thật sự khó khăn lắm...

Đôi bàn tay co lại, cô cắn chặt răng nói với anh:

- Xin lỗi, tôi có việc phải đi trước.

Nói rồi cô nhanh chân bước ra ngoài, vừa đi gần đến cửa cô lại bị bàn tay của ai đó nắm kéo lại. Lực kéo khá mạnh khiến cô ngã nhào vào vòng tay ai đó.

Tiểu Nam hoảng hốt, cô ôm lấy tay Hoắc Ngôn, ngước đôi mắt trong veo lên nhìn anh. Anh vẫn như thế, vẫn đẹp đến ngây dại, gương mặt này.. cô nhớ rất nhiều..

Hoắc Ngôn ôm lấy cô, trên môi anh nở nụ cười yêu mị.

- Nam, anh nhớ em rất nhiều.

Nhớ rất nhiều sao?? Đúng, cô cũng cô nhớ anh nhiều lắm nhưng...

Ngay khi vừa nghĩ đến chuyện gì đó, Tiểu Nam liền bật dậy, cô đứng thẳng lưng, mắt nhìn vào mắt anh, ánh mắt rất có sự kiên định.

- Xin anh tự trọng cho, tôi và anh đã kết thúc. Xin lỗi vì làm phiền, tôi đi trước.

Nói rồi cô quay sang tìm Phong, chẳng biết anh ta đã đi từ bao giờ, trong phòng chỉ còn có cô và Hoắc Ngôn.

Cúi người xin chào, cô quay lưng nhanh chân bước ra ngoài nhưng khi vừa đi được 2 bước cô liền bị Hoắc Ngôn ôm chầm đến từ sau lưng.

Cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của anh, hơi thở nhẹ nhàng của anh, cả nhịp tim đang đập thật mạnh kia...trái tim cô như mềm nhũn, cảm giác này cô đã ngàn vạn lần mơ đến....

Sau lưng Hoắc Ngôn khẽ nói vào tai cô:

- Nam, 5 năm qua anh thật sự nhớ em rất nhiều, rất nhiều. Nếu đã trở về rồi thì xin em đừng đi nữa, có được không?

Tiểu Nam thở nhẹ ra, tay cô run run, giọng nói ấp úng:

- Ngôn...quá khứ rồi..

Hoắc Ngôn ôm cô càng chặt:

- Quá khứ, đối với anh chẳng có quá khứ nào. Nam, anh biết em còn yêu anh, đúng không?

Yêu, cô yêu anh, cô vẫn còn yêu anh..nhưng đứa bé... đứa bé...

Tiểu Nam quay phắt lại, cô gắt gao nhìn lấy anh:

- Không, tôi không còn yêu anh nữa, hơn nữa tôi tôi có bạn trai rồi..

Hoắc Ngôn cười nhạt, anh ép cô khiến cô lùi về sau mấy bước:

- Bạn trai, em nói em có bạn trai? Thà em nói em vẫn còn yêu anh nghe còn có lý hơn là việc em có bạn trai?

Gương mặt anh tiến sát gần đến mặt cô, hơi thở nóng ấm gần sát bên tai cô, đôi môi kêu ngạo khẽ lướt qua má cô khiến cô gần như tê dại.

Tiểu Nam hốt hoảng:

- Này, anh làm gì thế?

- Làm gì em không biết sao, làm em!

Giọng nói ái muội, gương mặt yêu mị kèm theo thân hình nóng bỏng khiến Tiểu Nam thơ thẩn, cô phải lùi về sau mấy bước để tránh xa nụ cười đáng sợ của anh.

Hoắc Ngôn chân bước nhẹ đến chỗ cô, tay anh chạm đến làn da mịn màng nơi má trái, nụ cười yêu mị càng nâng cao.

- Tiểu Nam, em thoát làm sao được anh, anh không tìm em là muốn cho em có thời gian để nguôi ngoai cơn giận. Đối với anh cảm xúc của em là thứ anh luôn nâng niu và lo sợ nhưng hình như anh lại quên mất rằng ngoài anh ra thì bên ngoài kia đàn ông vẫn còn chưa tuyệt chủng. Ấy thế trói chân em trước còn cảm xúc tính sao vậy!

Trói chân cô trước, là sao?

Ngay trong lúc cô còn chưa hiểu gì thì Ngôn đã nhấc bỗng cô lên, anh ôm cô đi nhanh về phía cửa.

Tiểu Nam hốt hoảng, cô giãy giụa:

- Anh buông tôi xuống, nhanh, buông tôi xuống.

Hoắc Ngôn nhìn cô cười nhạt:

- Em yên lặng anh sẽ nương tay, em cứ thích la hét thì đừng trách anh...đừng trách anh vô tình!

Tiểu Nam nhìn anh, gương mặt anh vẫn như trước, nụ cười vẫn như trước nhưng anh và cô làm sao có thể trở về như trước???

Hoắc Ngôn bồng cô ra xe, anh cứ như thế vứt cô vào trong xe, sau đó anh cũng theo vào sau.

Xe chạy được 1 lát liền rẻ vào con đường quen thuộc, con đường dẫn đến biệt thự của Hoắc Ngôn.

Suốt dọc đường đi, không ai nói với ai câu nào, Tiểu Nam lén nhìn sang anh, thấy anh đang đăm chiêu nhìn ra cửa sổ không một lần quay lại nhìn cô.. Cô chẳng biết đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nếu được một lần đắm chìm cùng anh, cô cũng không ngại mà chìm đắm..Nhưng bữa tiệc nào rồi cùng sẽ tàn, cô chỉ có thể cho anh nhiêu đó, nhiêu đó nữa thôi.

Xe dừng trước cửa, Hoắc Ngôn bước xuống trước, anh đưa tay vào trong nắm lấy tay cô kéo cô ra ngoài.

Trước mặt, biệt thự của Hoắc Ngôn vẫn như trước, vẫn như khi cô còn ở đây...

- Em chờ gì nữa, đi vào nhanh...

Vào, vào thì vào.

Tiểu Nam hắc tay anh ra, cô đi lên phía trước, cứ như trước kia, cứ như đây là nơi quen thuộc với cô.

Hoắc Ngôn đi với theo, hai tay anh đút vào túi quần, môi cười rạng rỡ nhìn theo bóng dáng cô phía trước.

- Nam, em định đi lên phòng luôn sao?

Tiểu Nam giật mình, cô đỏ mặt nhưng vẫn không để yếu thế:

- Chứ ý anh chẳng phải là thế sao?

Hoắc Ngôn cười yêu mị, anh nheo nheo mi mắt, tay dắt tay cô đi thật nhanh lên phòng.

- Đi, đi thôi, anh sắp không chịu được nữa rồi.

Anh kéo tay cô thật nhanh, lên đến phòng, anh ôm chầm lấy cô, môi kề môi hôn cô thật mạnh mẽ.

Tiểu Nam không từ chối anh, hai tay cô choàng lên ôm lấy cổ anh, đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của anh giành cho cô...

Tiếng môi lưỡi hòa quyện tạo nên âm thanh kích tình rất mạnh. Hoắc Ngôn nhanh tay kéo khóa váy Tiểu Nam, lại dứt khoát cởi phắt áo sơ mi bên ngoài. Đôi ngực to tròn được bao bọc bởi áo lót ren màu đen vừa quyến rũ lại vừa bí hiểm.

Hoắc Ngôn nuốt nước bọt ực vài tiếng, cổ họng anh khan khốc, ánh mắt si mê đắm chìm:

- Nam, em đẹp lắm..

Tiểu Nam kiễng chân lên hôn lấy anh, trong khóe mắt đọng lại màn hơi mỏng nước. Cô thật sự muốn khóc... rất muốn khóc...

Cô nhớ anh, cô đã từng mơ bao nhiêu lần về anh, đến khi tỉnh lại chỉ còn là một khoảng trống mờ nhạt. Cô yêu anh nhưng cô chẳng thể tha thứ được cho anh, lần này về nước cô định sẽ âm thầm đến rồi đi nhưng ý trời lại một lần nữa cho anh gặp lại cô. Nếu đã thế cô cũng chẳng cản lại ý trời, cô đời này cũng chẳng thể có cọn thì phóng túng một lần nữa với anh cũng không có vấn đề gì...

Yêu đi, chuyện sau mai lại tính!

- Hoắc Ngôn, em nhớ anh rất nhiều.

Hoắc Ngôn ôm lấy cô, hai cơ thể gần sát lấy nhau, môi anh day dưa hôn lên môi cô, trán cô, lại lân la xuống ngực..

Đôi tay gân guốc mạnh mẽ kéo dây áo ngực xuống để lộ ra cặp bòng đào to tròn kích tình, Hoắc Ngôn nôn nóng ngậm lấy một bên ngực, tay còn lại xoa nắn bên ngực còn lại.. Hai tay anh nhấc bỗng cô lên để cô dựa vào tường, hai chân cô vắt ngang qua eo anh, hai người gần sát về nhau như dây leo quấn quanh cọc cây to lớn.

Hoắc Ngôn nút chụt chụt mật ngọt nơi đầu ngực, cái cảm giác tê dại này đã 5 năm rồi anh chưa từng một lần nếm trải..Từ ngày cô đi, anh chỉ có công việc, đôi lần không nhịn nổi anh lại vì cô mà tự mình giải quyết nhu cầu. Đã 5 năm rồi, anh đã hết nhịn nổi nữa...

- Nam, cho anh, cho anh đi...

Tiểu Nam với tay tháo thắt lưng lại giúp anh cởi phăng chiếc quần âu đắc tiền thừa thãi. Anh để cô xuống đất, một mình sung sướng tận hưởng đôi bàn tay mềm mịn của cô đang mò mẫm phía dưới hạ thân của anh.. Cây gậy th*t được đem ra ngoài, dưới bàn tay của Tiểu Nam cây gậy th*t gần như bành trướng hết mức có thể. Hoắc Ngôn khẽ rên lên một tiếng, anh gần như không thể chịu đựng thêm nổi nữa..

Bất ngờ, cây gậy th*t được bao phủ bởi thứ gì đó ấm ấm.. Hoắc Ngôn thở hít ra một hơi, mồ hôi trên mặt trên trán tuông ra ào ạt...Nhìn xuống phía dưới, Tiểu Nam đang dùng miệng giúp anh..

- Nam, em...em...

Tiểu Nam vẫn như không nghe thấy gì, cô chỉ việc cắm cúi làm công việc của mình. Cây gậy th*t to lớn khiến cô như nghẹn đắng vài lần.. Thật sự to quá...

Hoắc Ngôn phải gồng mình mấy lần để tránh không bỏ ngựa trước khi chiến đấu... Vì sự ngây ngô vụng về của Tiểu Nam mà khiến anh như điên dại, da đầu anh căng cứng, cơ thể cũng theo đó mà thẳng ngắt.

Hoắc Ngôn nâng người Tiểu Nam dậy, anh ép sát cô vào tường, xé rách cả quần lót ren của cô, nôn nóng đưa cây gậy th*t to lớn vào huyệt nhỏ của cô. Tiểu Nam vì sự bất ngờ tiến công của anh mà cô như không thể chịu được, nước mắt từ hốc mắt chảy ra, cô ôm chặt lấy cơ thể của anh mà ni non:

- Đau, đau quá Ngôn...

Từng tiếng than vãn của cô như kim nhọn đang xuyên vào tim anh...Ngăn cái sự ham muốn của mình lại, anh khẽ ôm lấy cô, hôn lên những giọt nước mắt của cô, giọng trầm thấp:

- Anh biết rồi, đừng khóc em...

Tiểu Nam ôm lấy anh, cô khóc cho cơ thể đang đau đớn lại như khóc cho chính những nỗi đau của mình. 5 năm xa cách, 5 năm nhớ nhung chỉ có thể đổi lại 1 đêm kích tình... Qua ngày mai mọi thứ sẽ trở lại quỹ đạo ban đầu... Anh và cô mỗi người dùng một hướng...

- Không, Ngôn không cần...

Hoắc Ngôn khẽ động, anh như muộn rút ra khỏi người cô nhưng lại bị cô gắt gao kéo lại...

Ngước đôi mắt đầy nước lên nhìn anh, cô thì thầm:

- Ngôn, đừng...

Hoắc Ngôn nhìn cô chăm chăm, anh hôn lên môi cô, nụ hôn nhẹ nhàng, nụ hôn ân ái... Thân mình khẽ đọng nhẹ, từng cái di chuyển anh luôn quan sát lấy cô, đến khi thấy cô không còn đau đớn nhăn mày nữa anh mới động mạnh...

Tiếng nỉ non yêu kiều, tiếng thở hắt trầm bổng, tiếng da thịt ma sát như làm sáng bừng đêm không trăng không sao..

Từng cái va chạm như đưa cô lên thiên đường, từ đứa trẻ đói khát cả anh và cô đều được lấp đầy bởi dục vọng và tình yêu...

Qua ngày mai ai là của ai, ai rời xa ai đã không còn quá quan trọng nữa rồi.. Đêm nay cứ tận hưởng đi đã....

Sáng sớm hôm sau Tiểu Nam đi trước khi Hoắc Ngôn tỉnh dậy, trước khi rời đi cô vẫn âm thầm nhìn anh thật lâu thật lâu cứ như lần này không nhìn thì cả đời về sau cũng sẽ không thể nhìn được nữa.

Khẽ hôn lên trán anh, giọng cô run run:

- Em đi nhé, Ngôn...

Đợi đến khi bóng cô khuất dần sau cánh cửa, Hoắc Ngôn mới nhẹ nhàng mở mắt ra. Anh đã tỉnh lại khi cô vừa rời khỏi vòng tay của anh nhưng anh không níu giữ cô lại. Anh hiểu quá rõ cô hiện giờ chưa thể xóa bỏ rào cản giữa anh và cô, đêm hôm qua cô đồng ý thân mật với anh đã là điều anh không thể tưởng tượng được...

Đứa bé... anh biết... anh chờ ngày cô sẽ tự mình biết được sự thật... chờ ngày cô quay về bên anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Sáng sớm hôm sau Tiểu Nam đi trước khi Hoắc Ngôn tỉnh dậy, trước khi rời đi cô vẫn âm thầm nhìn anh thật lâu thật lâu cứ như lần này không nhìn thì cả đời về sau cũng sẽ không thể nhìn được nữa.

Khẽ hôn lên trán anh, giọng cô run run:

- Em đi nhé, Ngôn...

Đợi đến khi bóng cô khuất dần sau cánh cửa, Hoắc Ngôn mới nhẹ nhàng mở mắt ra. Anh đã tỉnh lại khi cô vừa rời khỏi vòng tay của anh nhưng anh không níu giữ cô lại. Anh hiểu quá rõ cô hiện giờ chưa thể xóa bỏ rào cản giữa anh và cô, đêm hôm qua cô đồng ý thân mật với anh đã là điều anh không thể tưởng tượng được...

Đứa bé... anh biết... anh chờ ngày cô sẽ tự mình biết được sự thật... chờ ngày cô quay về bên anh!!!

Khách sạn A.

Tiểu Nam vừa về đến phòng đã thấy Phong trợ lý đứng chờ sẵn, vừa thấy cô anh liền hốt hoảng, lắp bắp:

- Chị Nam,đêm qua chị đi đâu vậy?

Tiểu Nam lườm nguýt:

- Chứ không phải cậu bỏ tôi lại một mình sao?

Phong lúng túng, anh ta gãi đầu sột soạt:

- Không, em bị uy hiếp...

Cô không trả lời, trực tiếp đi vào trong, Phong vừa chạy theo vừa luyên thuyên nói không ngừng:

- Chị Nam, bên công ty T vừa gửi hợp đồng, họ đồng ý với dự án của chúng ta, chị xem...

Tiểu Nam ngắt lời, cô mệt mỏi ngồi xuống ghế:

- Được rồi được rồi, cậu cứ xem đi, khi nào ổn thỏa tôi sẽ ký. Còn nữa có thể chúng ta sẽ ở VN tầm 2 tuần, còn cần bàn bạc với công ty bên họ về chế độ cho nhân viên tổ chức. À còn đến thăm ba tôi nữa... Phong, cậu cố gắng thu xếp ổn thỏa giúp tôi.

Phong nghiêm túc, anh gật đầu chắc nịch:

- Em hiểu rồi, chị Nam yên tâm.

Tiểu Nam gật đầu, cô cho Phong ra ngoài, một mình cô lại ngồi im bật giữa căn phòng rộng lớn... Lấy trong túi áo khoác một chiếc khăn tay, cô khẽ đưa lên mũi ngửi.. Mùi hương cơ thể anh vẫn còn, thật sự rất thơm, rất thơm.

Ấy rồi cô lại tự mình bật cười, nụ cười chua chát..Từ khi nào cô lại có tật xấu biến thái đến như thế này? Lại đi ăn cắp khăn tay của người khác???

Giá như cô có thể mãi mãi ở bên cạnh anh thì tốt biết mấy...

Nụ cười vu vơ lại bỗng nhiên ngưng bật khi cô vô tình đưa tay sờ lên chiếc bụng bằng phẳng của mình. Hốc mắt cay xè, gương mặt ửng đỏ... đứa bé...chỗ này từng có một đứa bé... cô...làm sao quên được đây?!

Lại giá như ngày hôm đó anh không trói cô lại, cũng giá như ngày đó anh chịu quan tâm đến cô thì có lẽ giờ đây cô đã không sợ hãi anh đến như thế.

Yêu và hận, sao cô lại phải khủng hoảng trong ý nghĩ của mình đến nhường này? Tại sao chứ???

Bớt yêu anh một chút thôi thì đã không phải khổ sở như bây giờ!

2 tuần sau...

Như kế hoạch Tiểu Nam ở lại Việt Nam 2 tuần sẽ trở lại bên ấy, công việc cơ bản đã bàn xong, giờ chỉ việc chờ bắt tay vào thực hiện.

Mà thời gian này Ngôn cũng không làm phiền đến cô, cô im lặng và anh cũng im lặng cứ như ngày hôm đó chưa xảy ra chuyện gì... Nhưng không sao, như vậy Tiểu Nam càng thích, như thế cô sẽ không quá mệt mỏi, khi đi cũng sẽ không đau lòng!

Sáng hôm nay, cô về thăm ba mình là Lão Đại, ông sức khỏe đã yếu cũng không còn khỏe mạnh như xưa, nói cho cùng cô cũng đã đi được 5 năm rồi mà...

Ngồi trong phòng khách, chú Đại xoa xoa đầu con gái, ông khẽ cười, nói:

- Nam Nam, lần này về luôn đi, ba đã già rồi.

Cô ôm lấy tay ông, cười vui vẻ:

- Đâu có, ba vẫn tốt mà, vẫn sống với con đến hết đời.

Lão Đại cười thành tiếng:

- Cô chỉ được cái lắm chuyện, mau lấy chồng đi...

Nhắc đến lấy chồng, Tiểu Nam có chút ngượng ngùng, lời nói còn chưa ra đến miệng đã nghe giọng nói quen thuộc từ ngoài vọng vào.

- Ai lấy chồng?

Tiểu Nam nhìn thấy Hoắc Ngôn bộ dáng ung dung bước vào, cô giật mình, lắp bắp:

- Sao...sao anh lại ở đây?

Hoắc Ngôn cười tà mị, anh nói:

- Sao anh không được ở đây, ở đây không có bản cấm Hoắc Ngôn!

Cô lại nhìn sang Lão Đại, giọng tra hỏi:

- Là ba sao?

Lão Đại ra vẻ vô can.

- Này Nam Nam em đừng trách chú Đại, mà hơn nữa anh đến thăm chú anh thì không được sao?

Tiểu Nam lườm nguýt, cô nghiến răng, thầm nghĩ: chỉ giỏi mồm mép!

Cô không nói nhiều liền đi một mạch lên phòng trên, Hoắc Ngôn thấy thế gật đầu chào Lão Đại sau cũng phi nhanh theo cô lên phòng.

Phía dưới này, Lão Đại cười lắc đầu:

- Âu cũng là duyên nợ!

Phía trên phòng của Tiểu Nam, cô đang rất khó chịu vì sự xuất hiện của Hoắc Ngôn. Anh hết đi theo cô lại ngồi nhìn cô làm việc, hết ngồi lại chuyển sang lăn lộn trên giường của cô.

Bực dọc, Tiểu Nam khó chịu, hỏi:

- Hoắc Ngôn, anh không biết lịch sự sao, đây là phòng của tôi đấy?

Hoắc Ngôn cười gian manh:

- Ừ em là vợ anh!

Tiểu Nam điên tiết, cô hét:

- Anh đi ra ngoài đi, tôi còn phải làm việc. Đi đi, mà này tôi không phải vợ anh, anh đừng nói bừa.

Hoắc Ngôn xuống giường, anh bước nhanh đến chỗ cô, gương mặt xuất thần, nụ cười tà mị:

- Em là vợ anh, giấy đăng ký kết hôn em cũng đã ký rồi, em còn chối gì nữa?

Tiểu Nam hoảng hốt, giấy đăng ký kết hôn... đúng rồi, hình như cô cùng anh đã đi đăng ký..Sao lại như thế, cô sao đến bây giờ mới nghĩ ra cơ chứ???

Hai tay cô siết chặt, môi lấp bấp:

- Thế.. thế thì đã sao chứ, kết hôn được thì ly hôn được, có... sao... đâu.

Hoắc Ngôn có chút khó chịu, anh gằn hỏi:

- Em nói gì, ly hôn?

Cô gật đầu, cường ngạnh:

- Ừ ly hôn, tôi không yêu anh, có tờ giấy cũng không làm được gì.

Hoắc Ngôn nhìn cô không chớp mắt, giọng anh có chút mất kiểm soát:

- Em nói bừa gì vậy, anh không muốn nghe đến hai từ ly hôn, hơn nữa hôm gặp lại nhau chẳng phải...

Lời còn chưa nói hết đã bị Tiểu Nam cướp lời:

- Chẳng phải gì, giữa chúng ta đã hết. Hôm ấy vì muốn có được hợp đồng nên tôi đồng ý cùng anh...bây giờ xong rồi thì đường ai nấy đi, anh lằng nhằng mãi làm gì, chẳng có ích lợi gì đâu.

Hoắc Ngôn giận dữ, anh nắm lấy tay cô, ép sát cô vào tường, khóa tay cô trên đỉnh đầu, giọng anh ồ ồ gương mặt dần lạnh lẽo:

- 5 năm qua em chưa đủ thời gian sao, tại sao em cứ thích làm khổ mình làm khổ cả anh vậy, hả?

Cô cười chua chát, đường nét gương mặt hoàn hảo không góc chết:

- Chưa đủ,tất nhiên là chưa đủ rồi. Tôi sẽ không bao giờ quen được, anh thì làm sao hiểu được cảm giác của tôi, anh thì làm sao hiểu được!!

Tiếng cô hét lên khiến Hoắc Ngôn càng tức giận.. anh dù sao cũng đã chờ cô 5 năm, tại sao cô không thể mở lòng, tại sao cô không thể bỏ qua cho anh???

- Tiểu Nam, không phải chỉ mình em đau khổ mà chính bản thân anh cũng rất đau khổ. Nhưng đó là quá khứ, sao em không nhìn vào hiện tại mà mở lòng.. 5 năm qua, 5 năm giày vò nhau đến chết đi sống lại vẫn chưa đủ với em sao, em bắt anh phải như thế nào nữa thì em mới chịu tha thứ cho anh?

Trong căn phòng sang trọng đầy đủ tiện nghi, bên ngoài mây đen đang kéo đến, hai thân người đối diện nhau nhưng lại chẳng thể hòa hợp lại với nhau...

Tiểu Nam ngước đôi mắt to tròn quật cường lên nhìn anh, cô nói rất kiên định:

- Không thể tha thứ, 5 năm chẳng là gì với tôi cả, tất cả mọi chuyện năm đó đều hành hạ tôi mỗi đêm, tôi ước gì anh chưa từng giam giữ tôi cũng ước gì anh đừng cực đoan đến thế. Anh biết không những hình ảnh trong căn nhà hoang năm đó tôi đã phải khó khăn thế nào mới xếp nó vào một góc u buồn để mà bước tiếp. Anh không có lỗi, đúng, sự việc năm đó anh không có lỗi. Nhưng đứa bé thì không, nó vô tội mà, tại vì anh, vì lòng ghen tuông mù quáng của anh mà mọi chuyện mới như thế. Lỗi là do anh, là do anh. Đồ ác độc, tôi hận anh, hận anh!!!

Tiểu Nam giãy giụa, cô dùng chân đá vào người anh nhưng Hoắc Ngôn vẫn kiên quyết không buông cô ra. Cô càng giãy giụa anh càng siết chặt, cổ tay cô đỏ lên một đường...

Hoắc Ngôn dồn ép cô sát thành tường lạnh lẽo, bên ngoài trời tí tách mưa, gương mặt anh không huyết sắc nhìn đâm đâm vào cô.

- Tiểu Nam, em thôi đi, từng ấy năm em vẫn không thể hiểu được sao? Em trách anh, trách anh hại đứa nhỏ mà ngay chính bản thân anh cũng mong chờ? Nực cười! Anh thì biết gì về phụ nữ mang thai, anh thì biết được những gì? Hả? Tại sao bản thân em lại không nhận ra, chỉ cần em nói một câu, em khó chịu ở đâu đó anh sẽ không tàn ác bỏ mặt em chịu đau đớn. Đứa nhỏ là ở trong bụng em không phải bụng anh!!

Tiếng quát của Hoắc Ngôn khiến Tiểu Nam đơ người, gương mặt cô gần như không còn chút máu nào...Cô thật sự không biết hay cố tình không biết, bao nhiêu năm qua cô đã cố xem bản thân mình vô tội, mọi trách nhiệm cô đổ hết cho Hoắc Ngôn... Cô biết, cô biết cô sai, cô biết là do bản thân cô không cẩn thận nhưng nếu không nghĩ như thế cô chắc chắn rằng cô sẽ không thể sống nổi.. 5 năm qua cô u mê trong những suy nghĩ của mình, bản thân cô cứ luôn tự nói với mình rằng đứa nhỏ mất đi là không liên quan đến cô để làm giảm bớt nỗi đau mà cô gánh chịu nhưng rồi ra sao? 5 năm qua cô vẫn bị giày vò, vẫn bị ám ảnh, vẫn bị ác mộng mỗi đêm..Những đau đớn đó từ chính suy nghĩ của cô mà ra, cô không chấp nhận được với hiện tại, cô không đối mặt, cô không chịu thừa nhận, cô lại tìm cách chối bỏ đổ tất cả lỗi lầm cho Hoắc Ngôn.. anh im lặng cô lại càng cho rằng cô đang làm đúng...Buồn cười chưa? Hóa ra anh không sai là do cô sai!!!

Hoắc Ngôn nhìn cô, anh buông thõng tay cô, giọng nói hòa hoãn đi rất nhiều:

- Đứa bé khiến anh giày vò bản thân mình rất nhiều nhưng anh không thể vì lý do đó mà để em rời xa anh. Tiểu Nam, 5 năm là quá đủ rồi. Anh không đủ kiên nhẫn để chờ đợi em nữa, anh rất mệt, gần như anh sắp kiệt sức rồi. 5 năm qua anh sống rất khổ sở, anh thường bay đi sang tìm em, nhìn em làm việc thâu đêm suốt sáng, nhìn em gặp gỡ bạn bè cười đùa...nhìn em đi xem mắt ai đó... Anh mệt mỏi lắm, anh đã chịu đựng được đến bây giờ là đã quá sức với anh. Anh cũng là người, cũng là thân người vô thường, sống không có em đã quá đáng sợ với anh rồi. Đừng hành hạ anh thêm nữa, anh xin em...

Gương mặt anh thẩn thờ, đôi bàn tay khẽ vuốt ve gương mặt cô:

- Hơn nữa mọi chuyện đều không phải là lỗi do anh, em nên đi gặp Phàm.. Anh mệt rồi, anh đi về trước đây!!!

Đợi đến khi Hoắc Ngôn đi rồi, Tiểu Nam mới mệt mỏi ngồi phịch xuống đất. Cô sắp phát điên lên rồi, những lời Hoắc Ngôn nói làm cô như điên dại... Anh không có lỗi, đúng, anh không có lỗi, lỗi là do cô...Là do cô tệ hại, là do cô...

Những giọt nước mắt thi nhau rơi rớt trên má cô, gương mặt xinh đẹp bị bao phủ bởi nước mắt trong suốt mặn chát... Hai tay cô đưa lên ngực, tự bản thân cô đấm vào người mình...Tiếng nấc nghẹn ngào:

- Mẹ xin lỗi... em xin lỗi... xin lỗi...

Bên ngoài, Hoắc Ngôn đau lòng thở hắc ra một hơi, thì thầm chỉ mình anh nghe thấy:

- Tiểu Nam, anh xin lỗi!

Trại giam, buồng thăm nuôi.

Phía bên kia lớp cửa kính, Phàm mặc bộ quần áo tù nhân, tay đeo còng sắt đang ung dung ngay ngắn cười nhìn cô. 5 năm qua anh vẫn ở trong tù nhận lãnh bản án 6 năm tù giam vì tội giết người. Anh không chạy chữa, không cho mời luật sư, không muốn chạy tội, cứ thế cảnh sát bình yên đưa anh vào trại giam. Đây cứ như chuyện đùa của giới xã hội đen!

Nâng chiếc tay nghe lên, cô khó khăn lắm mới nói lên được vài câu:

- Phàm, anh vẫn tốt chứ?

Phía bên kia, Phàm cười rạng rỡ:

- Anh vẫn tốt, hình như còn béo ra.

Nụ cười trên môi cô loang rộng thêm vài phần, tiếp sau đó 2 người cứ nhìn nhau nói những chuyện không đâu. Thời gian trôi qua gần 15 phút, tiếng quản ngục ồ ồ:

- Hết giờ thăm nuôi.

Tiểu Nam nhìn về phía Phàm, cô cười tinh nghịch vài cái, tay khẽ nâng nhẹ nhàng ống nghe xuống nhưng khi vừa định gác máy cô lại nghe phía bên kia Phàm gọi với lại.

Giọng anh gấp gáp, gương mặt có chút thất thần:

- Tiểu Nam, năm đó đứa bé là do anh, chính anh đã ra tay bỏ thuốc vào sữa của em. Anh khi đó muốn giữ em bên cạnh, càng muốn chia rẽ em và Hoắc Ngôn... Tiểu Nam, anh thật sự hối hận, anh...anh..anh dùng 6 năm này để chuộc lỗi để sám hối những lỗi lầm của mình... anh xin lỗi em, anh xin lỗi!

Tiểu Nam như không tin vào tai mình, cô khó khăn lắm mới hoàn hồn trở lại... Ngước đôi mắt lạnh lẽo lên nhìn anh, cô gằn từng tiếng:

- Có thật không?

Phàm gật đầu, nước mắt nhẹ rơi trên má anh, anh đã khóc... khóc cho những sai lầm của mình...

- Thật, anh xin...

- Đồ khốn nạn, tại sao, tại sao vậy? Tại sao đến bây giờ anh mới nói, tại sao hả???

Phàm nhìn cô kích động, anh thật sự muốn đến bên cô ôm cô vào lòng nhưng bức tường kính không cho phép. Anh chỉ có thể nhìn cô thật lâu, thật lâu...đến khi cô ôm đau đớn đi mất, anh mới thở dài mà đi vào trong..

Nhân sinh như mộng, thật giả như đùa...

Đứa bé là do anh...đứa bé là do anh...

Câu nói của Phàm vang mãi trong đầu của cô, 5 năm qua cô trốn chạy, 5 năm qua cô đổ hết mọi tội lỗi cho Hoắc Ngôn... 5 năm qua cô tâm niệm rằng mọi lỗi lầm là do sự cuồng ghen của Hoắc Ngôn, cô chưa từng bỏ qua cho anh, cô chưa từng bỏ hận ý đối với anh...Nhưng cuối cùng thì sao, mọi thứ là do Phàm, từ đầu là do Phàm, là do anh giết chết đứa bé của cô và Hoắc Ngôn..

Ngồi trong xe, cô cố gắng ngăn lại những cảm xúc đang như sóng cuộn trong lòng mình. Cô muốn gặp Hoắc Ngôn, cô muốn gặp lại anh nhưng cô lại sợ.. sợ những tổn thương cô đã từng gây cho anh, sợ lại làm anh đau lòng, sợ anh giận cô..

Tay cô cứ ấn dòng số điện thoại quen thuộc, tính gọi nhưng rồi lại thôi, cứ ấn rồi xóa, ấn rồi xóa..

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên khiến cô giật nãy mình, nhìn theo màn hình là Lão Đại gọi cho cô. Nhẹ thở phào ra một hơi, cô mỉm cười nghe điện thoại:

- Con nghe đây có...

Đầu dây bên kia hốt hoảng:

- Nam Nam, con đến nhà Hoắc Ngôn ngay đi, nó bị thương, e rằng không qua khỏi..

Tiểu Nam như đứng người, bàn tay cô run run, chiếc điện thoại vì bị nới lỏng mà rớt trượt xuống dưới... Hốc mắt cô cay xè, gương mặt thoáng cắt không còn giọt máu.. Cô vội vàng hét lên với tài xế:

- Chú, chú cho xe đến khu biệt thự A đi, đi nhanh đi chú, bao nhiêu tiền con cũng trả, đi nhanh đi chú...

Chiếc taxi ngay giữa trời sẩm tối lao nhanh đến nỗi cảnh sát cũng không buồn bắt lại...

- Không được, Hoắc Ngôn anh nhất định không có chuyện gì, nhất định không có chuyện gì.

Xe dừng trước cửa biệt thự, Tiểu Nam cuốn quýt lao vội xuống, cô cố gắng chạy thật nhanh, thật nhanh... Đến bật thềm đi vào, có rất nhiều đàn em của Hồng Hưng đang tập trung chờ sẵn, cô không kịp suy nghĩ liền phóng như bay lên trên lầu.

Trước cửa căn phòng quen thuộc, Tần với gương mặt tối đen nhìn cô, hốc mắt anh ửng đỏ, giọng nghẹn ngào:

- Chị Nam, cuối cùng chị cũng đến...

Tiểu Nam run run từng bước đi đến, cô không dám mở cửa đẩy vào chỉ dám nhìn lén vào trong.

- Hoắc Ngôn anh ấy làm sao?

Tần khó nói lên lời:

- Anh Ngôn bị người của tên Phục tập kích, vết đạn quá sâu...

Cả người cô như khụy xuống, nước mắt lăn trào, bàn tay run rẩy đẩy cánh cửa gỗ nặng nề..

Bên trong Hoắc Ngôn thân trần băng bó, chiếc quần âu quen thuộc dính máu, ga giường cũng dính một ít máu.. Gương mặt anh xanh xao như bị rút đi hết máu, mắt nhắm nghiền cứ như đang ngủ..

Tiểu Nam run rẩy kêu tên anh:

- Ngôn, em đây...

Hoắc Ngôn vẫn nằm im, anh vẫn bất động không trả lời, không cười với cô.

Cô từng bước đi thật khẽ thật khẽ, đôi bàn tay với được đến tay anh, thân nhiệt anh lạnh quá, thật sự lạnh quá...

Cảm xúc trong cô dâng trào, cô không muốn, cô thật sự không muốn, tại sao anh lại như thế, tại sao chứ?

Nước mắt rơi lã chã, cô khẽ gọi:

- Ngôn, anh nói muốn quay lại, em đồng ý, em biết cả rồi. Đứa bé không phải do anh, không phải do anh... Anh tỉnh lại đi, em và anh rồi lại yêu nhau, rồi lại ở bên nhau..Anh tỉnh lại đi anh?

Hoắc Ngôn vẫn im lặng, cô lại nỉ non:

- Anh đùa với em đúng không, thôi đừng đùa nữa, em sợ rồi, em thấy sợ thật rồi đấy....

Tần giọng nghẹn ngào, anh vỗ vai cô:

- Chị Nam, chị đừng như thế..

Tiểu Nam nhìn Tần, cô khó chịu:

- Anh nói anh ấy dậy đi đừng đùa như thế nữa, tôi không thích đâu.

Lại nhìn về phía Hoắc Ngôn, cô đau lòng vuốt ve gương mặt anh, nước mắt không ngừng tuôn trên đôi má xinh đẹp.

- Ngôn, anh...hay anh đưa em theo với, được không? Em thà theo anh chứ không muốn để anh đi một mình, anh tỉnh dậy đi mà, em yêu anh, em yêu anh.. Em sai rồi, 5 năm qua em trách lầm anh, em ích kỷ em chỉ nghĩ cho bản thân mình, em làm anh đau lòng là em sai, là em sai rồi.. Đừng nằm như thế nữa, đây đâu phải Hoắc Ngôn mà em biết, đừng nằm như thế nữa, anh tỉnh lại đi, nhanh đi.

Giọng cô nghẹn ngào, đau đớn:

- Em biết rồi, là anh muốn em theo anh phải không, theo anh đi đến thiên đường, em biết cả mà..

Cô bỗng dưng đứng dậy, trên mặt vương vãi nước mắt, cô nhìn Tần, giọng mềm mại:

- Anh giúp tôi lo cho ba tôi..

Tần vẫn còn ngơ ngác không biết cô nói gì thì nhanh như cắt cô luồn qua sau anh, tay đụng trúng nơi anh ghim súng sau lưng. Rất nhanh khẩu súng mini nhỏ đã nằm gọn trong tay cô. Tiểu Nam lên đạn, một tay cô nắm chặt tay Hoắc Ngôn vẫn còn hơi ấm, tay còn lại đưa súng lên ngực, giọng hòa hoãn:

- Em lại ích kỷ nữa rồi, em đi trước nhé, Hoắc Ngôn!

Tần với tay lên trên, anh hét lên:

- Đại ca, cứu chị Nam.

" Đoàng " tiếng súng chát chúa vang lên, cả thân người Tiểu Nam nhào vào vòng tay của ai đó, viên đạn bay cực nhanh ghim sâu vào đó bức tường đối diện, xoẹt qua vai áo của cô khiến nơi đó bị mất đi một lớp vải.

Ngay trong lúc chưa kịp hoàn hồn, cô đã nghe giọng nói quen thuộc phát ra:

- Tiểu Nam, em có sao không, hả?

Cô như bất động nhìn về phía trước, chẳng phải anh vừa rất lạnh sao, sao lại tỉnh lại được?

Giọng run run, cô nhỏ giọng hỏi:

- Anh, anh không sao thật chứ Hoắc Ngôn?

Hoắc Ngôn nhìn cô, gương mặt vẫn xanh xao nhưng đáy mắt tràn đầy lo lắng:

- Em có sao không, có đau ở đâu không, trả lời cho anh biết đi?

Cô lại như không nghe anh hỏi gì, chỉ biết nhìn anh thật lâu:

- Anh không sao, đúng không, trả lời em đi???

Hoắc Ngôn đau lòng, anh nắm lấy tay cô, giọng nghẹn ngào:

- Anh xin lỗi, là anh lừa em, anh...anh xém chút anh đã hại chết em..

Tiểu Nam không nói được gì, cô điên cuồng lắc đầu, nụ cười trên môi loan rộng.

- Không,không, anh không sao là được rồi, không sao là được rồi mà..

Cô bỗng dưng ôm chầm lấy anh, nước mắt vẫn không ngừng rơi:

- Hoắc Ngôn em em sai rồi, chuyện con chúng ta.. chuyện...

Lời không nói rõ ràng, Hoắc Ngôn lại ngăn cô lại:

- Không, là lỗi của anh, dù Phàm là thủ phạm nhưng nếu không phải anh ghen tuông mù quáng thì đã không có chuyện đó xảy ra..Anh xin lỗi, là lỗi của anh..

Tiểu Nam ngạc nhiên:

- Anh biết sao, tại sao anh không nói với em?

Hoắc Ngôn vò đầu:

- Anh cũng vừa mới biết.. nhưng mà Tiểu Nam em đồng ý tha lỗi cho anh không?

Tiểu Nam nhìn anh, dưới ánh đèn mờ mờ, thân người anh cao lớn, thân trên quấn khăn trắng, gương mặt nhu tình, giọng nói dịu dàng:

- 5 năm qua, anh sống rất khổ sở, anh nhớ em nhưng lại không thể đến gần em. Anh cũng từng trách em, trách em vì sao lại không hiểu cho anh, vì sao lại không thông cảm cho anh nhưng anh cũng hiểu nếu là anh anh cũng sẽ không thể bỏ qua...Nhưng Tiểu Nam không thể vì thế mà mãi mãi mất nhau, anh sinh ra là giành cho em, là để bù đắp cho những tổn thương mà em từng gánh chịu.. Anh không thể hứa sẽ luôn bên em mọi lúc mọi nơi nhưng chỉ cần em cần anh sẽ luôn ở bên cạnh em..Đi cùng anh hết quãng đường còn lại, có được không em?

Tiểu Nam ngước đôi mắt long lanh nước nhìn anh, cô khẽ mỉm cười, gật đầu đồng ý:

- Em đồng ý, em đồng ý...

Hoắc Ngôn ôm chầm lấy cô, hốc mắt anh cay xè, giọng nghẹn ngào:

- Anh cảm ơn, anh cảm ơn em, Tiểu Nam!

Nhân sinh vốn ngắn ngủi, cuộc đời này ta không tiếc gì chỉ tiếc nhân duyên của ta và chàng gặp nhau quá muộn!!!

Huy hoàng của cuộc đời chính là thờ khắc ta tìm lại được nhau!!

1 năm sau..

- Chúc mừng anh, cô nhà vừa sinh một bé trai rất đáng yêu..

Phía bên ngoài phòng sinh, hàng chục người đang vỗ tay chúc mừng cho đứa con trai của Hoắc Ngôn và Tiểu Nam..

Hoắc Ngôn nụ cười loan rộng đến mang tai, anh điên mừng nhảy cẫng lên, xúc động không giấu đi đâu được:

- Tôi được làm ba rồi, có thật không?

Mọi người phía ngoài cười đến rung chuyển, Lão Đại vỗ vai anh, ông vui vẻ nói:

- Làm ba cho tốt vào, ba vẫn đang nhìn con đấy!

Hoắc Ngôn gật đầu. Chắc rồi, anh sẽ là người cha tuyệt vời, tuyệt vời trên cả tuyệt vời..

Mấy tiếng sau khi Tiểu Nam được chuyển ra ngoài, ngay khi cô vừa được ra khỏi phòng sinh, Hoắc Ngôn đã chạy ngay đến, anh ôm lấy cô, hôn lên vầng trán cao rộng của cô, nụ cười vừa hạnh phúc lại vừa đau lòng:

- Không sinh nữa,không sinh nữa, một đứa đủ rồi. Cảm ơn em, Tiểu Nam, cảm ơn em vì làm vợ của anh!

Tiểu Nam nhìn anh, nụ cười trên môi sâu thêm một chút nữa. Nhân sinh cần gì nhiều hơn nữa?!

Hoàn - Vợ Câm - Du Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Câm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.